

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 35 / IV legislatura / Segon període

Dimecres, 16 de desembre de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 20

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1993 (Reg. 5082) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Article 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 1, de modificació)

Decaiguda després (DSPC, P-39).

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de modificació)

Decaiguda després (DSPC, P-39).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 3, de modificació)

Decaiguda després (DSPC, P-39).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 4, de modificació)

Decaiguda després (DSPC, P-39).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 5, d'addició)

- Torn a favor: Sr. Armet (S), juntament amb les esmenes núms. 11, 13, 15, 19, 21 i 23 (p. 1443).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1444).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 6, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Armet (S), juntament amb les esmenes núms. 30, 39, 158, 174, 176, 232, 233, 266, 273 i 473 (p. 1446).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1450).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 7 i 8, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Manuel Nadal (S), juntament amb les esmenes núms. 29, 32, 154, 157, 284, 309, 312 i 566 (p. 1452).
 El Sr. Saura (IC) intervé per una qüestió d'ordre (p. 1455).
 Torn a favor (esmenes núms. 76, 120, 130, 155, 156, 353 i 354): Sr. Farrés (IC) (p. 1455).
 Torn en contra conjunt: Sr. Escudé (CiU) (p. 1457).
 El Sr. Saura (IC) (p. 1461), el Sr. Clotas (S) (p. 1461) i el Sr. Escudé (CiU) (p. 1462) intervenen per una qüestió d'ordre.
- Esmena del G. Socialista* (núm. 9, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Siurana (S), juntament amb les esmenes núms. 235, 282, 283 i 337 (p. 1462).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1463).
- Articles 2 i 3**
Article 4
Apartat 1
Esmena del G. Socialista (núm. 10, de modificació)
 Torn a favor: Sr. Abelló i Padró (S), juntament amb les esmenes núms. 226, 227, 272, 335 i 476 (p. 1465).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1468) i Sr. Cuatrecasas (CiU) (p. 1469).
- Apartat 2**
Esmena del G. Socialista (núm. 11, d'addició)
 Debatuda abans (esmena núm. 5).
Lletra a)
Esmena del G. P. Popular (núm. 12, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Curto i Casadó (P), juntament amb les esmenes núms. 18, 20 i 123 (p. 1469).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1470).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 13, d'addició)
 Debatuda abans (esmena núm. 5).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 14, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Saura (IC), juntament amb les esmenes núms. 16, 17 i 22 (p. 1471).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1471).
- Apartat 3**
Esmena del G. Socialista (núm. 15, de supressió)
 Debatuda abans (esmena núm. 5).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 16, de supressió)
 Debatuda abans (esmena núm. 15).
- Apartat 4**
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 17, de supressió)
 Debatuda abans (esmena núm. 14).
Esmena del G. P. Popular (núm. 18, de supressió)
 Debatuda abans (esmena núm. 12).
Esmena del G. Socialista (núm. 19, d'addició)
 Debatuda abans (esmena núm. 5).
 Addició de nous apartats
Esmena del G. P. Popular (núm. 20, d'addició)
 Debatuda abans (esmena núm. 12).
Esmena del G. Socialista (núm. 21, d'addició)
 Debatuda abans (esmena núm. 5).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 22, d'addició)
 Debatuda abans (esmena núm. 14).
- Article 5**
Apartat 3
Esmena del G. Socialista (núm. 23, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

El president fa un resum de les efemèrides del mes de desembre (p. 1471).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i sis minuts.

Article 6

Apartat 1

Lletra c)

Esmena del G. P. Popular (núm. 24, de supressió)

Torn a favor: Sr. Curto i Casadó (P), juntament amb les esmenes núms. 25, 26 i 53 (p. 1472).

Torn en contra (esmena núm. 24): Sr. Escudé (CiU) (p. 1472).

Apartat 2

Lletra a)

Esmena del G. P. Popular (núm. 25, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 24).

Lletra b)

Esmena del G. P. Popular (núm. 26, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 24).

Esmena del G. Socialista (núm. 27, de supressió)

Torn a favor: Sr. Carnicer (S), juntament amb les esmenes núms. 54 i 65. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 33 (p. 1473).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 28, de supressió)

Defensada després (esmena núm. 68).

Apartat 3

Lletra a)

Addició de nous paràgrafs

Esmena del G. Socialista (núm. 29, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Esmena del G. Socialista (núm. 30, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Esmena del G. Socialista (núm. 31, d'addició)

Torn a favor: Sr. Ferran (S) (p. 1473).

Esmena del G. Socialista (núm. 32, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Esmena del G. Socialista (núm. 33, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 27).

Addició de nous paràgrafs

Esmena del G. Socialista (núm. 34, d'addició)

Torn a favor: Sr. Cadevall (S), juntament amb les esmenes núms. 175, 290 i 363 (p. 1473).

Torn en contra 9 de les esmenes núms. 175, 290 i 363: Sr. Escudé (CiU) (p. 1475).

Esmena del G. Socialista (núm. 35, d'addició)

Torn a favor: Sr. Martorell (S) (p. 1475).

Esmena del G. Socialista (núm. 36, d'addició)

Torn a favor: Sr. Font (S) (p. 1476).

Esmena del G. Socialista (núm. 37, d'addició)

Torn a favor: Sr. Ganyet (S), juntament amb les esmenes núms. 44, 286 i 336 (p. 1476).

Torn en contra (esmenes núms. 286 i 336): Sr. Escudé (CiU) (p. 1477).

Addició de nous paràgrafs

Esmena del G. Socialista (núm. 38, d'addició)

Torn a favor: Sr. Oliart (S), juntament amb les esmenes núms. 40 i 52 (p. 1478).

Esmena del G. Socialista (núm. 39, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Lletra d)

Addició de nous paràgrafs

Esmena del G. Socialista (núm. 40, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 38).

Lletra e)

Paràgraf 2

SUMARI (4)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 41, de supressió)

Defensada després (esmena núm. 68).

Addició de nous paràgrafs

Esmenes del G. Socialista (núms. 42 i 43, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Vilalta i Oliva (S)* (p. 1479).

Esmena del G. Socialista (núm. 44, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 37).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 45, d'addició)

Defensada després (esmena núm. 78).

Lletra f)

Esmenes del G. Socialista (núms. 46, 47, 48 i 49, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Rañé (S)*, juntament amb les esmenes núms. 50, 51, 307 i 308 (p. 1479).

Torn en contra (esmenes núms. 307 i 308): *Sr. Escudé (CiU)* (p. 1481).

Addició de nous paràgrafs

Esmenes del G. Socialista (núms. 50 i 51, d'addició)

Defensades abans (esmena núm. 46).

Lletra g)

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 52, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 38).

Lletra j)

Esmena del G. P. Popular (núm. 53, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 24).

Esmena del G. Socialista (núm. 54, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 27).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. Socialista (núm. 55, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 1481).

Lletra l)

Paràgraf 2

Esmena del G. Socialista (núm. 56, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Carnicer (S)* (p. 1482).

Lletra m)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 57, de supressió)

Defensada després (esmena núm. 68).

Esmenes del G. Socialista (núm. 58, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Barenys (S)*, juntament amb les esmenes núms. 59, 60, 61, 62, 63, 319 i 338 (p. 1482).

Torn en contra (esmenes núms. 319 i 338): *Sr. Escudé (CiU)* (p. 1483).

Addició de noves lletres

Esmenes del G. Socialista (núms. 59, 60, 61, 62 i 63, d'addició)

Defensades abans (esmena núm. 58).

Lletra n)

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 64, de supressió)

Defensada després (esmena núm. 69).

Lletra o)

Esmena del G. Socialista (núm. 65, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 27).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 66, de modificació)

Defensada després (esmena núm. 68).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. Socialista (núm. 67, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Vandellós (S)* (p. 1484).

Lletra p)

Esmena del G. Socialista (núm. 68, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Madueño (S)* (p. 1484).

- Torn a favor (esmenes núms. 28, 41, 57, 66, 72 i 75): *Sr. Saura (IC)* (p. 1484).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 69, de supressió)
- Torn a favor: *Sr. Gimeno (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 64 i 73 (p. 1485).
- Addició de noves lletres**
- Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núms. 70 i 71, d'addició)
- Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 74 i 355 (p. 1486).
- Torn en contra (esmena núm. 355): *Sr. Escudé (CiU)* (p. 1487).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 72, d'addició)
- Defensada abans* (esmena núm. 68).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 73, d'addició)
- Defensada abans* (esmena núm. 69).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 74, d'addició)
- Defensada abans* (esmena núm. 70).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 75, d'addició)
- Defensada abans* (esmena núm. 68).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 76, d'addició)
- Debatuda abans* (esmena núm. 7).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 77, d'addició)
- Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 342, 343, 344, 345, 346, 356, 357 i 358 (p. 1487).
- Torn en contra de les esmenes núms. 342, 343, 344, 345, 346, 356, 357 i 358: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 1489).
- Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núms. 78, 79, 80 i 81, d'addició)
- Torn a favor: *Sr. Farrés (IC)* (p. 1490).
- El Sr. Benach (ERC)* intervé per donar per defensada l'esmena núm. 45 (p. 1491).
- Torn en contra (esmenes a l'article 6): *Sr. Escudé (CiU)* (p. 1491).
- Article 7**
- Article 8**
- Apartat 1**
- Esmena del G. P. Popular* (núm. 82, de supressió)
- Torn a favor: *Sr. Curto i Casadó (P)*, juntament amb les esmenes núms. 84, 86 i 88 (p. 1495).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 83, de supressió)
- Torn a favor: *Sr. Saura (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 85, 87 i 89 (p. 1496).
- Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 1496).
- Apartat 2**
- Esmena del G. P. Popular* (núm. 84, de supressió)
- Debatuda abans* (esmena núm. 82).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 85, de supressió)
- Debatuda abans* (esmena núm. 83).
- Apartat 3**
- Esmena del G. P. Popular* (núm. 86, de supressió)
- Debatuda abans* (esmena núm. 82).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 87, de supressió)
- Debatuda abans* (esmena núm. 83).
- Apartat 4**
- Esmena del G. P. Popular* (núm. 88, de supressió)
- Debatuda abans* (esmena núm. 82).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 89, d'addició)
- Debatuda abans* (esmena núm. 83).
- Article 9**
- Apartat 1**
- Esmena del G. P. Popular* (núm. 90, de modificació)
- Torn a favor: *Sr. Curto i Casadó (P)*, juntament amb les esmenes núms. 92, 93 i 96 (p. 1497).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 91, de modificació)
- Torn a favor: *Sr. Saura (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 95 (p. 1497).
- Apartat 2**
- Esmena del G. P. Popular* (núm. 92, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 90).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 93, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 90).

Esmena del G. Socialista (núm. 94, d'addició)

Torn a favor: Sr. Carnicer (S) (p. 1497).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 95, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 91).

Addició d'un nou article

Esmena del G. P. Popular (núm. 96, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 90).

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé (CiU) (p. 1497).

Article 10

Apartat 1

Esmenes del G. Socialista (núms. 97 i 98, de modificació)

Torn a favor: Sra. Martí i Conill (S) (p. 1498).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 99, d'addició)

Torn a favor: Sr. Curto i Casadó (P), juntament amb l'esmena núm. 100 (p. 1499).

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé (CiU) (p. 1499).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 100, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 99).

Article 11

Esmena del G. Socialista (núm. 101, de supressió)

Torn a favor: Sra. Martí i Conill (S), juntament amb l'esmena núm. 103 (p. 1499).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 102, de supressió)

Torn a favor: Sr. Saura (IC), juntament amb l'esmena núm. 104 (p. 1500).

Esmena del G. Socialista (núm. 103, de modificació i addició)

Debatuda abans (esmena núm. 101).

Addició de nous articles

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 104, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 102).

Esmenes del G. P. Popular (núms. 105, 106, 107 i 108, d'addició)

Torn a favor: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 1500).

S'esdevé un diàleg entre el president i el Sr. Curto i Casadó (p. 1501).

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé (CiU) (p. 1501).

Article 12

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 109, de supressió)

El Sr. Curto i Casadó la dóna per defensada, juntament amb les esmenes núms. 115, 121 i 123 (p. 1502).

Esmena del G. Socialista (núm. 110, de supressió)

Torn a favor: Sra. Martí i Conill (S), juntament amb les esmenes núms. 112, 114, 116, 118, 122, 124, 125, 126, 127, 128 i 129 (p. 1502).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 111, de supressió)

Torn a favor: Sr. Saura (IC), juntament amb les esmenes núms. 113, 117 i 119 (p. 1504).

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé (CiU) (p. 1504).

La Sra. Martí i Conill (S) intervé per contradiccions (p. 1506) i el Sr. Escudé li respon (p. 1506).

Apartat 4

Esmena del G. Socialista (núm. 112, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 110).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 113, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 111).

Esmena del G. Socialista (núm. 114, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 110).

Esmena del G. P. Popular (núm. 115, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 109).

Esmena del G. Socialista (núm. 116, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 110).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 117, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 111).

Apartat 5

Esmena del G. Socialista (núm. 118, de modificació i addició)

Debatuda abans (esmena núm. 110).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 119, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 111).

Apartat 6

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 120, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Esmena del G. P. Popular (núm. 121, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 109).

Esmena del G. Socialista (núm. 122, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 110).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 123, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 109).

Esmenes del G. Socialista (núms. 124 i 125, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 110).

Article 13

Apartat 4

Esmenes del G. Socialista (núm. 126 i 127, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 110).

Apartat 6

Esmenes del G. Socialista (núm. 128, de modificació, i 129, de supressió)

Debatudes abans (esmena núm. 110).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 130, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Article 14

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 131, de supressió)

El Sr. Curto i Casadó la dóna per defensada, juntament amb l'esmena núm. 133 (p. 1506).

S'esdevé un diàleg entre el president i el Sr. Curto i Casadó (p. 1506).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 132, de supressió)

Torn a favor: Sr. Saura (IC), juntament amb l'esmena núm. 134 (p. 1507).

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé (CiU) (p. 1507).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 133, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 131).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 134, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 132).

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i onze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 20.1

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Indústria.

Ordre del dia

1. Debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1993 (Reg. 5082).

2. Debat i votació del dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre la part bàsica de la memòria anual de la Sindicatura de Comptes relativa a l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya de 1990 (Reg. 3201).

3. Interpellació al Consell Executiu sobre les cambres agràries (Reg. 6131).

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de consolidació dels sectors econòmics productius de Catalunya (Reg. 6185).

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de finançament agrari (Reg. 5141).

6. Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla de reconversió de les cooperatives agràries de Catalunya (Reg. 3779).

7. Interpellació al Consell Executiu sobre el càncer (Reg. 4941).

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'integració laboral de les persones amb disminució (Reg. 5675).

9. Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la LOGSE en l'àmbit dels ensenyaments artístics (Reg. 3908).

10. Interpellació al Consell Executiu sobre el futur tèxtil a Catalunya (Reg. 4834).

11. Interpellació al Consell Executiu sobre els plans d'estudi de la reforma educativa (Reg. 5046).

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la cohesió social (Reg. 5047).

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament integral de les terres de l'Ebre (Reg. 5930).

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament integral de les terres de l'Ebre (Reg. 5933).

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política a desenvolupar per a les persones amb mobilitat reduïda i altres limitacions (Reg. 5937).

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el cànon i l'increment de tarifa de sanejament (Reg. 5942).

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament reglamentari de la Llei d'ordenació farmacèutica (Reg. 5936).

18. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per res-

pondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han presentat. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les senyores diputades i als senyors diputats, per la qual cosa la presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les setze hores del dia 18 de desembre, divendres.

Projecte de llei de pressupostos de
la Generalitat de Catalunya
per al 1993

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1993 i de les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar en el ple. Atès que la previsió del debat de les esmenes reservades per a defensar en el Ple comportaria una llarga durada del Ple, aquesta presidència proposa, d'acord amb el que es va tractar en la Junta de Portaveus, que els torns tinguin títol orientatiu i, d'acord amb precedents establerts en anteriors sessions en aquesta cambra, la durada següent: per al text articulat, una esmena, dos minuts i mig; dues esmenes, cinc minuts; quatre esmenes, deu minuts; sis esmenes, quinze minuts; deu esmenes, vint-i-cinc minuts i més de quinze esmenes, quaranta minuts. I pel que fa a l'estat de despeses, o esmenes a la totalitat dels capítols, una esmena, deu minuts; dues esmenes, quinze minuts; quatre esmenes, trenta minuts; sis esmenes, quaranta-cinc minuts i deu esmenes, seixanta minuts.

Si els grups no sol·liciten votació separada, les votacions es faran agrupades segons criteri de la presidència. La votació de l'article 1, com és habitual, es deixa per al final, per si hi ha possibles modificacions en el pressupost. S'utilitzarà, per part de la presidència, la numeració corresponent al dictamen de la Comissió.

La Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Si no hi ha cap diputat encarregat per la Comissió de presentar aquest dictamen, podríem passar al debat del Projecte de llei.

No hi ha cap diputat encarregat i, per consegüent, podem passar al debat del Projecte de llei. Hem dit que deixàvem per al final l'article primer; els articles 2 i 3 no tenen cap esmena i, per consegüent, podem passar... (El Sr. Carnicer demana per parlar.) Sí?

El Sr. CARNICER: Senyor president!

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martí Carnicer, per què vol la paraula?

El Sr. CARNICER: Per intentar aclarir el que acaba de dir el senyor president. (Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Digui, digui.

El Sr. CARNICER: L'article primer és cert que es pot deixar per al final, però el nostre Grup havia presentat un primer bis o un primer ter, que sí que entenem que s'haurien de debatre en aquest moment.

El Sr. PRESIDENT: Cinc esmenes —no?— en total.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, té la paraula el senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: No, senyor president. El primer a intervenir pel nostre Grup serà l'honorable senyor Armet.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, l'honorable senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET: Senyor president, senyores i senyors diputats...

El Sr. PRESIDENT: Les defensarà totes conjuntament?

El Sr. ARMET: No, defensaré exactament —ho dic en numeració, suposo que és la comuna— la número 5, la número 11, la número 13, la número 15, la número 19, la 21 i la 23.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ARMET: Exactament aquestes.

Senyor president, senyores i senyors diputats, aquestes esmenes fan referència a un dels temes centrals que nosaltres vàrem exposar el dia que presentàrem l'esmena a la totalitat, és a dir, vam definir el Govern com a govern interí i el pressupost com a pressupost, per tant, d'interinitat, i des d'aquest punt de vista aquestes són les esmenes que donen la capacitat al mateix Govern o donarien la capacitat al mateix Govern per desenvolupar la política que volgués i el pitjor que li podria passar a aquest Parlament és que estiguéssim avui aprovant un document parlamentari tan important com és el pressupostari, és a dir, el pressupost per al 1993, que res tingués a veure amb el que després succeiria. És a dir, vostès saben que en el document pressupostari s'inclouen un conjunt de clàusules que permeten el seguit de transferències que orienten el pressupost cap a les línies que el Consell Executiu vol, separant-se ostensiblement d'allò que el Parlament va aprovar en un moment determinat.

Per tant, senyores i senyors diputats, el que nosaltres no fariem..., bé, si tinguéssim suport, aquest document pressupostari sense posar-hi unes cauteles que corresponguin al moment polític que està vivint aquest Parlament i, concretament, el Govern de Catalunya. En circumstàncies normals cal pensar en l'estabilitat dels governs, i en circumstàncies normals quan es produeix una variació del Govern és el mateix president que ho comunica al Parlament, comunica les raons per les quals es produeix aquest canvi i comunica també, evidentment, els efectes pressupostaris que podria tenir. Per tant, la tradició democràtica dóna unes pautes de conducta perfectament establertes en aquests casos; des d'aquest punt de vista les transferències de crèdit formen part d'una tradició pressupostària legítima. Quan es produeix una situació perfectament coneguda de govern interí admetre aquesta situació, admetre que es puguin fer per la via de transferències tot tipus de canvi que facin inviable l'acte que nosaltres farem aquests propers dies seria, evidentment, un fet d'irresponsabilitat parlamentària, seria, en última instància, atemptar contra el prestigi i la dignitat del mateix Parlament.

I aquest és una mica el fons de la qüestió; hem de donar carta blanca a un govern interí perquè pugui modificar com vulgui el pressupost en funció dels canvis que sabem que es produiran en aquest govern o hem, lògicament, d'establir un mecanisme pel qual el govern es vegi obligat a explicar-se en aquest Parlament en el cas que es produeixin modificacions pressupostàries importants? Aquesta és la qüestió plantejada des del punt de vista democràtic i, per tant, jo crec que aquesta esmena hauria de ser una esmena, com que fa referència al prestigi del Parlament, votada per unanimitat de tots els diputats.

Jo voldria, per argumentar —diguem— la qüestió, dir que no estem davant d'una situació menor. No voldria fer aquí un debat sobre la interinitat, diguem, del Govern, però sí assenyalar alguns aspectes que em semblen realment importants i realment rellevants. Estem en una situació de provisionalitat, set mesos després d'un procés electoral. Aquest és un fet no corrent, per no dir gens corrent, i qualificar-lo, per tant, d'insòlit no seria gens agosarat.

Després ens trobem amb una situació també insòlita, que és la següent: dos consellers anuncien unilateralment la seva voluntat de no-continuïtat en el Govern, o sigui la seva voluntat de dimitir del Govern; quan això es produeix en qualsevol govern democràtic, òbviament es produeix l'acceptació, la renovació i el canvi per una raó molt senzilla, perquè no es pot produir una situació de manca de motivació per part de cap membre del Govern, no es pot produir una situació d'interinitat que tothom, és a dir, l'opinió pública, sap perfectament que els actes d'aquest conseller es deuen en funció d'una interinitat forçada, i això provoca tot un conjunt d'equívocs.

Pensin vostès que això només té precedents en moments de grans inestabilitats de govern, en governs —diguem-ne— febles, en governs on no existeix una situació mínimament consolidada. Quan es produeix la dimissió d'una persona que forma part del govern, aquesta dimissió s'accepta automàticament i es dóna la sortida al problema creat, per una raó molt senzilla, perquè pensin vostès que algun d'aquests consellers, evidentment, fins i tot, té responsabilitats tan importants com la quarta part del pressupost de la Generalitat de Catalunya, que ha d'estar sota el seu comandament, i els equívocs que es produeixen són equívocs dolents per a la institució del Govern, però evidentment per a la democràcia en el seu conjunt, perquè moltes vegades quan a l'opinió pública surt aquest conseller, fins i tot, ha arribat a sortir amb el nou càrrec que es diu que tindrà, no amb el càrrec que avui ostenta i la responsabilitat que avui té.

Per tant, ens trobem amb una dimissió no acceptada i, fins i tot, amb una posició per part del president de la Generalitat que diu que, quan ho decideixi ell, això es farà —quan ho decideixi ell—, i que apella a la voluntat dels consellers a continuar i que està convençut que a partir de la seva amistat, que és profunda, això es produirà, i quan el president, diguem-ne, ho decideixi, separarà del càrrec aquests consellers dimissionaris. Per tant, ens trobem davant d'un pressupost amb dues dimissions plantejades pels consellers, no acceptades, fet insòlit en la democràcia, inestabilitat que això planteja, i, per tant, una situació que convindria superar.

Amb posterioritat ens hem trobat —i en això no m'hi estendré, però és de tots conegut— una situació que alguns han qualificat de surrealisme polític, que ve caracteritzada per la crisi del mateix partit que dóna suport al Govern, no la coalició de moment, sinó el partit majoritari que dóna suport al Govern, unes discrepàncies polítiques de fons apareixen i que, finalment, es cristallitza en una unitat aparent de posicions. Quan dic «aparent» vull dir que tothom coneix perfectament que aquesta unitat no és una posició real i que aquesta unitat aparent de posicions cristallitza en un plantejament estratègic, que és llançar una alternativa, una alternativa d'entesa amb el seu soci de la coalició de govern, i això sí que té importància en aquest Parlament, té importància perquè s'intenta llançar un conjunt de posicions polítiques, que el mateix soci, lògicament, rebutja,

que considera, fins i tot, que són lamentables. Jo no voldria estendre-m'hi, en aquesta situació, perquè crec que aquesta no és la qüestió.

El Sr. PRESIDENT: No, no s'hi estengui perquè li anava a cridar l'atenció la presidència, perquè encara no hem parlat de pressupostos i estem en el debat de pressupostos.

(Remor de veus.)

El Sr. ARMET: Sí, sí, jo no voldria estendre-m'hi, en aquesta posició, perquè no es tracta de fer una anàlisi detallada d'aquesta situació, però el que sí que es pot concloure és dient el següent: hi ha una dimissió de consellers damunt de la taula plantejada i que crea, per tant, la certitud d'un canvi de govern, cosa que no és habitual en els sistemes democràtics; els canvis de govern són sobtats, dirigits pel president i explicats en el Parlament. Segon, es produeix una situació de crisi del partit majoritari de la coalició que governa Catalunya. Tercer, es produeix una situació que amplifica aquesta crisi en situar-se al bell mig de la coalició de govern, i tenim, evidentment, expressades a l'opinió pública les posicions que això representa. I tenim un quart element, l'anunci oficial fet pel president de la Generalitat que del dia 21 a 24 de desembre es produiran els canvis de govern. És a dir, és com si tinguéssim un medicament amb caducitat i que el responsable del laboratori diu el dia de la caducitat del medicament, cosa també absolutament insòlita en un sistema democràtic, perquè els canvis de govern es fan quan ho exigeix el país, quan ho decideix el president i que el president dóna les justificacions democràtiques que el porten als canvis de govern.

Aquesta situació de quatre vessants obliga a manifestar les nostres cauteles, des de la perspectiva pressupostària. Quines són les nostres cauteles? Ens podríem trobar, per tant, amb un pressupost efectuat per un govern interí, amb una clara provisionalitat, en una situació de crisi, que tingués una deriva que portés a un govern diferent, d'orientació diferent quant a les persones que el componen i això que no tingués el seu reflex de control parlamentari. Hauríem fet, per tant, un acte absurd d'aprovació d'un document pressupostari que emana d'un govern que sabem, perfectament, que no té cap probabilitat de continuar amb la seva mateixa composició.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres el que fem és una esmena molt concreta, que el que s'assenyala que en el cas que hi hagin canvis de govern, que sabem que hi són, i canvis que seran importants, que sabem que hi són, i que aquests canvis es produiran els propers dies, que sabem perquè està anunciat pel cap del laboratori que es produirà aquest canvi del medicament amb caducitat del dia 21 al 24 de desembre, com que tot això sabem perfectament que està damunt del panorama, el que exigim és un mecanisme que faci que des del Consell Executiu s'informi aquest Parlament de la transcendència pressupostària dels canvis de govern que sabem que es produiran. I aquest és un element claríssim, és a dir, si en una situació d'un govern consolidat, en una situació d'un govern que sabem perfectament quines orientacions té, és lògic preveure mecanismes de transferència de crèdits, és lògic preveure mecanismes que donin una flexibilitat a l'actuació del mateix govern, ara ens podríem trobar que els mecanismes de transferència de crèdit fossin utilitzats per capgirar un pressupost que sabem que serà protagonitzat per altres protagonistes que no són els actuals.

Per tant, des d'aquest punt de vista, demanaríem el suport de la cambra. La importància d'aquest redactat..., és un redactat de cautela, però pensin vostès que és un redactat de cautela davant d'una situació excepcional i davant d'una situació d'inestabilitat excepcional. Demanaria a tots els senyors i senyores diputats que ens recolzessin.

Per acabar només dir tres coses. El normal que hagués estat per part del govern: retirada del pressupost fins a la confecció d'un nou govern, això hauria estat la situació de normalitat. Per què? Perquè sabem que aquest govern nou es produirà, en un signe o en un altre, en un moment o en un altre, però que es produiran els canvis al govern a partir d'unes dates determinades. Segon, haver anunciat els canvis que es produirien, cosa que no s'ha anunciat en el Parlament i, per tant, ens trobem amb un document pressupostari sense aquest anunci de canvis i, per tant, aquesta alternativa era perfectament possible si des de l'Executiu s'hagués agafat la responsabilitat de dir, clarament, davant del Parlament que el document pressupostari no es veuria alterat, que els canvis serien exactament aquests i que això no tindria una transcendència en el document pressupostari. Això no se'ns ha dit. Des d'aquest punt de vista, com que no s'ha produït ni la primera situació, ni la segona situació, que hauria estat la normal, hem de crear uns mecanismes de cautela que facin que el Govern vingui al Parlament de Catalunya a explicar els continguts dels canvis des de la naturalesa pressupostària.

Per acabar, el nostre Grup vol manifestar amb aquesta esmena una actitud de responsabilitat en defensa de la dignitat del Parlament. No hi hauria cosa pitjor, no hi hauria cosa pitjor que féssim un acte de discussió parlamentari que res té a veure amb l'execució de la política de govern en els propers mesos. I crec que amb aquesta clàusula, obligant-se el Govern a informar el Parlament, no fem res més ni res menys que restablir una pràctica que és positiva i que és habitual, i pensin que nosaltres sempre avalarem el dret que té el Govern i, per tant, el seu president, de canviar i de fer les alternatives que es vulgui, però sempre defensarem que aquestes alternatives que es vulguin fer siguin perfectament informades en aquest Parlament i, sobretot, que es puguin valorar les conseqüències que poden comportar des de la perspectiva política i des de la perspectiva econòmica, pressupostària, per tant.

Demano, senyores i senyors diputats, un vot majoritari a aquesta esmena, que estic convençut que és positiva per a tots.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Armet, les 6, 7, 8 i 9, les ha defensat?

El Sr. ARMET: No, no.

El Sr. PRESIDENT: No les ha defensat, gràcies. Vol fer torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'honorable diputat que se'ns ha adreçat fa uns moments parlava de fets insòlits, i estic d'acord amb ell que hi ha un fet insòlit i el fet insòlit és la presentació d'aquesta esmena, perquè realment vostès han vist el descabellament de la seva justificació i veuran que no té res a veure amb el pressupost. *(Remor de veus.)*

Per altra banda, l'honorable senyor Armet ha dit que defensaria set esmenes i de fet ha anat donant voltes a la, diguem-ne, primera esmena del seu Grup. Crec que no cal insistir en el qualificatiu d'insòlit perquè, en definitiva, parlar a nivell de pressupost de governs interins, que no sé quin deu ser aquest govern

interí..., potser hi ha algun govern interí en aquest Estat, però no precisament en aquest territori, si hi ha governs interins potser serà en altres indrets de l'Estat. Se'ns ha explicat una situació catastrofista del Govern de la Generalitat; no ho veiem en absolut; és un govern sòlid, més que sòlid, voldríem recordar que fa uns mesos que aquest Govern va tenir un referendament majoritari del poble de Catalunya i altres forces —no dic quines— van perdre quota de representació. Per tant, hi insisteixo, no sé on és aquesta debilitat.

Jo voldria només, en tot cas, recordar-li al senyor diputat el que diu sobre competències del president de la Generalitat i d'aquest Parlament, el que es diu en l'Estatut interior. Aleshores, aquí no hi ha cap infracció en absolut. Tota aquesta rocambolesca història de dimissions, de crisis, de tensions, res de res, de res. Perquè hi ha un fet, i això sí que jo em voldria limitar a l'aspecte, diguem-ne, pressupostari d'aquesta esmena: pretendre, com es diu en aquesta esmena, un article 1 bis, que en el cas que es produïxin canvis, canvis que es produiran, unes substitucions d'unes poques persones, i ben aviat, pel que sembla, que en el termini d'un mes aquestes persones presentin al Parlament la incidència pressupostària de la nova orientació, això no té cap sentit; amb l'Estatut interior a les mans, amb la realitat del Govern de la Generalitat, tot això és sobrer, perquè aquí no hi ha ni noves orientacions, ni hi ha modificacions de cap tipus. El Govern és solidari, el Govern manté, mantindrà sempre —almenys en aquest període de legislatura— els seus propòsits de capteniment, propòsits de capteniment que estan recollits, tècnicament, a través del text articulat del Pressupost, de totes les seves disposicions en l'estat de despeses, recollida la seva programació en tots els programes que es van presentar acompanyant el text fonamental del pressupost i, sobretot —i això em sembla que no fa pas tants dies que a través del debat de totalitat, a través de les intervencions del molt honorable conseller d'Economia i Finances, va quedar clarament definida quina és la línia d'actuació política i pressupostària del Govern de la Generalitat. Per tant, és totalment innecessari aquest afegit. En tot cas, jo voldria recordar que existeixen mecanismes en el Reglament de la cambra, a través de diverses modalitats de control i fiscalització, que si l'honorable senyor diputat o el seu grup, o qui sigui, en el seu moment, quan vulgui, pretengui aclariments, pretengui informacions, pretengui aprofundir temes, ho pot fer perfectament sense utilitzar aquest fet —hi insisteixo— insòlit, d'una esmena al text dels pressupostos que no té res a veure amb la qüestió.

Fins i tot recordo que el senyor president ha estat a punt de cridar a l'ordre el senyor Armet, i ha dit: «Escolti, entri en l'esmena.» I el senyor Armet ha dit: «No, és que ja hi estem entrant...» És que realment, senyor president, l'esmena no és més que un pretext per donar unes explicacions a la cambra, de caràcter polític; explicacions que vénen a ser una síntesi d'un document rocambolesc, que a mi se'm va fer arribar —i que agraeixo— sobre preteses incoherències de diferències, dificultats, dintre la coalició que governa Catalunya. Però, bé, aquest és un tema que ha estat presentat a la societat civil per part del Grup Socialista, és un criteri que nosaltres no compartim, quant al seu contingut, evidentment, i en la forma d'entrar als problemes reals o suposats a casa dels altres; dificultats hi hauria per evitar el mateix tema, dintre el Socialista, però, bé, en definitiva, quant al que avui, aquí, ara ens ocupa, nosaltres ens oposem a l'acceptació d'aquesta esmena.

Aleshores, per acabar aquesta primera intervenció, molt ràpidament, perquè el senyor Armet, obsessionat amb aquesta es-

mena de la remodelació i la crisi i el govern interí, doncs, pràcticament ha oblidat referir-s'hi, però el senyor Armet ha dit que pensava defensar les esmenes 11, 13, 15, 19, 21 i 23. De fet, totes aquestes esmenes són esmenes d'aquelles que any rere any presenta el Grup Socialista, perquè també reconec que any rere any el text articulat, el Govern considera que és prou perfeccionat per mantenir el seu text, que encara que només sigui a efectes d'acta, doncs, breument diré els motius de la nostra oposició a l'adopció d'aquestes esmenes.

L'esmena número 11 pretén modificar, pretén substituir la referència que es fa a l'article 4, a les transferències de crèdit, per una cita a l'article 42 de la Llei de finances públiques de Catalunya. Com sempre diem, és que precisament el redactat de l'article 4 substitueix el redactat d'aquest article 42 i, per tant, seria una incoherència que féssim la referència a l'article 42, precisament substituint-lo. L'esmena 13 és una d'aquestes esmenes que tindrem l'ocasió de veure'n moltes, de major potenciació de les facultats del nostre Parlament, quant a l'aplicació, quant a la decisió pressupostària. Ja dic d'una vegada per totes el que sempre diem: l'article 49 de l'Estatut d'Autonomia ens explica que l'execució del pressupost és una competència de l'Executiu. Per tant, pretendre que quan hi hagi una transferència de més d'un crèdit, d'un 10% d'un crèdit total, es demani l'informe favorable de la Comissió d'Economia i Finances d'aquest Parlament, o sigui, un dret de vet parlamentari, doncs, poden comprendre que hi estem absolutament en contra.

L'esmena 15 pretén modificar l'apartat 3 de l'article 4 suprimint-lo, quan nosaltres entenem que, precisament, aquest text permet la necessària agilitat pressupostària per fer front a aquestes transferències entre aquests organismes que estan perfectament correlacionats els uns amb els altres.

Quant a l'esmena 19, torna a ser una altra cita a l'article 42 de la Llei de finances públiques de Catalunya, substituint alguna altra referència i, pels arguments que ja he donat, també ens hi oposarem.

Quant a l'esmena 21, torna a sortir aquesta intenció de mediatització per part de la Comissió d'Economia i Finances de l'activitat d'execució del pressupost, i, pels motius que ja he dit i que anirem dient al llarg del debat, també ens hi oposarem.

I finalment, a l'esmena 23, a l'article 5, sobre generació de crèdits, nosaltres entenem que aquest apartat 3 és necessari perquè la seva supressió com, almenys per escrit, ens demana l'honorable senyor diputat, doncs, comportaria la seva supressió una pèrdua, una minva de la capacitat econòmica, dels recursos econòmics de la Tresoreria de la Generalitat, perquè el que es pretén a través d'aquest paràgraf impugnat és la recuperació de les prestacions de la incapacitat laboral transitòria d'aquest tipus de personal d'aquests organismes sanitaris concrets.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, el nostre grup s'oposarà a aquest conjunt d'esmenes, sis de les quals són per motius pressupostaris i la primera, evidentment, per motius estrictament polítics.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Senyor Martí Carnicer, el Grup Socialista vol defensar les altres esmenes que pretenen nous articles primers?

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president, continuarà l'honorable senyor Armet amb la següent esmena.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Doncs, té la paraula l'honorable senyor Armet.

El Sr. ARMET: I pujo content, senyor president, després d'haver-me assabentat que l'àngel a l'anunciata diu que del 21 al 24 hi haurà canvi de govern i que els contactes entre els partits són cartes d'amor, diguem-ne, intenses, que no fan res més que aprofundir els llaços intensos i positius que s'han produït els últims anys. Em sembla molt bé i quedo satisfet, des d'aquest punt de vista, però evidentment les dades són les dades, els fets són els fets, i les preocupacions són les preocupacions i la responsabilitat de cadascú és la responsabilitat de cadascú.

El Sr. PRESIDENT: Vagi a les esmenes, per favor.

El Sr. ARMET: Molt bé. Anem, senyor president, a defensar les següents esmenes: la número 6, la número 30, la número 39, la número 160 —no, perdó, perdó. Farem..., sí: 39, 158 —perdó: 158—, 174, 176, 232, 233, 266, 273 i 473.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ARMET: D'acord. El motiu d'aquestes esmenes, que acostumen a ser consideracions que algunes d'elles hem fet en altres debats, es fonamenten en el que per a nosaltres és l'element central, diguem-ne, del pressupost, quant a les actuacions que el Govern de Catalunya ha de fer en el conjunt de territoris de Catalunya. Nosaltres hem defensat sempre una triple orientació, bàsica, si és que el que volíem nosaltres era reequilibrar econòmicament, socialment i, per tant, territorialment Catalunya. Nosaltres hem defensat actuacions al que hem denominat la «Catalunya dura», actuacions que agafen més del 50% del territori i que són aquelles zones on s'expressa el menor creixement de renda i amb moltes vegades decreixement de renda i de les seves potencialitats.

En segon lloc, nosaltres hem defensat que existeixen fets de conurbació importants a Catalunya, el més important centrat a l'entorn de la ciutat de Barcelona, en el qual hi havia una descapitalització històrica, on es col·locà milers i milers de persones com es va poder, de forma salvatge, i ara n'estem patint les conseqüències, de l'especulació immobiliària dels anys seixanta, i que des del Govern de Catalunya calia un procés de restitució, de reconeixement d'aquesta situació, i que calia, per tant, actuacions clarament coordinades, bàsicament centrades en aquells barris de poblacions urbanes de Catalunya —i aquests barris afectarien tot el conjunt de Catalunya— que expressaven de manera més palesa aquestes dificultats i aquests dèficits històrics acumulats. Si volien fer això havien d'actuar en aquesta doble direcció: territori, en un sentit ampli, i anar allà on es produïen els problemes.

Aquest conjunt d'esmenes fan referència a grans temes, i aquests grans temes, molt d'ells, fan referència a temes de capitalitat, en el sentit, diguem-ne, més central. Tots vostès coneixen quina és la situació de Catalunya: una capital d'1.700.000 habitants, una conurbació més petita que el terme municipal de Madrid, que agafa el 50% de la població de Catalunya —3 milions d'habitants—, i una conurbació metropolitana entesa amb els esquemes que s'entén arreu del món, de 4 milions d'habitants. Per tant, és una situació molt asimètrica i cal una doble política: millorar la qualitat de vida en aquestes zones densament poblades, valorant els dèficits històrics acumulats i les actuacions sectorials que cal fer per poder produir aquesta política, i fer una política de millora del conjunt del territori a

base de polítiques encertades, que permetin l'increment de la renda de la resta del territori.

Sense una visió clara i estratègica per part del Govern de Catalunya d'aquesta doble consideració, nosaltres no tendim al reequilibri de Catalunya, nosaltres al que tendim és a la creació de problemes a nivell de Catalunya, que queden sintetitzats en una doble conseqüència: marginació creixent d'àmplies àrees del territori, que sobrepassa el 50% de la població de Catalunya, i concentració d'activitat en altres zones que representen una parcel·la territorial petita, i en el si d'aquesta concentració creació, en el seu bell mig, de problemes realment molt greus i molt importants.

Els posaré un exemple que vostès entendran perfectament. Quan parlem de la ciutat de Barcelona estem parlant de 92 quilòmetres quadrats; és una capital insòlita. Madrid són 640 quilòmetres quadrats. L'antiga Corporació, 420 quilòmetres quadrats.

I es pot fer des de la ciutat de Barcelona, per posar algun exemple molt concret, una política de reequilibri de la mateixa ciutat, i aquesta política de reequilibri de la mateixa ciutat crea una situació millor, reconeguda per tothom, en la mateixa ciutat. Però si això no va acompanyat d'una política, per part dels governs superiors, bàsicament del Govern de Catalunya, en relació amb l'àrea metropolitana, el que estariem produint és una situació que l'increment de les diferències entre el que és el rovell de l'ou de la capitalitat, que és l'estricta terme municipal de Barcelona, i la resta s'incrementaria i estariem creant, evidentment, les dificultats de conurbació, els problemes de conurbació, i a la llarga una pèrdua de competitivitat d'una de les zones econòmicament més atractives, diguem-ne, del mateix país. De la mateixa manera que si nosaltres no actuem quirúrgicament en zones del territori que estan expressant dificultats enormes, que en algunes d'elles la renda més important és la renda de jubilació, si no actuem quirúrgicament i no actuem amb voluntat d'intervenció, difícilment farem front a una política inercial que ens porta cap a la decadència i la marginació. I Catalunya es podria trobar amb la doble marginació, amb bosses de marginació importants en el si d'amplis territoris, que serien els territoris urbans, i una marginació equivalent al 50% de la superfície del total de Catalunya.

Des d'aquest punt de vista, podríem dir que l'autonomia no hauria contribuït al reequilibri del país, a la solidaritat interna del país, a la institucionalització del país, a crear un país ple d'esperança, sinó a la creació d'un país profundament desequilibrat en el si del qual es produeixen unes bosses de competitivitat importants i significatives i uns punts que avui són atractius però que poden deixar de ser-ho si no hi ha una actuació amb un grau de contundència, que és el grau de contundència que avui es requereix. Pensin vostès que aquesta discussió plantejada fa set anys hauria sigut d'una altra manera, però és que ara la base pressupostària és molt diferent, la base pressupostària permet dir que el pressupost de Catalunya és set vegades superior al pressupost de l'administració local més important de Catalunya; permet dir que el sumatori dels pressupostos de tot el món local de Catalunya no arriba al 40% del pressupost de la Generalitat de Catalunya. Per tant, la manca d'acció en relació amb aquests temes del Govern de Catalunya té una incidència fonamental en el món territorial i, concretament, en el món local de Catalunya. I aquesta és la variant es-

sencial, des del punt de vista estratègic, que s'ha produït en els darrers anys, és a dir, fa uns anys dir: «Jo no inverteixo en aquesta zona perquè tinc altres prioritats» no tenia la transcendència d'ara quan es diu «jo no inverteixo o no emprenc polítiques de govern en aquesta zona perquè això comporta greus dificultats», i dificultats, no des del punt de vista dels que hi viuen, a la zona, sinó des del punt de vista d'una estratègia territorial, nacional, de Catalunya. Hem de saber escollir els impulsos i els esforços, perquè si no els escollim estem creant el que he dit jo, la doble marginació en el territori de Catalunya.

Les esmenes que nosaltres plantegem: existeix o no existeix a Catalunya un fet físic –no institucionalment reconegut, sinó un fet físic– que es diu «àrees metropolitanes», tal com diu l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en plural? Té sentit o no té sentit que el Govern de Catalunya actuï de forma conseqüent, intel·ligent, estratègicament, en relació amb aquestes àrees metropolitanes? Aquestes conurbacions urbanes, no tenen problemes heretats històricament d'una gran importància? Si el Govern de Catalunya no actua, no estem creant una neomarginació en el si d'aquestes àrees metropolitanes?

I aquest és el tema central. Des d'aquest punt de vista, nosaltres demanem un articulats clar, net, definitiu, en aquest sentit. Vostès poden dir: «No la vull institucionalitzar; no ho vull fer»; però vostès, pressupostàriament, han de reconèixer aquesta actuació. Fins i tot quan es fan dibuixos i plantejaments de futur es veu un plantejament de futur que apunta a delimitar unes zones on la concentració del pes urbà és molt més clara que en d'altres, i això obliga al Govern de Catalunya a la doble política: una política d'abast territorial, que vol dir una política no paternalista, no dirigista, sinó d'estímul, perquè el territori pugui recuperar, pugui recuperar el tremp, diguem-ne, que ha perdut –això seria pel que fa referència a les vint-i-cinc comarques de la Catalunya dura– i, en canvi, una política compensada i clara d'aquelles zones que expresen uns problemes, que els problemes es coneixen. I aquí anem a parlar de problemes que es coneixen.

Aquestes esmenes..., aquí nosaltres situem temes absolutament elementals. Per exemple, les despeses de capitalitat. És normal que faci dotze anys que estiguem parlant d'aquest tema i que aquest tema no es solucioni? És normal que l'actitud de cinisme col·lectiu imperi davant d'una situació que és una situació esgarriosa? És normal que no s'hagin posat d'acord a l'interior de Catalunya per trobar una solució a un problema, que és un problema absolutament clar, absolutament legítim? No és del tot necessari emprendre una política clara en aquest sentit? No veuen vostès que el que estem reclamant, una vegada més, nosaltres, és una unitat a Catalunya davant d'un tema nacional català important per obtenir uns resultats positius per a Catalunya? No veuen vostès que fer d'això o intentar fer d'això una batalla partidista és el pitjor que es podria fer, perquè seria anar en contra dels interessos objectius de Catalunya i, en aquest cas, de la seva capital?

Per tant, els invitem, en aquest sentit, a anar de bracet, com hem d'anar sempre amb les coses fonamentals; com hem anat amb el finançament autonòmic. En aquest tema hem d'anar colze a colze, perquè són temes absolutament elementals. És normal que la ciutat de Barcelona hagi de demostrar dinamisme, intel·ligència, posar-se al davant de totes les idees, portar el carro quan molts altres no s'hi volen posar i tenir greuges compa-

ratius en relació amb altres ciutats com Madrid, que ha viscut, ha viscut d'un pagament i finançament sistemàtic del seu fet de capitalitat, i que aquí hàgim hagut de finançar nosaltres les despeses de capitalitat? És normal això? Hem d'admetre aquesta situació com una situació raonable, que té un sentit polític? Té un sentit nacionalista, aquesta qüestió, si entenem el nacionalisme des del punt de vista més positiu, més actiu del catalanisme de progrés que tots plegats podríem, en algun moment determinat, somiar que inspiraria les nostres actuacions col·lectives?

Evidentment, nosaltres entrem en altres aspectes aquí. He volgut fer referència a aquest tema, perquè, d'aquest tema, n'hem parlat molt. Altres referències que fem nosaltres són les següents: vostès creuen, vostès creuen que el tema de l'Entitat Metropolitana de Transports, fet per una llei d'aquest Parlament, una llei que no parla de les bases de finançament establitzades, vostès creuen que això és una forma normal de funcionament? Vostès creuen que això a qualsevol altre país funcionaria? Una situació que passa pel següent: un òrgan fa una llei; aquesta llei implica unes autoritats; el Govern que ha llençat aquesta llei no es responsabilitza del tema de finançament i, a més a més de no responsabilitzar-se del tema del finançament, té el control de la pujada de preus i diu: «No apujo els preus»; és clar, fantàstic. És normal, des de la perspectiva de la governabilitat, que es produeixi una situació tan insòlita com la de l'Entitat Metropolitana de Transports, que tots sabem que té uns dèficits estructurals increïbles? És normal que des de l'any 1979 –i és la primera vegada que jo cito aquí una actuació meua com a conseller de la Generalitat; la primera vegada històrica– jo hagués fet un decret que parlava de l'autoritat única de transports per a Catalunya, decret, diguem-ne, curt, petit, que era absolutament necessari en l'àrea de la conurbació de Barcelona, que integrés l'actuació dels diferents agents per agafar les economies d'escala necessàries per fer front a un problema que era molt significatiu, i que no s'hagi avançat en aquesta línia, quan tots estem, diguem-ne, disposats que el Govern de Catalunya agafi la responsabilitat que agafa? Fa tretze anys que s'està parlant d'aquest tema, i aquest tema no es soluciona. Vostès creuen que això és normal, que no s'hagi solucionat? A qui beneficia que això no s'hagi solucionat? A qui beneficia aquesta dispersió d'agents actuants amb dèficits compartits, que tots els gestors serveixen perquè es posin tots a plorar, i que d'una forma o d'una altra, davant dels mitjans de comunicació, els que poden o haurien, diguem-ne, de solucionar, vagin creant nous problemes per fer veure que aquí hi ha un gran problema, en lloc de solucionar el problema? És a dir, en aquest país hi ha qui treballa –qui treballa– i hi ha qui no treballa; hi ha qui intenta governar i tirar projectes ambiciosos endavant i qui diu o dibuixa projectes, diguem-ne, possibles, que molts d'ells no tiren endavant.

Jo els demano que vostès col·laborin, per una raó molt senzilla que vostès entendran: què es va fer amb el transport? Amb el transport es va fer una negociació molt clara; es va dir: la inversió, la farà el Govern de Catalunya, i l'explotació –i el dèficit–, la tindran uns altres. Què ha passat en aquests darrers anys? Si analitzéssim el pes de la inversió, ha estat baixíssim, baixíssim; irrellevant, fins i tot, en molts casos. La qual cosa, què vol dir? Que no s'ha avançat en aquesta línia. I no s'ha avançat en aquesta línia amb una excusa que també surt en una altra esmena: perquè no s'havia fet un pla intermodal del trans-

port. És a dir, en aquest país, quan no es vol fer acció en un terreny determinat, es busca l'excusa de permetre que durant cinc anys s'estigui discutint un pla intermodal de transports per no avançar en les inversions, diguem-ne, específiques. I el transport públic, a nivell de Catalunya, ha tingut un retrocés importantíssim des d'aquest punt de vista.

Amb aquestes esmenes, el que diem és: Govern de Catalunya, comprometi's, entri; voluntat de negociació per part de tothom; trobem una solució; Govern de la Catalunya, amb la capacitat de recursos que avui té, dirigeixi aquest procés, respectem el que és cadascuna de les companyies que actuen... Però és claríssim que cal fer un planejament conjunt, un planejament conjunt: saber on anem, el cost de l'operació, exigir als diferents gestors —es diguin Ferrocarrils de la Generalitat o siguin altres—, exigir-los uns objectius que siguin clars. Per una raó molt senzilla: perquè és l'única garantia —amb aquesta coordinació—, és l'única garantia de fer polítiques de racionalitat. I em consta —i em consta— que hi ha hagut esforços de consellers en aquesta línia, i s'ha avançat. Jo, el que dic és que pressupostàriament es creïn les bases per permetre avançar en aquest terreny; perquè, si no avancem en aquest terreny, estarem fent retrocessos importantíssims.

És a dir, a nosaltres ens sembla bé que, per un conjunt de motius, la inversió en transport públic a Catalunya, amb els costos elevats que té —especialment pel que fa referència al metro—, hagi retrocedit en relació amb les seves potencialitats? Ens sembla bé, això? No. Ens sembla que no s'hagi trobat una solució estabilitzada de cara al futur, quan sabem que podem tenir solucions positives de cara al futur; ens sembla que és positiu, això? Crec sincerament que no. Aquí, el que es demana, simplement i exclusivament, és una col·laboració en aquesta línia.

També, aquestes esmenes comporten altres aspectes de tipus territorial que jo crec que tenen la seva importància. I aquí hem volgut nosaltres posar simbòlicament un tema que per nosaltres és important. Jo portava aquí un document dels «nos» que ha anat dient el Consell Executiu a un seguit de temes importants. Només he volgut seleccionar alguna cosa; no entraré en aquest terreny, perquè crec que no seria, segurament, adient, i m'interessa més anar als temes de fons, perquè m'agradaria trobar punts de possible contacte. És el que fa referència a Ciutat Vella.

Vostès saben que l'experiència de Ciutat Vella, des del punt de vista internacional, està valorada com una de les experiències més interessants de desenvolupament integral d'una zona que tendia a la marginació i, per tant, a la tumoració dels problemes. Hi havia, per tant, el risc d'un determinisme molt aguditzat, que portava cap a un terreny de l'impossible, i vostès saben que el comportament de la ciutat, si no s'hi actua amb contundència quan sorgeix un problema que té dimensió, aquest problema tendeix al seu engrandiment i a la seva proliferació, i això crea unes zones d'impossible revitalització. Aquí es fa una política —molt ambiciosa—, una política de regeneració urbanística, una política de millora en tots els conceptes, una política que intenta que hi participi tothom —«tothom» vol dir els agents interessats, les empreses interessades, les associacions interessades. Ens trobàvem davant d'unes ànimes caritatives que deien «Aquí hi ha gana. Això és un desastre. Això és marginació», i anaven proliferant, evidentment, tots els que tenien gana en la mateixa zona —faig una caricatura, però voldria que se m'entengués. I vèncer, diguem-ne, aquestes inèrcies és

molt difícil. Es fa tota una gran política. Quan dic una gran política vull dir una política que els diferents agents juguen positivament; aquestes polítiques que són les polítiques de finals del segle XX, que vol dir tenir una gran idea, treballar molt, treballar amb sistemàtica i concitar tot un conjunt d'esforços complementaris que permetin fer la cooperació del màxim de sectors socials entorn de la idea.

Sempre s'ha dit que la Generalitat hi intervingués. Per què? Perquè és bo que intervingui, que col·labori, encara que sigui simbòlicament. Perquè està col·laborant en una experiència pilot que li pot ser de gran interès, com a Govern de Catalunya, per aplicar-la en d'altres realitats. I és una experiència que ara és exitosa i comença a ser exitosa. No és una aventura; podia semblar una aventura fa cinc anys, però actualment no és una aventura. Hem passat ja al punt d'inflexió, i es convida al Govern a dir: «Entri, Govern, vegi això», i no caiguem —i ho dic amb tota cordialitat, senyores i senyors diputats— en la temptació de fer de Catalunya o d'algunes zones de Catalunya petites fogueres o grans, indignants i repugnants fogueres, com a Sant Adrià s'ha fet en alguns barris. I, en aquest sentit, evidentment, no estic establint cap tipus de responsabilitat —vostès saben les nostres posicions en relació, diguem-ne, amb aquest tema; n'hem parlat a bastament—, però vostès saben que destruir és molt senzill; crear les bases de la incivilitat és senzillíssim; crear les bases de la confusió és la cosa més ridícula i simple de l'activitat política i, en canvi, construir una cosa complexa, capgirar una realitat, emprendre un conjunt de polítiques que siguin positives, això és el que és extraordinàriament difícil.

I jo, el que intento dir és que la complexitat a Catalunya, la complexitat —o la gran complexitat— només es pot resoldre amb cooperació, amb cooperació; amb el que demanava el nostre president de grup, Raimon Obiols, l'esperit del 92. Si per vostès s'ha acabat amb els compromisos estrictes, econòmics, en relació amb les obligacions d'inversió de les olimpíades, malament; si tots plegats no hem après que els grans reptes del país només tenen una solució amb una voluntat de col·laboració administrativa lleial, en funció d'uns objectius, i que en surt beneficiat qui col·labora, i en surt beneficiat, diguem-ne, el país —i és a partir d'aquí on es fan les polítiques complexes—, malament. Tothom marcarà els seus accents, les seves diferències d'acord amb les alternatives polítiques però, evidentment, hi ha d'haver sempre alguns aspectes que són absolutament cabdals pel que fa referència a aquest tipus de consideracions.

Existeix un fet físic que es diu «àrees metropolitanes» o no? No discutim la seva institucionalització. Si admetem, diguem-ne, aquest fet, actuem amb aquest fet. Existeixen vint-i-cinc comarques que no arrenquen, que no van amb força? Admetem aquest fet i fem polítiques específiques en relació amb aquest fet. Admetem que el tema del transport metropolità té una estructura molt peculiar, i que només amb una direcció clarament centralitzada, donant llibertat als diferents agents i comproment-se el Govern de l'Estat, el Govern de la Generalitat i el món local, trobarem la solució. O és aquesta línia o no hi ha solució, i no podem estar dotze anys més trempejant el tema, i no podem estar amb actituds, diguem-ne, clíniques, que situïn les responsabilitats en els altres, quan no estem evolucionant positivament en aquesta consideració. Existeixen algunes zones del territori que té sentit col·laborar estratègicament —encara que sigui de forma simbòlica—, perquè el Govern de Catalunya pugui

tutelar, veure com evolucionen aquestes realitats, per tal d'implementar-les en el conjunt del territori, que seria el cas d'ella? Jo crec que seria, diguem-ne, positiu.

No estic demanant aquí grans temes i grans col·laboracions, però sí que estic tocant temes molt importants, que afecten molt la qualitat de vida dels ciutadans. Per exemple, també posem un tema que és absolutament clau, que és tema dels aparcaments dissuasius: o des de Catalunya, des del Govern de Catalunya, es fa una política d'aparcament dissuasiu al costat de les estacions del ferrocarril i d'altres indrets, que agafi el que és la primera ampla corona, diguem-ne, de Barcelona, o resulta que el problema del trànsit l'ha de solucionar el que està just al mig, al rovell d'ou, que té tots els problemes i que importa tots els problemes a la nostra ciutat.

És a dir, vostès saben que la ciutat és el contenidor de problemes i de realitats, és el marc de la creativitat, és el marc on s'expressa tot: la grandesa i la misèria. Evidentment, quan hi ha una gran complexitat en relació amb aquests temes, o es busca la causa de la creació dels problemes més enllà o no té solució. És que els temes complexos del transport públic, transport privat i del trànsit no afecten el Govern de Catalunya? És que no ha d'empendre unes polítiques complementàries d'abast nacional que permetin donar un sentit a la seva actuació?

Aquestes són el conjunt de consideracions que nosaltres voldríem fer aquí. També hi ha consideracions pel que fa referència a aspectes d'aval dels alguns dels organismes, que vostès s'han compromès a fer en el si, diguem-ne, d'aquestes esmenes. Però a mi m'interessava més fer el discurs de fons. És a dir, el nostre desig, quin és —i és un desig, diguem-ne, molt elemental, no? Vostès, legítimament, poden tenir les posicions que vulguin, però vostès han de tenir una política —la que sigui— en relació amb les àrees metropolitanes de Catalunya, i l'han d'explicitar; i si aquesta política la tenen, òbviament, és del tot necessari que aquesta política tingui uns elements de col·laboració amb l'Administració local; els que siguin. El pitjor que es pot fer és no tenir cap política; perquè no tenir cap política és tenir, sí, una política molt clara, que és la discriminació sistemàtica d'una part del territori, on s'expressen no només dificultats i s'expressen, com he dit abans, bosses de marginació en el si d'una prosperitat aparent, eh? I quan hi ha aquesta situació perfectament codificada, això, evidentment, pot beneficiar políticament algú, però no beneficia el país, i sobretot no beneficia la competitivitat del país; perquè la competitivitat del país es veurà clarament beneficiada quan s'entengui que l'àrea de Barcelona arriba més amunt del Bages —això és àrea de Barcelona; quan dic «àrea de Barcelona» és des del punt de vista econòmic, voldria que se m'entengués—, per a un inversor que ve de fora; quan es vegin tot aquest conjunt d'economies d'escala que comporta l'existència d'una àrea real potent i que és capaç de subministrar tot un conjunt de serveis i que se'n deriven uns beneficis molt més enllà del que és la mateixa conurbació.

Vostè es creu que té algun sentit mantenir any rere any el tema, diguem-ne, del transport, que evidentment, si nosaltres utilitzéssim les mateixes tècniques, finalment agafaries el paper i diries: «Mirin, això és de vostès.» —«Doncs, mirin, és de vostès.» L'altre: «No, això és d'algú altre.» —«No, el preu és meu.» —«No, escolti, això...» És a dir, podríem arribar a l'equívoc més gran. No és normal seure en una taula, plantejar clarament els problemes, voler fer una cosa tan elemental —que es volia fer

des del 79—, un inici d'autoritat única, si no és això, una coordinació primerenca, és a dir, avançar amb criteris que siguin mínimament clars per entrar en el que són les inversions i el dèficit d'explotació d'una forma raonada? No és normal que es vagi de bracet en aquest tema? Aquest tema ha de ser un element de confrontació o ha de ser un intent de millora lleial del servei públic al ciutadà? Sobretot al servei públic, que hi ha hagut una baixa d'inversió molt important els darrers anys i que ha estat, en part, responsabilitat de vostès, que han situat l'excusa de la creació d'un pla durant cinc o sis anys amb l'excusa de no emprendre les inversions que vostès havien de fer. Jo crec que això, sincerament, és normal.

I també dir-los: no és normal que vostès participin en algunes coses? Que seria molt important que hi participessin, no pel pes econòmic d'aquestes, sinó perquè considerarien que també són pròpies. Té sentit que vostès no hagin participat en el pla estratègic de Barcelona? Jo, sincerament, crec que no, crec que no, i ho desitjàvem, per una raó molt senzilla, perquè és un dels exemples més interessants que s'han produït en aquest país d'intentar fer un esforç de prospectiva realista implicant sectors que eren centres de decisió tan importants que abastaven des dels sindicats a nuclis empresarials, i això ha tingut uns efectes extraordinàriament positius.

I el que estem dient aquí és: «Govern de Catalunya, governi el conjunt de Catalunya.» És evident que no tindrem les mateixes posicions en relació amb cadascun dels temes, perquè som opcions diferents, però vostès no poden negar l'evidència, vostès no poden negar que hi ha uns temes que són temes objectivables, que han de trobar solucions objectivables. Solucions, fruit de què? De la col·laboració i, lògicament, de la negociació, però vostès no han de situar-se al marge. Perquè situant-se al marge estan fent una política contrària, i aquest és una mica, em sembla a mi, el gran tema que hi ha al darrere d'aquestes consideracions que nosaltres volíem fer amb aquest conjunt d'esmenes, que els voldria dir, amb tota sinceritat: parlar d'aquestes coses arriba un moment que quan en política creus que estàs molt legítimat, perquè estàs parlant sobre la base del sentit comú, tens aquella mena de sensació absurda que és quan t'has mirat moltes vegades un dia al mirall, no?, que et vas trobant progressivament pitjor. Per què? Perquè vas repetint —sembla ser— els mateixos arguments. Però resulta que en política quan els arguments són legítims passen a tenir una força i una contundència extraordinàries, sobretot si s'expressen en la seva justa correcció —en la seva justa correcció.

Jo no els estic dient a vostès: «Facin la nostra política!» Jo els estic dient: «Posin a l'agenda dels seus problemes els que són problemes importants per a Catalunya i per a l'àrea de Barcelona», simplement, i tots vostès saben que cada govern té les seves agendes pròpies, i quan un tema no està en els deu temes primers aquest tema no es toca mai; es frega, s'acarona, es viu amb ell, i el que seria lamentable és entendre que estarem uns anys també vivint amb aquesta perspectiva, uns anys curts, evidentment, o molt poc temps, però seria preocupant.

Els invito, per tant, si més no, a fer una reflexió, que tinguin vostès unes polítiques concretes i sobre polítiques concretes puguem arribar tots plegats a negociar coses que en última instància afecten molt la vida dels ciutadans.

Que hi hagi metro a les zones perifèriques de la ciutat de Barcelona i de les ciutats que tenen uns dèficits acumulats és

una cosa que devem al conjunt d'homes i dones que han vingut a treballar per Catalunya i que estan en unes condicions sovint, encara, dissortadament lamentables. Tot i que s'hagi fet un gran esforç a nivell local, tot i que s'ha fet una gran transformació urbanística en el concret, el que cal, evidentment, és recuperar aquests deutes històrics que en molts camps tenim.

Però això vist des d'un punt de vista egoista també és cert. Com he dit, si volem una àrea competitiva hem de tenir una àrea més harmònica, hem de tenir una àrea molt més potent, hem de tenir una àrea sense discontinuïtat, hem de tenir una zona amb una potència que la irradiï més enllà de la pròpia zona. Permetre situacions de queixals i de dificultats és permetre que inversors no actuïn i permetre el que se'n diu «la Catalunya dual» i permetre l'àmbit metropolità de dualitat, i això és el pitjor que podria passar amb la perspectiva catalana.

Gràcies, senyor president.

(*Veus de «Molt bé!» Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Armet. Torn en contra: té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Un moment, senyor president. Si em permet que acabin les ovacions adreçades a l'honorable senyor Armet... (*Pausa.*)

Senyores i senyors diputats, jo els voldria recordar a vostès —perquè sembla que el senyor Armet no se'n recordi— que el debat de totalitat el vam fer fa tres setmanes. Per tant, avui, aquí, ara no es tracta de fer un debat de totalitat, sinó que es tracta de veure les esmenes concretes a l'articulat, que recordaria que n'hi ha tres-centes seixanta-cinc, més dues-centes una de totalitat a departaments o organismes autònoms; segons el meu càlcul previ, el debat durarà dinou dies. Després de la intervenció del senyor Armet, dubto que sigui un càlcul exacte, crec que s'allargarà més.

Bé, com que tots estem disposats —i jo personalment sempre— a escoltar les paraules meravelloses de forma del senyor Armet (*remor de veus*), no tinc inconvenient a continuar tantes hores i tants dies com calguin. Però, miri, senyor Armet, vostè sap, perquè és diputat des del primer moment —com alguns de nosaltres o, si més no, com la majoria dels diputats presents que ho són des de l'anterior legislatura—, tenim una consciència històrica pressupostària que arriba un moment, en el debat de pressupost, que hi ha tota una discussió un xic esotèrica i un xic poc pressupostària on cadascú explica les seves reivindicacions, i cada any, en funció del moment, ho qualifiquem d'una manera o altra.

Aquesta vegada hi ha una novetat, hi ha una sorpresa: aquesta reivindicació territorialitzada particular de la representació de cada diputat ja ha començat. No cal esperar el final del debat de pressupostos; en la segona intervenció l'honorable senyor Armet ens ha fet la defensa..., no diré, perquè no es consideri ofès, «egoista», però sí «partidista i particularista» del que en diu ell les «àrees metropolitanes» —llegeixi's entre parèntesis, o no tant entre parèntesis, «la ciutat de Barcelona». No s'estranyin; després, en el seu moment, sortirà Badalona, sortiran una pila de municipis que també tots tenen la seva reivindicació, o les comarques... (*Remor de veus.*)

Si, com diu el senyor Manuel Nadal, això és el que em prenia les paraules de la boca, i m'hi resisteixo, això és el que voldria dir jo: el Govern de la Generalitat, almenys entès des de la nostra perspectiva, és el Govern de Catalunya. Per tant, entrant

a les esmenes, no d'unes parts concretes, és Govern de totes i cadascuna de les parts, i ha de tenir una visió global. Per tant, senyor Armet, aquesta esmena número 6, que en un article 1.3 vostès demanen que s'«estableix com a principi bàsic d'aquest pressupost la coordinació de tots els departaments per als problemes i les necessitats de les àrees metropolitanes de Catalunya», a això, evidentment, no hi podem donar suport, perquè no ha de ser el principi bàsic, és un dels tants principis, perquè és per a tot Catalunya.

Per altra banda, destacaria —no és que tingui transcendència— el fet insòlit que a l'articulat d'una llei hi posem «principis», perquè tot això és un principi que es demana. Això, si es pogués fer esmenes, que sí que es podria haver fet, a l'exposició de motius, encara podríem considerar «els criteris que informen el pressupost...», però no amb un article concret d'un títol que porta la denominació «Dels crèdits i les seves modificacions»; no hi encaixa en absolut.

«Coordinació i actuacions de tots els departaments»: nosaltres entenem que els departaments actuen coordinadament sempre, no de cara a les àrees metropolitanes, sinó de cara a totes les polítiques del Consell Executiu.

A mi m'ha sorprès una mica quan el senyor Armet ha fet una acusació-confessió-autocrítica que parla del cinisme col·lectiu. Bé, nosaltres no ens considerem afectats per aquest cinisme, però, bé, aquestes famoses esmenes de capitalitat de Barcelona, a mi se'm diu que en un altre hemicicle, a 600 quilòmetres d'aquí, els seus companys, senyor Armet, van discrepar totalment o van actuar d'una manera molt diferent del que vostè ens defensa aquí. (*Remor de veus.*)

També, i acabo la petitíssima intervenció, diguem-ne, política, perquè, senyor Armet, vostè i jo som conscients que a nivell polític jo no li arribo ni a l'alçada de la sabata (*remor de veus*), per tant, la meua intervenció és exclusivament de caràcter tècnic. Però abans de passar a les esmenes concretes, sí que li voldria dir, senyor Armet: escolti, vostè deu haver estat de vacances molt temps, perquè vostè ens parla... (*remor de veus*), potser per això, potser..., perquè, és clar, vostè ens diu: «Ecoliti, ja que hem aconseguit el finançament de Catalunya, ara anem de bracet a aconseguir el de l'Ajuntament de Barcelona.» És clar, nosaltres tenim dubtes molt seriosos, seriosíssims que hàgim aconseguit solucionar el problema del finançament de Catalunya, i ara aquí entrariem en un debat que és innecessari, perquè ja es va fer abundantment per part del senyor Alavedra en el debat de totalitat. Per tant, aquesta esmena, per tots aquests motius, no la hi podem acceptar.

L'esmena número 30 és la que fa referència a la capitalitat de Barcelona. Aquí entrariem en aquesta explicació global que hem dit, genèrica, i a aquesta acusació no tan dissimulada que jo he fet, que s'ha de tenir la mateixa actitud en tots els parlaments d'aquest Estat. En tot cas, dir-li que aquesta partida és per a consells comarcals, no és la partida que correspondria. En tot cas vostès em sembla que haurien de fer l'esmena a la partida 19.01.046. Però, bé, el tema és polític i reconec que no té incidència la crítica estrictament tècnica que li faig, però, per tant, tampoc la podem acceptar.

L'esmena 39: passa el mateix amb el tema del transport, i n'hi ha algunes altres, després, que surt aquest tema del transport. És clar, el senyor Armet ja s'ha posat la bena abans que jo dialècticament li engegés el roc de la meua crítica, de dir:

«Oh, escolti, és que no es pot estar invocant el Pla intermodal del transport.» Oh, és clar, és que aquesta és la rèplica que li haig de donar. I ja no entro —per evitar contradiccions i tensions— en tot el tema, que saben tots vostès que és prou conegut, de la qüestió de l'increment de tarifes dels transports públics de l'àrea de Barcelona en funció d'uns dèficits acumulats importantíssims. Això té tota una història, el senyor Armet ho coneix perfectament; aquesta acusació de manca de negociació o de contacte, òbviament, és un error; hi ha hagut moltíssims contactes, em consten per declaracions dels d'una i altra banda que hi han participat, i aquí el que hi ha —i això és a la llum pública— és una discrepància sobre l'increment d'aquestes tarifes per fer front a la diferència d'explo-tació i sobretot la negativa nostra a eixugar, a contribuir a eixugar un dèficit acumulat, que entenem que és fruit d'un error de càlcul de la programació corresponent, en la qual la Generalitat no hi ha participat.

Quant a l'esmena 158, aquí, aquesta és una qüestió que ja ha sortit moltes vegades —i aquí sí que ja reconec que no és de caràcter estrictament barceloní, sinó general, de l'Administració local—, que és aquest propòsit, que el Grup d'Iniciativa també ha defensat amb modalitats, amb diferències, amb matisos, el de transferir l'acció executiva pressupostària de la Generalitat sobre el territori a l'Administració local, i per això pretenen vostès que dels articles 46 i 76, o sigui «Transferències corrents i inversions», «Transferències de capital», que això es destini als costos del municipi de Barcelona. Evidentment, els seus companys en comissió saben que fil per randa se'ls va anar explicant que la destinació de les partides és impossible, suposant que volguéssim fer això que vostè demana.

Quant a l'esmena 174, aquesta és una esmena que va lligada amb la 473, que és el tema de Tabasa. És clar, aquí, perdonin-me, però vostès són una mica —diria jo—, una mica contradictoris, perquè a l'esmena 473 rebutgen el pressupost de Tabasa i, en canvi, el que fan a l'esmena 174, que va ser debatuda en comissió pel senyor Corbacho i vam tenir ocasió de discutir-ho, pretenen, a la inversa, augmentar la part que la Generalitat com a aval es compromet a aportar-hi, fins a 1.174 milions de pessetes. Aquest és un principi claríssim, que en una societat l'accionista, sigui qui sigui, públic o privat, hi ha de contribuir, d'acord amb les càrregues o les necessitats que hi hagi, d'acord amb la seva aportació. Aleshores, no veiem bé que la situació —que desconec— del Consell Comarcal Barcelonès, crec que és, s'oposi que la Generalitat, a més d'assumir la quota d'aval que li correspongui, que es calcula en 1.000 milions de pessetes, assumeixi també el del Consell Comarcal barceloní, que en aquesta esmena es xifra en 174 milions. Bé, tampoc se'ns ha explicat la necessitat de fer-ho, però, en principi, doncs, ja demostro la nostra actitud negativa.

Quant a l'esmena 176, que és una mica marginada o marginal en relació amb tot aquest altre tema, és el punt concret —que no se n'ha parlat, però l'esmena sí que ha estat esmentada—, el tema del Consorci del Gran Teatre del Liceu. Aquest també és un altre tema conegudíssim i, evidentment, no el sorprendré, senyor Armet, si li dic que el Gran Teatre del Liceu ja té un aval de la Generalitat corresponent al 32,5% del deute total acumulat, de l'ordre dels 6.000 milions, i que, per tant, la Generalitat compleix a través del pressupost, en aquest apartat d'avals ja queda cobert, perquè ja estava acordat, avalat en el seu moment. En tot cas, aquí, com sap vostè, el que sí que ha de fer

l'aval és el Ministeri de l'Administració central corresponent, que precisament la seva participació en aquesta operació arriba al 37,5; per tant, no demani a la Generalitat que faci un sobrepuig d'esforços, quan altres, havent-s'hi compromès lliurement, per ara no l'han complert, i desitgem pel bé de la primera institució lírica de casa nostra que això es compleixi. Per tant, no podem acceptar un altre o, millor dit, un increment d'aval per part de la Generalitat fins a la xifra que vostès demanen a l'esmena, de 1.703 milions.

Quant a l'esmena 232, és el tema de l'Entitat Metropolitana de Transports i vostès, aquesta reducció, la reducció que volen aplicar a aquest finançament és una partida a «Ajuts extraordinaris a ens locals», que pel contingut, pel títol i per l'explicació —que no cal fer, però que, si vol, li puc fer—, no té relació, no té per què sacrificar-se o reduir-se per destinar-la a aquest dèficit que comentàvem de l'Entitat Metropolitana de Transport.

Quant a l'esmena 233, continua parlant en els temes dels transports públics al Baix Llobregat, al Maresme, al Vallès Occidental, al Vallès Oriental i al Barcelonès, evidentment, i aquí és on incideix plenament aquella frase que li parlava, del Pla intermodal de transport. El procediment d'elaboració està previst per la Llei, la 7/87, té unes normes de desplegament i, per tant, s'ha de complir la legislació vigent i no establir una mecànica diferent a través de la Llei de pressupostos.

Quant a l'esmena 266, el tema de la Ciutat Vella, la veritat, quan vostè parlava, senyor Armet, és l'únic que m'ha sorprès una mica de tot el que vostè deia, perquè les altres objeccions o crítiques que vostè feia, legítimes, jo ja suposava que anirien per aquí; ara, quant a la Ciutat Vella, em sorprèn. No és que tingui jo un coneixement directe del tema, però realment la informació de la qual dispoço és que l'esforç que ha fet la Generalitat en col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona a la Ciutat Vella ha estat molt important. Concretament, demanant informació al Departament afectat, jo puc explicar a la cambra que l'any 93, a través d'aquest pressupost, si arribem a aprovar-lo, la Generalitat, a través de la Comissió Gestora de l'Àrea de Rehabilitació Integrada, que copresideix amb l'Ajuntament de Barcelona, continuarà col·laborant en aquesta necessària activitat. Les actuacions fetes s'han adreçat fonamentalment a l'habitatge; s'han fet 549 habitatges de promoció directa de l'Incasol per un total de 2.547 milions de pessetes, més 126 habitatges de promoció convinguda per 559,4 milions de pessetes i, per ara, per a l'any 93, hi ha programats 79 habitatges per un import de 630 milions de pessetes, més 199 habitatges més en conveni amb l'Ajuntament de Barcelona. En aquests moments mateixos s'estan fent, segons la informació que se'm dona, 298 habitatges per un import de 2.453 milions, i que la iniciativa privada —que hem de partir de la base, i ens n'hem de congratular, que paral·lelament a l'actuació de les administracions públiques, Ajuntament de la ciutat i Generalitat, hi juga fortament també la iniciativa privada—, la iniciativa privada, en aquest període que va des del 88 fins a enguany, hi ha hagut, amb subvencions de la Generalitat, un esforç important que ha suposat una subvenció per part de la Generalitat de 235 milions de pessetes. Per tant, em sorprèn que vostè critiqui o parli negativament de l'actuació de la Generalitat per resoldre el tema de la situació socio-econòmica del districte de la Ciutat Vella.

I ja per acabar, l'esmena 273, que vostè sí que hi ha fet una referència, una pinzellada al tema dels parquings, dels aparca-

ments a la rodalia de Barcelona. Aquí, com suposo que vostè sap, hi ha una actuació que s'ha fet i una altra en curs; concretament, se n'han fet a Sant Boi i a Sant Cugat del Vallès —el de Sant Cugat del Vallès el conec, perquè el veig cada dia passant: és un servei, i en això coincidim amb vostè, molt necessari, és dissuasori de l'ús del vehicle privat dintre de la ciutat de Barcelona— i que, per altres actuacions, entenem nosaltres que cal esperar el que defineixi el Programa d'actuacions complementàries del Pla intermodal de transports.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, el nostre Grup s'oposarà a l'adopció d'aquestes onze esmenes —si no m'equivoco— que ha defensat suara l'honorable senyor diputat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El Grup Socialista suposo que vol continuar defensant les alternatives o afegitons a l'article primer. Esmena número 7? El senyor Nadal té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per defensar conjuntament la 7, la 8, la 29, la 32, la 154, la 157, la 284, la 309, la 312 i la 566.

Deixin-me dir-li al senyor Escudé, abans de tot i abans d'entrar en el tema concret de les esmenes, que no ha començat el Pla territorial; no ho ha fet, no ho hem entès així nosaltres. El senyor Armet... No ho farà jo, no ho faran els diputats que seguiran; més aviat estem fent una cosa en el sentit contrari al que vostè apunta. Vostè diu: «Els diputats socialistes han començat ara un degoteig de Pla territorial que ha començat per la ciutat de Barcelona, i vindrà Badalona...», i no sé què. No, escolti, al revés: agrupem un conjunt d'esmenes, començant en l'article primer, que ens sembla que ens han de permetre portar aquest debat del pressupost a un terreny que, a partir de la concreció esmena per esmena, plantegi qüestions generals de la insuficiència i la —des del nostre punt de vista— mala orientació política general d'aquest pressupost. I evidentment, vostès, senyor Escudé —i des de la modèstia d'aquest diputat—, poden fer amb la seva majoria el que vulguin, però els grups de l'oposició poden fer, en l'exercici legítim de l'oposició, el que creguin més convenient per al seu paper d'oposició, duri dinou dies o els que calguessin. Per tant, disposem-nos a discutir tranquil·lament aquest pressupost, amb la base del que els grups de l'oposició —de moment, el Grup Socialista— creuen convenient.

Pel que fa a aquest conjunt d'esmenes, el que es proposen és, molt sintèticament —i saltant-me'n alguna—, anunciar i explicar la insuficiència d'aquests pressupostos pel que fa a la coordinació entre departaments, pel que fa al paper del pressupost com a instrument per incentivar la competitivitat de l'economia en el seu conjunt, però de les institucions també; demanar l'aplicació dels principis continguts en el tractat de Maastricht i en la Carta europea de l'autonomia local a favor de la subsidiarietat o de la proximitat del poder al ciutadà, en l'aplicació d'aquests principis pressupostaris; demanar una dotació efectiva, no teòrica, del fons de cooperació municipal; demanar que s'incrementin substancialment les partides destinades al Pla únic d'obres i serveis; demanar, en definitiva, que una part important d'aquests pressupostos —relativament important— es destini incondicionadament a l'Administració local, i demanar una cosa que a nosaltres ens sembla de dignitat institucional elemental i que no es compleix, que és que en l'àmbit de cada ter-

me municipal les administracions locals coneguin amb detall i puntualment les inversions públiques que s'hi facin, vinguin de l'Administració que vinguin, i que no es facin sense aquest coneixement previ, a títol purament informatiu, sempre que la delimitació competencial sigui clara, de les diferents administracions.

I per entrar molt ràpidament al gra —i després tornaré als principis de caràcter general—, deixin-me dir-los que el nostre Grup creu que, pel que fa a la consideració que els pressupostos fan, com a expressió d'una política, de les administracions locals de Catalunya, hem avançat molt poc, per no dir gens, i sobretot hem avançat en una mala direcció. Em permetré de tornar-los a llegir —perquè crec recordar que ja ho vaig fer una vegada— una magnífica carta, digna ja molt aviat de ser passada a pergamí, emmarcada i penjada en alguna paret dels ajuntaments de Catalunya, de l'aleshores honorable conseller d'Economia i Finances, el senyor Josep Maria Cullell i Nadal, carta de data emblemàtica: 23 d'abril de 1987. El dia de Sant Jordi, el senyor Cullell es devia sentir inspirat, s'havia produït un canvi de govern, a més a més, i fa a la Federació de Municipis la carta següent: «Benvolgut amic, en resposta a la vostra carta de 15 d'abril, amb la petició de la incorporació en els pressupostos de la Generalitat del fons de cooperació local de Catalunya, em plau informar-los que passo el tema al meu successor, amb la meua especial recomanació que consideri prioritari l'estudi de la vostra sol·licitud.» Que nosaltres tinguem coneixement, aquesta prioritat atentament recomanada al successor del senyor Cullell mai no ha sigut considerada i no hem vist o no hem sabut veure, en set anys, cap atenció prioritària cap a aquest tipus de problemes.

Una prova —si vostès volen, anecdòtica— d'això seria el següent: un cop creat, efectivament, per llei el fons de cooperació local de Catalunya, es dota només en la seva branca comarcal, i per al que serveixen els pressupostos del fons de cooperació local, àmbit comarcal en tindríem moltes mostres. Deixin-me esmentar-ne només una, si vostès volen, agafada una mica pels pèls, però que explica una mica el paper contrari a la voluntat de competitivitat que estem expressant, que fan en alguns moments determinades administracions locals amb recursos públics que provenen dels pressupostos que aquí estem discutint. Hi ha un programa d'un consell comarcal, «Programa d'actuacions en zones verdes de titularitat municipal i poda d'arbres», la quantitat total del qual és de dos milions i mig de pessetes, i en el seu article quart diu: «Es concediran ajudes fins a un 50% del cost de les actuacions, amb un màxim de 150.000 pessetes per ajuntament.» Poda d'arbres i neteja de zones verdes: 150.000 pessetes per ajuntament. Per petit que sigui l'ajuntament, senyores i senyors diputats, preguntin-se, siguin o no siguin alcaldes o regidors, preguntin-se elementalment quants arbres es poden podar i quantes zones verdes es poden netejar amb un programa d'un consell comarcal d'ajut a municipis perquè actuïn en el seu terme municipal amb aquesta funció.

I deixin-me posar-los un segon exemple: s'ha, finalment, dotat per a 1993 el fons de cooperació local, àmbit municipal, i hi hem contribuït tots plegats. Vindrà el senyor Escudé i dirà: «Home, i que vostès no ho van votar...?» No, no, escolti: hi hem contribuït tots plegats, però, en tot cas, el principi —perquè marca un principi— és perillós, i no és la millor manera de co-

mençar una política d'acostament de la política pressupostària a una gestió integrada dels recursos amb totes les administracions.

La Conselleria de Governació, que ha cregut que havia d'incentivar —i ho han cregut molts, o ho hem cregut molts— la creació d'un nou municipi a Ciutat Badia, proposa l'adopció d'una esmena en aquest pressupost per dotar amb 200 milions i escaig de pessetes els pressupostos, amb la finalitat específica d'atendre el finançament de serveis no obligatoris de Badia en la part que siguin deficitaris. I es crea el principi, perillosíssim —segurament necessari, en aquest cas, però perillosíssim—, de finançar directament dels pressupostos de la Generalitat dèficits de serveis del tipus de: seguretat ciutadana, 50 milions de pessetes —tots els ajuntaments de Catalunya ho voldrien—; serveis socials de base, 11 milions de pessetes; manteniment de centres escolars, 41 milions de pessetes; neteja d'escoles, 50 milions de pessetes; protecció de l'esport, 36 milions de pessetes. Dotació específica i concreta del fons de cooperació local, any 1993, per a municipis: 200 i escaig milions de pessetes per al nou municipi de Badia, per finançar-li el manteniment, la neteja de les escoles, la protecció de l'esport i tots els dèficits generats per la creació d'un nou municipi. Jo no sé si aquest és el millor camí, no sé si aquest és el millor camí per començar dotant el fons de cooperació local.

Bé, en definitiva, aquest conjunt d'esmenes —i faig el salt cap al general, mal que no li plagui al senyor Escudé— el que pretén és... Del pressupost, se'n desprèn una política; es desprèn de moltes altres coses, però en el pressupost s'expressa molt gràficament amb xifres, i el que nosaltres volem fer és, en el meu cas, per a l'àmbit de la política municipal del Govern, una valoració de la política que es desprèn d'aquest pressupost: la política del Govern de la Generalitat de Catalunya en relació amb els municipis. I aquí, evidentment, hi ha dos vessants del problema, un molt estrictament pressupostari, la concreció en diners d'aquesta política; però hi ha també aquell problema que les administracions locals coneguin tota la despesa pública que es fa en el seu terme municipal, sigui destinada a privats o no, una qüestió de consens. I tant pel que fa a la qüestió conceptual, consideració institucional dels municipis, com pel que fa a la qüestió de diners, estem en una situació jo diria que dramàtica, una situació greu que, de moment, ningú —que jo sàpiga— de l'àmbit de responsabilitat del Govern està volent entomar i responsabilitzar-se'n i prendre alguna decisió o alguna iniciativa, malgrat que fa temps que s'està demanant.

En el fons ens trobem, passats catorze anys d'Administració local democràtica, amb ciutats molt millors però amb estructures pressupostàries dels ajuntaments molt pitjors; la situació avui és molt dolenta. En parlarem més endavant.

Però, a part de tot, parlem primer dels conceptes, és a dir de com es consideren, en la política pressupostària de la Generalitat, els ajuntaments; quin tracte els depara, se'ls guarda. I plantejem-ho amb el que a mi em sembla que ha de ser un debat de fons, quina consideració, quin paper reserva el Govern als municipis. Diguem-ho encara d'una altra manera: quin és l'estat a Catalunya de l'autonomia local? I aquest és un debat que s'ha demanat; la creació d'una comissió específica per analitzar-lo també s'ha demanat; mai no s'ha contestat, mai no s'ha concedit.

I a la pregunta de quina és la situació i quina política té el Govern, traduïda a través dels pressupostos, en aquest camp, a

nosaltres ens sembla que la conclusió és que el Govern no té política municipal o, en tot cas, té una política antimunicipal. Intentaré explicar-ho i demostrar-ho; si és que és possible.

Però abans de tot i també com a cautela pel que em pugui dir el senyor Escudé, que ja ho ha fet amb alguna de les seves dues intervencions anteriors, deixem clar que, com que estem debatent els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1993, és molt fàcil, però no és la millor manera de procedir en aquest debat —em sembla a mi—, de posar Espanya com a excusa. Amb «Espanya» vull dir els pressupostos generals de l'Estat, el Govern central, la situació pressupostària, a nivell global. Perquè, a més a més, si parlem dels conceptes, Espanya no ens serveix com a excusa. Per una raó molt senzilla: el nostre Grup creu que la situació institucional dels ajuntaments en relació amb el Govern de la Generalitat o amb la Generalitat com a institució és diferent i ha de ser diferent i convé que sigui diferent a la de la relació dels municipis amb altres comunitats autònomes. Ni que només fos pel fet, essencial, que Catalunya és una nació i que, per tant, en un marc nacional, les relacions dels municipis amb el seu govern o amb la Generalitat com a institució no poden tenir el mateix plantejament, no l'han de tenir. Nosaltres no volem que el tinguin de contraposició i balança ajuntaments/autonomia: si té més poder l'Administració local, en tindrà menys l'Administració autonòmica, que és el plantejament que algun alcalde no català ha fet en els debats dels últims dies. No és el nostre plantejament, no ens posin Espanya com a excusa, aquest no és el problema.

Perquè, per altra banda, nosaltres volem portar el debat aquí amb el benentès que també hi ha un debat allà: hi ha el debat del fons nacional i del seu increment i hi insistirem i ho farem amb tota la força que puguem. Per tant, plantejat està, i plantejat estarà a partir de dilluns al vice-president del Govern; no ens quedem quietes pel que fa a aquesta qüestió. Plantejat està el tema, en l'àmbit general estatal, pel que fa al fons, però no és veritat o no hauria de ser veritat allò que em deia un alcalde del seu Grup, que deia: «Home, Nadal, ara és l'hora de portar el tema a Espanya. El tema dels recursos, ara és l'hora de portar-lo a través de la Federació Espanyola de Municipis cap al Govern central.» Home!, sí va som-hi! Ara és l'hora també d'Espanya pel que fa als pressupostos generals de l'Estat, però estem parlant dels pressupostos de Catalunya. Ara és l'hora de Catalunya perquè és del que estem parlant aquí. I en el cas de Catalunya tot indica que cinc anys després de l'inici de la vigència de la Llei municipal no apunta cap línia d'actuació favorable al reforçament dels municipis catalans i, per tant, el reforçament d'una política que ajudi territorialment a travar aquest país amb una voluntat d'equilibri que, justament, no pretén veure en el campanar de cada municipi el problema local concret que vostè es pensava que ara començaria a sortir, sinó tot al contrari, una visió territorial global dels problemes de Catalunya.

I els problemes de Catalunya són també els problemes que avui tenen els ajuntaments de Catalunya. Els problemes que tenen els ajuntaments de Catalunya avui són dramàtics i no imputables a una mala gestió en la majoria dels casos, o en cap cas, sinó imputables a polítiques, vinguin d'on vinguin, que no atenen els principis competencials i la transferència de recursos de la forma que a nosaltres ens sembla que s'hauria de fer. I en aquests moments els ajuntaments estan massa endeutats i no poden fer les inversions que la ciutadania demana i que un país

competitiu demanaria, per tant, si volen un país competitiu han de canviar la seva política pressupostària en aquesta direcció. Els ajuntaments tenen, tots, crèdits de tresoreria elevats per anticipar pagaments a particulars que d'altra manera no podrien fer, no imputables a una mala gestió, imputables en molt bona mesura a retards de transferències que després vostès, per un efecte de rebot, van remetent a d'altres instàncies. Hi ha un impacte, evidentment, molt negatiu de l'increment de l'IVA, hi ha un impacte de la manca de flexibilitat fiscal dels impostos locals, hi ha un conjunt de despeses de manteniment de serveis no estrictament imputables als ajuntaments molt difícils d'atendre i estem en un punt en què fa la impressió que des de la política del Govern es volen imputar als ajuntaments majors obligacions, sobretot econòmiques, i menys competències. I això es pot explicar.

Tant és així que la nostra impressió és que estem en un punt crucial. Tenim ciutats de tota dimensió i color polític —de tota dimensió i color polític, no hi ha distincions—, molt modernes, molt competitives, amb molts serveis, que han canviat moltíssim, que tenen una alta qualitat de vida, que estan bullint d'iniciatives, que tenen evidentment molts problemes i que haurien de continuar atenent aquest tipus de problemes. Municipis que han sigut, durant catorze anys, instruments de modernització radical del país, que han sigut punta de llança en la modernització i en l'increment de la competitivitat del país, i ara es predica i es pretén la modernitat i la competitivitat des d'un altre camp, en una nova direcció, no a favor dels ajuntaments, bloquejant els ajuntaments. Per asfixia econòmica, per asfixia competencial i passant factura als ajuntaments, que és —em sembla a mi— el més greu de tot; i en l'asfixia competencial i una asfixia econòmica. I quan nosaltres creiem que ha arribat el moment de fer l'esforç de fer un nou salt endavant, de donar més instruments als ajuntaments per tirar endavant una política que s'ha demostrat operativa, el que passa és que es planteja una política que paralitza amb recursos i competències i que bloqueja els ajuntaments.

Parlem, per exemple, de subsidiarietat. Hi ha un primer tipus de subsidiarietat, exercida efectivament pels ajuntaments: que sigui l'administració més pròxima al ciutadà la que atengui les necessitats dels ciutadans. Hi ha una subsidiarietat efectiva, consentida, exercida realment pels ajuntaments, però no finançada. En els ajuntaments petits, el que en diem la despesa supletòria, el que els ajuntaments paguen i que no haurien de pagar si estigués ben aclarit i diferenciat el marc competencial, arriba al 25% dels seus pressupostos. Hi ha una subsidiarietat efectiva, consentida, exercida, però no finançada, que voldríem continuar exercint, però que estem dient: «Posin algun instrument en el pressupost de forma incondicionada, perquè els ajuntaments ho puguin continuar fent.» N'hi ha una segona, de finançada, des d'àmbits diferents i mal pagada i retardada, és a dir: «Feu allò que en part us toca de fer i allò que en part ens toca de fer a les altres administracions, ja us ho pagarem.» Serveis socials, *Plan concertado*, diners de Madrid via Conselleria de Benestar Social, diners de la Conselleria de Benestar Social cap als ajuntaments, també.

Però hi ha retards, hi ha regatejos, es demanen subvencions indirectes a les conselleries amb exempcions de tributs, es reclamen als ajuntaments, doncs, més diners o menys ingressos per continuar incentivant una política de convenis que, a més a més, es regateja sistemàticament en la discussió cas per cas. Es

demanen tot tipus d'exempcions, es demanen aportacions de solars, no hi ha un tracte equivalent, no hi ha contrapartida entre el que els ajuntaments donen i el que els ajuntaments reben. Però hi ha, i això és més greu, la ruptura del principi de subsidiarietat, és a dir l'exercici de la subsidiarietat al revés: tothom té dret d'acostar-se al ciutadà fins a les últimes conseqüències, barri a barri, hi ha qui diu, i amb arrogància per dir que ell, com ningú, es pot passejar per allà on vulgui, però que els altres, no. Això no és veritat, això no és veritat i és la subsidiarietat mal entesa. És fer equipaments per compte dels ajuntaments allà on no s'han de fer, és finançar festes majors, és subvencionar activitats que s'haurien de vehicular a través de l'ajuntament. I és legislar, absorbint competències pròpies dels ajuntaments, retallar en sentit invers a l'exercici de la subsidiarietat, veiem-ho molt ràpidament.

Hi ha uns mecanismes perversos exercits per aquest Govern d'una forma sistemàtica, que van: 1. A atribuir als ajuntaments obligacions que comporten despesa, per tant, a fer menys flexible la capacitat de despesa dels ajuntaments contra la seva autonomia, hi ha una aplicació de controls, una voluntat de tutela o la simple absorció de competències del Govern de la Generalitat contra els ajuntaments quan són competències que no costarien diners.

Els poso molt ràpidament uns quants exemples. Projecte de llei de prevenció i extinció d'incendis: es finançarà amb el 3% dels pressupostos municipals. És a dir una llei hipoteca un 3% dels pressupostos municipals i diu: «Això, transferència a la Generalitat», la subsidiarietat a la inversa. La Llei de residus: «Serà obligatòria la recollida selectiva, deixalleria, paper, vidre, no sé que, però no els ho pagarem pas, paguin-s'ho vostès.» La uniformitat de la policia local —Toni Miró—, fantàstic, «però si no són olímpics paguin-s'ho vostès». Obligatorieta de la nova uniformitat: «Paguin-s'ho vostès.» La decisió és molt clara: no hi haurà Toni Miró fins que no hi hagi calerons, però claríssim, eh?, claríssim. Pla d'obres hidràuliques: «La nostra part la posarà el pressupost, la nostra part la posaran les taxes» —la de vostès vull dir—, «la dels ajuntaments la posaran els seus pressupostos, 50%.» 250.000 milions en no sé quants anys.

És a dir que, per una mecànica extremadament perversa, es generen obligacions demanant recursos als ajuntaments, bloquejant la seva flexibilitat pressupostària; i per l'altra, es treuen als ajuntaments competències que no costen diners. Per exemple la fixació de les festes locals. Fins ara Conselleria de Treball i ajuntament: «Diguin quines són les festes locals que vostès han triat i farem el calendari local.» Ara hem de passar per la «guixeta» del Consell Comarcal: «Cruc, cruc, cruc. Sóc l'Ajuntament de Girona. El dia de Sant Narcís i el dia Sant Josep seran festes locals. Vol fer el favor de dir-li-ho al Govern?» O els horaris extraordinaris de les activitats comercials; si qualsevol botiga, en dia de rebaixes o en vigílies de Nadal com ara, ha de poder obrir els diumenges o ha de poder obrir de les vuit a les deu... Excepcional fixació d'horaris excepcionals; no és competència dels ajuntaments; vol la conselleria de Comerç, Consum i Turisme que sigui competència de la mateixa conselleria, una hora, dues hores... Administrarem aquella petita misèria que és l'alegria de viure d'un determinat sector de l'activitat econòmica. Home! no fumem!

I els en llegiré uns quants més. El no-reconeixement de la competència als municipis de més de 50.000 habitants per a

l'aprovació definitiva de plans urbanístics. El Decret legislatiu 1/90 que nega la competència municipal per a la tramitació de plans urbanístics que afectin més d'un municipi. La prohibició de nomenament de policies municipals interins. La Llei de residus 76/83 i l'Avantprojecte de llei de residus que traspassaria totes les competències sobre residus industrials dels municipis a la Generalitat. La Llei 12/87 de transports i el Decret 319/90 de transports, que redueixen les competències municipals en matèria d'estacions de viatgers i en alguns aspectes de transports urbans. El Decret 103/88, que no reconeix facultats d'intervenció en municipis en matèria de parcs aquàtics, i que ho dona a les societats privades que ho fan. El Decret 154/85, d'horaris comercials, que dona atribucions a la Conselleria i que li hem guanyat un recurs en el contenciós administratiu. La Llei 6/88, forestal de Catalunya, que nega competències municipals als municipis en aquesta matèria. Un projecte de decret regulador de la desafectació d'edificis escolars o destinats a «vivenda» dels mestres, que treu a l'Ajuntament, que n'és el propietari, la facultat de decidir el destí final d'aquesta edificació, o la sistemàtica voluntat d'utilització dels ajuntaments per a tasques subalternes, per exemple, el Decret 129/84, d'atorgament de la cèdula d'habitabilitat, que carrega als municipis sense recursos la responsabilitat de la inspecció de les comissions d'habitabilitat, o el Decret legislatiu 1/88 i les lleis 17/87, 4/90 i 5/90, que atribueixen als serveis municipals la recaptació i l'increment de la tarifa de sanejament. El Decret 144/90, sobre la renda mínima d'inserció als jutjats de pau, i tantes altres coses.

Bé, se m'ha acabat el temps, però em sembla que els arguments són prou clars. Dotin el fons de cooperació municipal; dotint-lo d'una vegada, no ho facin només per la via espúria de finançar els dèficits d'un municipi que es crea! Incrementin el Pla únic d'obres i serveis; apliquin el principi de subsidiarietat. Construïm junts municipis i Govern, que som junts Generalitat, construïm junts un país modern i competitiu. Vostès no ho estan fent; i amb la seva política pressupostària estan matant la vida municipal. I aquest no és un debat que es pugui traspasar a Espanya: aquest és un debat d'aquí mateix.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Perdoni el senyor Escudé, perquè abans m'ha demanat la paraula el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Voldríem fer-li la demanda, amb les facultats que ara la presidència té d'ordenar el debat, ja que s'ha produït un debat important d'acumulació d'esmenes de poder local, i per tal d'agilitar el debat, com per donar més elements i fins i tot polítics a l'hora de la contesta del Grup de la majoria, que el nostre Grup pogués defensar les esmenes que fan referència al tema del poder local. En concret, serien les esmenes 76, 120, 130, 155, 156, 353 i 354.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: La darrera, quina és?

El Sr. SAURA: 354.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Bé, la presidència està disposada a donar tota mena de facilitats als grups en l'exposició del debat; ara bé, a l'hora de les votacions seguirem l'ordre numèric, perquè, si no, no ens entendríem de cap manera.

De manera que, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. En nom d'Iniciativa i en la meua condició d'alcalde diputat, en repre-

sentació dels homes i dones que formem aquesta formació i aquest grup municipal, però també en el convenciment moral que, en les paraules del company Nadal, anteriorment, i les que pot dir aquest diputat, molts centenars i milers d'homes i dones que estan al front dels municipis, fent front al dia a dia, avui s'identificaran necessàriament, almenys en el seu fur intern, amb el contingut de les nostres reivindicacions, amb el contingut de les nostres justificacions, sortim aquí, amb aquesta doble representativitat, per dirigir-nos especialment als alcaldes-diputats, als regidors-diputats, del Grup de la majoria.

Nosaltres pensem que avui ens assisteix una doble autoritat moral. El compromís estatutari de la dotació en la creació del fons de cooperació municipal de Catalunya, pel que fa referència als ajuntaments; el desenvolupament dels seus articles en la Llei municipal i, també, en el convenciment moral que, si aquesta votació fos secreta i tots votéssim d'acord amb el nostre convenciment i amb la nostra consciència del coneixement immediat dels problemes de les nostres poblacions, avui s'aprovaria —o quan es produeixin les votacions—, avui s'aprovaria dotar el fons de cooperació municipal de Catalunya, pel que fa referència als ajuntaments. I si no, com ens ho farem? Com ho justificarem en l'aprovació dels nostres pressupostos?

Fa alguns dies va haver-hi una interpellació, que va presentar aquest mateix diputat i que va contestar el conseller de Governació, i ens va contestar i ens va dir que la situació dels ajuntaments era dramàtica, tan dramàtica que —no són càlculs meus, sinó d'altres companys del món municipal que també ostenten la condició d'alcaldes-diputats— no menys d'un 10% és absolutament imprescindible d'increment dels pressupostos municipals per quadrar-los amb un pla d'austeritat, que ja agradaria als ajuntaments plorar amb els ulls de la Generalitat de Catalunya, pel que fa referència al gruix dels recursos dels pressupostos municipals i de la Generalitat —ja ens agradaria! Se'ns diu que, des dels pressupostos generals de l'Estat, s'incrementaran les facultats de retenció, és a dir, que les possibilitats de retenir les quotes que ens vénen procedents dels Fons, per poder cobrir tots els deutes que es puguin tenir, en relació, fins i tot, amb la Munpal. Hi ha un avantprojecte, davant d'aquesta situació dramàtica, davant d'aquesta dotació de zero pessetes en el fons de cooperació municipal, hi ha un avantprojecte que està circulant pels despatxos o per les conselleries d'aquí Catalunya que diu que a sobre que no hi ha manera material de quadrar els pressupostos, un 3% ha d'anar a finançar el servei d'extinció d'incendis que, a més a més, en la partida d'ingressos d'aquest pressupost ja està dotat, i a mi m'agradarà veure què significa l'aprovació, o què significarà l'aprovació d'aquesta llei. Saben què significarà? Significarà exactament que cap ajuntament de Catalunya podrà tenir una subvenció de la Generalitat. I per què? Doncs per la combinació de diversos dels articles que avui nosaltres en aquests moments estem esmenant. Si hi ha un article que diu que per tenir dret a una subvenció a partir d'un milió de pessetes és necessari que no tinguis cap deute amb la Generalitat, si amb l'actual situació de penúria dels ajuntaments hem de detreure un 3% per finançar, fins i tot en alguns casos sense que en tinguin obligació legal, com són els ajuntaments a partir d'un determinat nombre d'habitants, per sota, hagin de pagar un 3%, hagin de finançar un 3% dels seus pressupostos a la Generalitat, vol dir que els ajuntaments no podrem pagar això i, en conseqüència d'un dels articles que s'esmena, no tin-

drem dret o se'ns podran denegar totes les sol·licituds de subvenció, perquè tindrem deutes amb la Generalitat de Catalunya.

I això, senyors del Govern, no és just! Això no és just, perquè històricament els ajuntaments de Catalunya hem jugat, han jugat un paper fonamental per a la consolidació de la llibertat, la democràcia i també l'autonomia de Catalunya! Tots nosaltres hem fet enganxines que volíem escoles i ajuntaments catalans i democràtics, i avui hi ha ajuntaments catalans i democràtics. Defensar el fons de cooperació municipal de Catalunya no és defensar l'Administració a Catalunya, sinó l'Administració de Catalunya! Els ajuntaments no som aquells organismes per posar motoristes quan algun membre del Govern ve a visitar-nos, sinó també, i fonamentalment, per poder donar resposta amb recursos suficients a les justes peticions i reivindicacions dels nostres pobles i ciutats. I això avui no és just! No és just perquè els ajuntaments estan en una situació de crac financer, de situació de fallida econòmica, per moltíssimes causes, que ha explicat el company Nadal, que jo mateix m'hi afegiria i en podria afegir algunes d'altres. I no és just que algun membre del Govern, i referit..., i ho dic amb la legitimitat que anava referit als membres o companys d'un altre partit, que digui que els alcaldes d'un determinat partit no vagin a les barriades de les grans ciutats, perquè no s'atreveixen i que, en canvi, els governs, els membres del Govern de la Generalitat poden anar-hi.

Jo no sé si els consellers de la Generalitat abans del 79 anaven a les barriades. No ho sé. Em suposo que n'hi deu haver de tot, però si algun hi anava, qui ha fet el clavegueram?, qui ha fet els asfalts?, qui ha fet les voreres?, qui ha posat llums?, qui ha ajardinat?, qui, en definitiva, ha transformat allò que en dèiem suburbis en barris? Els ajuntaments de cada localitat! I què fan vostès, ara? La repartidora —la repartidora. I per això nosaltres també demanem a través d'aquestes esmenes que cada ajuntament tingui coneixement trimestral de totes les subvencions que es donen en el conjunt d'entitats i organismes d'una ciutat. I saben amb quins diners fan això? Saben amb quins diners, allò, financen els mallots d'un equip de futbol o un curs de macramé? Amb els diners de l'ajuntament corresponent.

La Generalitat de Catalunya és inembargable. La Generalitat de Catalunya no paga els impostos als ajuntaments. Adigsa, Incasol, els pisos de l'antiga Obra Sindical del Hogar. A l'Ajuntament de Sabadell, per exemple, en aquests moments la Generalitat de Catalunya deu 78 milions de pessetes! Amb aquests 78 milions de pessetes se'n poden donar moltes, de subvencions, a aquells organismes, a aquelles entitats, a aquelles associacions de veïns que necessiten uns quants milers de pessetes per poder resoldre aquells problemes més immediats i més peremptoris. I saben per què no podem pagar això? Perquè a més a més de no tenir l'ingrés hem d'estar pagant la despesa financera de les pòlisses de tresoreria, perquè en aquests moments, acumulat des de l'any 87 fins a l'any 92, i no en pla de reivindicació territorial localitzada, sinó en pla d'exemple, senyor Escudé, a l'Ajuntament de Sabadell en aquests moments, segons els llistats que m'han donat aquest matí, la Generalitat de Catalunya en conceptes de subvencions diverses als diferents organismes ens deu 333 milions de pessetes; 333 milions de pessetes que l'Ajuntament sí que ha hagut de pagar, perquè evidentment el contractista corresponent, doncs, ho necessitava. Encara que no sempre ho podem pagar. Encara que no sempre ho podem

pagar, perquè en aquests moments, sàpiguen vostès també que s'estan començant a produir situacions d'atzucac.

Si no estic mal informat, aquest cap de setmana passat en una comarca de Catalunya hi ha hagut una reunió, una assemblea d'alcaldes, on han decidit col·lectivament anul·lar ja determinats serveis. Que és una comarca que, precisament, el nostre partit no hi té una presència molt important, però això ja ha començat a passar. En aquests moments comencen els ajuntaments de Catalunya a rebre les visites de Telefónica amb uns llistats, amb la llista de telèfons que proposen desconnectar per falta de pagament. Aquesta és la situació. Aquesta és la situació. Què hem de fer davant d'això? Madrid? Molt bé, anem a Madrid, però com justifiquen vostès que, quan aquí, en aquest Parlament, en aquesta cambra, es proposa que creéssim i impulséssim un front comú per fer possible una negociació a tres bandes que permetés clarificar competències i dimensionar els recursos en funció d'aquestes competències, cosa que a Madrid en el Congrés dels Diputats s'havia aprovat —cal dir que amb l'abstenció de vostès i amb el vot favorable de l'alcalde-diputat de Tarragona, que l'honora en aquest sentit, perquè el fet de tenir un càrrec i responsabilitat de diputat no li fa oblidar les seves responsabilitats més immediates—, doncs, per què no podem tirar endavant aquesta taula tripartida que és la solució i que ens permetria, d'alguna manera i civilitzadament, desbloquejar-ho?

Les nostres propostes són assenyades. Diem: «Faci's un crèdit ampliable. Consideri's el fons de cooperació municipal dintre els elements que integren aquest fons, pel que fa referència als ajuntaments.» I proposem una disposició addicional perquè es pugui dotar aquest fons de cooperació. Deixem oberta una porta a l'esperança. Deixem oberta una porta a l'esperança, entre altres coses perquè ens ho han posat molt malament. Ens ho han posat molt difícil.

Deixin-me posar algun exemple que també és una esmena que també estic defensant: els dipòsits de presos. A càrrec de qui van? Els dipòsits de presos no són de ningú. No són de l'Administració central; no són de l'Administració autonòmica. Qui és l'autoritat penitenciària, aquí? La Generalitat. Diu: «No ho vaig firmar, no està traspasat.» Madrid diu: «Autoritat penitenciària? Jo ja no sóc a Catalunya.» El resultat quin és? Que els alcaldes hem estat elevats a la categoria d'alcaids, i de moment a pagar. I no solament pagar, sinó amb la responsabilitat que vol dir que passin incidents, com passen —com passen—, i que en siguem responsables personals les persones que vam ser elegits per a unes altres funcions. I aquí diem també que l'autoritat penitenciària de Catalunya es faci càrrec d'això; això no ho han de pagar —no ho han de pagar— els ajuntaments. I aquesta és la situació. Nosaltres no voldríem donar més arguments perquè no és un problema d'arguments. La situació la sabem tots: es un problema de decisió política, senyores i senyors de la majoria.

Mirin, quan va començar aquesta legislatura hi va haver una situació curiosa —que em sembla que va transcendir en els mitjans de comunicació—, que es va dir: «Possiblement el grup més important que hi ha a la cambra és el de representants municipals.» Doncs, avui és el dia. Avui és el dia de veure si som capaços d'exercir d'una manera activa en la defensa dels interessos més immediats dels nostres conciutadans i conciutadanes; perquè si no, per què estem? Per què vam anar a les llistes dels diferents grups polítics tants alcaldes i alcaldesses, regidors i regidores? Un pot ser optimista i pensar que el conei-

xement més immediat dels nostres problemes, dels problemes de cada dia, des de la vorera rebentada, però també els que tenen una altra visió circumscrita a una esfera local, però una visió molt immediata, poguéssim aportar-ho aquí al Parlament i, per tant, poguéssim d'alguna manera fer que la discussió política toqués molt més de peus a terra. Si és així, hem de ser útils a les col·lectivitats locals, perquè de l'activitat d'aquest Parlament se'n tradueixi una repercussió en positiu en els homes i dones que componen cada poble i cada ciutat, perquè d'alguna manera a la nostra feina col·lectiva, per sobre, fins i tot, de formacions polítiques, tingui aquesta traducció. Si no és així, per què tants alcaldes i alcaldesses, tants regidors i regidores en les llistes electorals de tots els partits? Per ganxo electoral?

Bé, en tot cas, per això jo em dirigia d'una manera especial a cada un. Avui jo demano com a alcalde diputat que aquestes esmenes les votem en consciència, que cada un, cada membre —cada membre— d'aquesta cambra, més enllà de disciplines polítiques, quan hi han situacions límit, actuem en consciència i puguem fer arribar un missatge molt elemental al poble de Catalunya: espereu, ha passat alguna cosa, s'ha trencat mínimament algun tabú, queda un marge per a l'esperança que el tema del finançament municipal s'abordi en aquest país. Ni tan sols —diria— necessitem que votin tots els alcaldes, alcaldesses, regidors o regidores; un, dos, tres, cinc... Ja s'ha trencat el monolitisme de la voluntat d'ignorar la realitat de l'Administració local a Catalunya. Hi ha possibilitat que durant aquest any 93 aquest tema s'abordi.

Si no —si no—, què direm en els pressupostos, en la discussió dels pressupostos en els nostres ajuntaments? Que la culpa és de Madrid, perquè no s'actua d'una manera enèrgica com s'ha actuat amb els temes de finançament autonòmic? Quan hi ha alguna por d'encallar-se en el tema del 15% i de la responsabilitat fiscal, se surt en aquesta tribuna i es diu: «Per aquí no hi passem», i si això no prospera nosaltres desenterrem un vell fantasma: plantegem el tema dels concerts; es juga fort. Nosaltres varem votar a favor; nosaltres hi varem estar d'acord; per què no es juga fort en la defensa de les finances dels municipis quan la Generalitat té l'obligació, la responsabilitat moral, però també legal, de fer la tutela financera de les administracions locals a Catalunya? I aquest és el tema: per què no es juga fort? I aquí enllaçaria amb la reflexió que feia l'alcalde i diputat Quim Nadal, que és el que també ha explicitat altres vegades aquest diputat, de quin és el paper que de veritat es vol que facin els ajuntaments a Catalunya. De subministradors de motoristes quan vénen els consellers —anava a dir conselleres; això no pot ser, encara, a Catalunya; espero que aviat variï— a visitar-nos? No és suficient. Almenys nosaltres no ens varem presentar amb aquestes il·lusions.

Per què no es juga d'alguna manera decidida a fer un front comú i que els ajuntaments deixem de plorar d'una vegada, deixin de plorar d'una vegada? Això no es pot aguantar. I si avui, d'una manera mecànica, es fa la votació, no pateixin: l'ordre s'ha preservat; tot continua igual. Però n'estiguin segurs; durant aquest any que entrarem, el 93, des d'aquesta tribuna, en parlarem moltíssimes vegades, i no perquè aquest diputat vulgui exercir la més pura tradició paulina d'allò que ens diu d'«insisteix oportunament i inoportunament», i espera que no tingui de seguir endavant amb l'epístola, perquè ve allò de «repta, suplica, amenaça». Em sembla, vull dir, que no es tracta, encara que

sigui d'aquesta vella tradició, no es tracta d'arribar a aquests acords, sinó perquè a Catalunya hi ha una dita que diu que «per força els pengem». I amb la situació econòmica i financera dels ajuntaments, aquest Parlament pot dir el que vulgui —pot dir el que vulgui—, però en tornarà a parlar perquè la situació que avui estem denunciant no és una situació de jocs florals o recursos dialèctics; al contrari, que com podem comprovar les meves paraules surten apassionadament, i és perquè la situació és tan delicada que amb independència absoluta de la voluntat d'aquest Parlament, els ajuntaments de Catalunya faran un crac.

I vull acabar amb una cosa que vull dir amb tota la cordialitat als meus companys i companyes, alcaldes diputats de la majoria; i no s'ho preguin malament; penso que fa molts anys que ens coneixem. Jo algunes vegades he pensat: amb les contradiccions que es té administrant un ajuntament, com és que no hi ha una acció més decidida, que estic segur que hi és, però que tingui una traducció? A mi em sembla que faríem un flac servei a Catalunya, un flac servei al que és una administració racional si algú pogués pensar —no dic que sigui així— que el seu silenci o la seva passivitat pogués tenir compensacions atípiques. És a dir, que de les restes, per exemple, del Pla d'obres i serveis o d'alguna altra línia de subvenció, doncs, poguéssim anar en una primera fase a criteris racionals, que són els aprovats, i amb les baixes —amb les baixes, i amb això ho veig, senyor Ferran Pont—, amb les baixes del Pla d'obres i serveis volem saber quins són els criteris amb que es distribueixen aquests diners. I aquest no és un problema de paraules, sinó que és un problema de partides i de noms de municipis. I no és un problema que ens discutim ni vostè ni jo, sinó de tenir el llistat, que és el que demanem, que trimestralment es donin totes les subvencions i a partir d'aquí veiem l'objectivitat en la distribució. Jo mateix sortiré aquí a aplaudir-los i felicitar-los com ho he fet altres vegades quan vostès han tirat endavant.

Per tant, amb les tres esmenes del fons de cooperació municipal, amb el tema dels dipòsits de presos, amb el tema de la clarificació de les subvencions i amb el tema de treure la clàusula humiliant que es necessiti estar al corrent de pagament, quan la Generalitat no ho està, per tenir dret a un milió de pessetes de subvenció, jo demano que es votin en consciència, perquè més enllà de la discussió política està en qüestió quin és el disseny polític-administratiu de la Catalunya que volem entre tots.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Malgrat algun aplaudiment que hi ha hagut a la sala, no comparteixo —sí, tímid, tímid, senyor Clotas—, no comparteixo molts dels criteris que s'han dit, altres sí. Jo voldria manifestar, en primer lloc, la satisfacció de la majoria dels diputats del nostre Grup Parlamentari perquè realment, companys i companyes, som —som— molt importants, importantíssims. Fa pocs dies vam ser cridats a donar suport a una eixelabrada moció de censura. Avui, el senyor Farrés ens fa una crida a la revolta —no sé si armada o no armada— contra el Govern de la Generalitat. (*Remor de veus.*) Doncs, desarmada.

Aleshores, és clar, fa una estona, fa una estona... Bé, en tot cas, senyor Ribó, no hauré estat el primer a passar-me... (*Remor de veus.*) Fa una estona recordaran que jo m'he mostrat sorprès,

bocabadat, davant d'una esmena insòlita que defensava el senyor Armet, que, amb l'argument d'una esmena a l'articulat del pressupost —estem parlant de pressupostos; no sé si s'en recorden—, doncs, feia tota una colla d'elucubracions sobre els canvis de govern i sobre la coherència de la coalició nostra, etcètera. I de fet he sigut ingenu, perquè encara estava per arribar el que ara hem vist; perquè almenys el senyor Armet parlava de l'esmena concreta; en canvi, ara, tant el senyor Nadal com el senyor Farrés han defensat formalment unes esmenes —algunes d'aquestes esmenes sí que ens les han explicades, senyor Farrés; ja les hi contestaré, no tingui pressa—, però és que han utilitzat, els dos, ambdós senyors diputats digníssims representants del poder local a casa nostra, han utilitzat les seves sengles intervencions per fer un memorial de greuges municipal amb temes, temes i més temes que no eren objecte, en absolut, de cap de les esmenes. Ja m'explicarà, doncs, els parcs aquàtics o les festes locals de Girona a quina esmena surten, senyor Nadal; o el tema dels motoristes, que el preocupa molt, senyor Farrés, perquè per dos cops ens ha parlat dels motoristes, a quina esmena surt això?

Bé, per tant, doncs, en definitiva, vostès el que han fet —i molt legítim, molt respectable— és fer un memorial de greuges. Aquest memorial de greuges ha estat lleugerament diferent perquè quant a contingut, doncs, potser ha estat molt més extens el senyor Nadal que, si no ho recordo malament, fins i tot hi ha criticat els avantprojectes de llei, eh? A part que tots han criticat lleis i projectes lleis, ja, avantprojectes de llei. Vol dir que el coneixement que té del funcionament de l'Administració de la Generalitat és extraordinàriament important. Bé, aleshores la diferència que hi observo és que el senyor Nadal ens deia: «Escolti, no parlem de Madrid, o no parlem d'Espanya», deia ell. I és lògic, ho comprenc. El senyor Farrés deia: «Sí, sí, parlem de Madrid.» També és lògic i també ho comprenc; uns manen en un lloc, uns altres manen en uns altres i uns altres no manen enlloc. En tot cas, jo el que voldria dir és: «Fem una solució intermèdia.» N'hem de parlar una miqueta, si més no amb el senyor Nadal, perquè el senyor Nadal té una esmena, la 566, que és de rebuig, de retorn de la partida procedent d'ingressos de l'Estat; per tant, quant a aquesta partida n'haurem de parlar, senyor Nadal, necessàriament de l'Estat.

Ara, com dic, vostès fan un memorial de greuges. Què és des de la meua òptica, i perdonin-me, el que jo n'he tret, d'aquestes moltíssimes explicacions que vostès han fet? L'Administració central és culpable; l'Administració de la Generalitat és culpable; l'Administració municipal és la víctima i no és culpable de res. Tot això —sí, sí, el senyor Farrés m'ho confirma—, tot això, doncs, s'hauria de discutir. És clar, a Catalunya hi ha més de nou-cents ajuntaments i les situacions són molt diverses. Les angoixes i dificultats econòmiques són molt comunes, senyor Farrés; recordo perfectament la interpellació que vostè va fer a l'honorable conseller i la moció que després es va debatre i que en part es va aprovar.

Ara, jo voldria dir —ja dic amb totes aquestes reserves que cada ajuntament és cada ajuntament i cadascú té els seus problemes i les seves solucions—, jo voldria preguntar... —sí, sí, al senyor Sancliments també li puc preguntar—, aleshores jo voldria, i m'interrogo a mi mateix: és que els ajuntaments, cap ajuntament no té la culpa de res, d'aquesta situació crítica dels ajuntaments? És que els culpables són només les administra-

cions superiors, l'Administració de l'Estat, l'Administració de la Generalitat? És que l'endeutament, la càrrega feixuguíssima de molts ajuntaments és culpa de l'Administració de l'Estat, és culpa de l'Administració de la Generalitat? (*Rialles*.) Jo, tot i que visc molt a la vora de Sabadell, no conec la situació de Sabadell; potser el senyor Santi Riera em podria ajudar i potser aquí ja hi haurien certes dificultats de comprensió entre el senyor Riera i el senyor Farrés. Però sí que, com sap el senyor Farrés, suposo, jo sóc veí de la cocapitalitat del Vallès Occidental, i sí que conec un nostre comú amic, el nostre alcalde, el senyor Royes, i el senyor Royes, que ho havíem discutit en la meua etapa ja acabada d'edil, doncs, el tema de l'endeutament municipal, i ell —i no és que reveli cap secret, perquè ho ha dit moltes vegades en públic—, es vanagloriava del nivell d'endeutament, perquè ell deia: «No m'endeuto més perquè no puc més», perquè estava —i està— al límit del 25%, a diferència d'altres ajuntaments, que fins i tot estan per sobre, però, bé, aquest és un altre tema. I aleshores la seva defensa és dir: «És que l'obligació meua com a polític és gastar tant com pugui per fer serveis als ciutadans i el dia de demà ja es veurà.» Això pot ser una actitud electoralment molt rendible; socialment, políticament molt lloable, però pressupostàriament és un desastre. Amb una mentalitat —jo no dic que la tinguin tots els ajuntaments ni una part dels ajuntaments—, amb una mentalitat d'aquest tipus no pot fonamentar-se un memorial de greuges.

Els ajuntaments —i d'això n'estem satisfets tots, de tots colors—, en aquesta etapa de democràcia, després de molts anys de situació catastròfica, tots ells han fet, en general, grans inversions, una quantitat enorme d'inversions. Catalunya —això ho hem dit moltes vegades tots— és molt diferent avui del que era l'any 75 i, en part, en molta part —ho reconec— és conseqüència de les actuacions dels ajuntaments. Ara, jo em pregunto: sempre ha estat prudent aquesta política d'inversions a tot cost? És que sempre s'ha tingut present el fet que, després, moltes d'aquestes inversions comporten unes despeses de funcionament, que aleshores han arrossegat situacions deplorables financeres a una part —no vull dir quina— d'ajuntaments? És que la inflació del capítol 1, de tot ordre, que en part està justificada per l'explotació de serveis, etcètera.

Però, bé, senyores i senyors diputats, jo no voldria continuar per aquest camí, perquè cauria en el parany —almenys a mi em sembla un parany, que no hi voldria entrar— de fer un debat de política general monogràfic sobre la situació dels ajuntaments. El dia que es proposi fem-lo, però ara voldria tornar a insistir, senyor Nadal, recordar-li que estem fent un debat d'esmenes a l'articulat del pressupost, i jo ja tremolo..., sí, sí, jo ja tremolo, senyor Nadal, perquè sóc conscient o començo a ser conscient que, a partir de l'esmena 366, entrarem en les esmenes a la totalitat de departament. Doncs, si vostès, amb el seu enginy que els caracteritza, han estat capaços de fer els debats que estan provocant fer, en esmenes concretes, algunes molt modestes, a articles, a petits fragments de l'articulat, què passarà el gener de l'any 93 quan arribem al capítol..., o als apartats de les esmenes a la totalitat? O el febrer, sí.

Bé, aleshores, jo, lamentant-ho molt, entraria —sí, sí, senyora Martí, ho lamento—, però jo entraria al que entenc que és la meua missió, al que a vegades s'ha dit, la feina de formigueta, d'anar contestant les esmenes concretes, aquelles esmenes que han estat defensades.

Bé, jo voldria explicar també..., perquè, és clar, aquí s'ha dit: «No, és que els bons som nosaltres, que defensem els ajuntaments.» Miri, aquesta defensa aferriada de la vida municipal, que molts comparteixen o compartim, no ens ha de fer oblidar altres defenses superiors, o que almenys jo entenc superiors, perquè, és clar, aquí, en aquesta defensa municipal el senyor Farrés ha arribat a l'extrem de sortir a la tribuna amb els seus atributs d'alcalde de la ciutat; ho trobo bé, encara podia haver vingut amb vara. (*Remor de veus.*)

Jo, que no tinc cap representació, he pensat: «llàstima de no haver-ho sabut» —si m'ho hagués dit, senyor Farrés—, perquè, jo que fa tretze anys, en tota una època en col·laboració amb el senyor..., sota la col·laboració del senyor Subirà, participo des de l'any 80 en els debats de pressupostos, fa uns anys el conseller aleshores d'Economia i Finances em va fer obsequi d'una insígnia, perquè quedés clar què és el que jo defensava en els pressupostos, i és la insígnia del Govern de la Generalitat, que representa Catalunya.

Per tant, des d'aquesta òptica, jo comprenc les situacions municipals, comprenc els problemes de tots i cadascun dels municipis, però vostès han de comprendre que aquí estem debatent els pressupostos de la Generalitat, que em sembla que també val la pena que Generalitat, Govern de la Generalitat i Pressupostos també tinguin algun defensor.

Aleshores, entrant en els temes concrets d'esmenes, en l'esmena número 7, de fet, el senyor Nadal ha insistit en aspectes que anteriorment ja havíem comentat; el tema de les transferències competencials i econòmiques a les administracions municipals; que la Generalitat, que el Govern de la Generalitat renuncia a competències seves i a partides pressupostàries seves en benefici de l'Administració local.

Això, com sempre —i intentaré ser breu—, aquesta discussió l'hem tingut des de fa molts anys. Vostès diuen: «L'Administració local ha de ser única responsable de les inversions, de les activitats, de les subvencions en el seu territori.» Nosaltres no hi estem d'acord. Hi ha una esmena, que ha defensat el senyor alcalde de Sabadell, en què es diu això mateix; hi ha una esmena socialista idèntica, que de moment no ha sortit. Suposo que servirà perquè posteriorment em tornin a clavar una altra clatellada amb el tema municipal. (*De l'escó estant, algú diu: «No!»*)

Però, en definitiva, és que en aquest terreny merament dialèctic vostès diuen: «Com que nosaltres tenim el nostre municipi, tot el que faci la Generalitat en el municipi ho ha de dir.» Bé, també podríem dir, dialècticament parlant: «La Generalitat, el seu territori és tot Catalunya. És que hi ha els ajuntaments que comuniquen a la Generalitat el que fan?» (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor Nadal, tindrà un torn, suposo, amb la benevolència del president.

El Sr. PRESIDENT: No.

El Sr. ESCUDÉ: No? Doncs, sense la benevolència del president no tindrà cap torn.

Bé, per tant, doncs, insistim en aquesta esmena número 7, entrar aquestes consideracions que, de forma incondicionada, fer les aportacions dels capítols corresponents de subvencions, de transferències de capital als ajuntaments no pot ser.

Aleshores, és clar, jo els podria llegir —em sembla que això ja es va fer una mica en el debat de totalitat—, els podria llegir

les aportacions que fan els diversos departaments de la Generalitat a l'Administració local. Va pujant, senyor Nadal, poquet, però puja. Miri, senyor Nadal, l'any 1992 va ser un total de 53.210 milions de pessetes; l'any 93, si finalment aprovem aquest pressupost, seran 54.071; és molt poc l'augment, l'1,6%, d'acord, però hi ha augment.

És clar, jo els podria llegir, departament per departament, l'import total de les partides de transferències, bé siguin corrents bé siguin de capital, a l'Administració local. I jo intentaria atuir-los amb aquestes xifres i vostès em dirien —i amb raó— que des de la seva òptica no els serveix de res, perquè vostès no volen ajuda de la Generalitat, vostès no volen inversions, subvencions de la Generalitat en el seu municipi, sinó... No, no em digui que sí, senyor Nadal, l'esmena número 7 el que diu és que els passem els diners a vostès i vostès ja faran el que voldran.

És clar, des d'aquesta òptica, no ens podem entendre i per això jo ja renuncio —si vostès no hi insisteixen— a donar-los el detall d'aquestes inversions, que, per altra banda, estudiosos, curosos com són vostès dels pressupostos, deuen haver pogut analitzar igual que jo aquestes xifres.

Després s'ha defensat l'esmena número 8 que, de fet, pràcticament no se n'ha parlat..., molt poquet. La passió municipalista ha fet que del problema de les comarques d'obligada reactivació se n'ha parlat amb una mera pinzellada (*Forta remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Aquesta no s'ha defensat.

El Sr. ESCUDÉ: Segons la nota que jo he pres de l'explicació inicial del senyor Nadal, ell defensava la 7, la 8, la 29, la 32, la... (*Pausa.*) No, no, perdó. La 7 és «el principi de subsidiarietat» i la 8 és l'article 1 quinquies, «comarques d'obligada reactivació».

El Sr. PRESIDENT: No, s'ha descomptat, senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Per què?

El Sr. PRESIDENT: El principi de subsidiarietat és l'esmena 8.

El Sr. ESCUDÉ: Bé, bé, potser com que vaig començar el meu estudi de les esmenes amb l'informe de la ponència..., però en tot cas m'estranya perquè no hi ha hagut prèviament cap esmena acceptada, però bé. Bé, bé, doncs així d'aquesta no en parlem. D'acord.

Aleshores, quant a l'esmena 29, és el tema que ja hem debatut prèviament d'aquesta partida 04.03.461, que és el fons de cooperació municipal, que això ja hem explicat tantes vegades la destinació que té, que no els dona satisfacció i que vostès demanen un caràcter diferent del que té.

El mateix passa amb l'esmena número 32, amb la variant que l'esmena número 32 pretenen que es faci com a aportació al Pla únic d'obres i serveis. Aquí sí que em sembla que val la pena donar unes xifres, que és que el Pla únic d'obres i serveis per a l'any 93, el que estem debatent, està inclòs en la programació plurianual que abasta el període 92-95, per tant està plenament especificada. I jo el que voldria dir —alguna xifra, que l'any passat ja vaig donar—, és que aquest Pla únic d'obres i serveis fins l'any 92, des de la seva creació, ha tingut un increment del 572%, atès l'esforç de la Generalitat, no de les altres administracions, que no s'ha fet. I aquí sí que, senyor Nadal, m'haurà de reconèixer que al Pla únic d'obres i serveis l'augment és superior al que abans comentàvem, perquè, si els números no em fallen, és del 8%.

Després ve l'esmena 76, del Grup d'Iniciativa, que és el mateix tema, és a la partida 04.03.461, que l'argumentació és idèntica. Jo ja no vull fer la crítica semàntica —perquè potser també en el dictamen s'ha variat—, però és que l'esmena parla del «fons de corporació local», no de «cooperació». Ja suposo que era un error, però..., per això dic, doncs, el senyor Saura —molt ben fet— em corregeix, m'esmena la seva esmena; ho trobo perfecte.

L'esmena 120 és el tema aquest que apuntava, que és d'Iniciativa, que ha defensat aferrissadament el senyor Farrés, i que hi ha una esmena socialista similar —que em temo que sortirà la senyora Martí, un cop hagi recuperat forces, a defensar-la, és una premonició—, és un tema que hem discutit molts anys, el tema que els ajuntaments..., més ben dit, diguem-ho clar, no els ajuntaments, tots els perceptors d'ajudes de la Generalitat, quan l'ajuda supera el milió de pessetes, necessiten acreditar que està al corrent de pagament. És clar, en el curs del debat hi ha hagut un moment que ha dit: «O, és que la Generalitat» —deia el senyor Farrés— «la Generalitat és inembargable», i els ajuntaments també, i precisament per això l'única manera de poder percebre les prestacions degudes econòmiques és condicionar l'aportació. No, senyor Farrés, vostè ja ho sé, de paraula ha explicat que era al revés, que els ajuntaments finançaven la Generalitat; a mi m'està molt bé, dialècticament, que vostè faci aquesta argumentació, però és que, senyor Farrés, tingui un moment de calma i vegi que no hi ha cap esmena que digui això. Vostè el que demana a l'esmena 120 és precisament el que jo li discuteixo, allò altre no ho podem discutir perquè no hi ha cap esmena que li doni suport.

L'esmena 130. L'esmena 130 —és allò que comentava abans, de passada— és una esmena d'Iniciativa, que diu que trimestralment s'ha d'informar de les subvencions atorgades a les entitats públiques o privades; les privades, fins i tot, de llur terme territorial. Aquests..., senyor Farrés, en la legislatura anterior vostè hauria vist que any rere any el seu Grup presentava aquesta esmena, el Grup Socialista presentava aquesta esmena, i l'argumentació era aquesta que vostè ha fet, i la contraargumentació, que sempre feia jo, és aquesta de dir que aquí no hi ha un regne de taifes, no hi ha una circumscripció, uns territoris independents que és cada ajuntament, i per tant no veiem per què les administracions en l'exercici de les seves competències no poden actuar en tot el territori que li correspon —l'Estat, en el seu cas, i el que ens ocupa, la Generalitat— sense el parer de l'ajuntament corresponent, i per tant, amb tota claredat i rotunditat, ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

Després ve l'esmena 154, que torna a ser del Grup Socialista i torna a ser el mateix tema de la partida 04.03.461, del fons de cooperació de Catalunya. I és clar, l'argumentació sempre és la mateixa. Per tant, no cal tornar a insistir-hi.

La 155 és d'Iniciativa i és idèntica a aquesta 154. Per tant, tampoc hi insistirem.

La 156 és d'Iniciativa, i aquesta també és una esmena tradicional. Tampoc diré que hi ha un error, perquè el senyor Saura segurament em dirà que també està esmenat en el dictamen, que parla d'«internacional» en comptes de «municipal». Però bé, aquí, l'argumentació, el senyor Saura la coneix perfectament: que efectivament aquest tema està regulat per la Llei municipal, l'article 176, apartat primer, lletra d); que això està desplegat als articles 17 i 19 del Decret 118/88, de 5 de maig, i

aquí es diu quin és el paper —molt important— d'aquesta Comissió de Govern Local de Catalunya, que és estudiar i proposar criteris, però en cap cas fer el que manen vostès que faci una proposta concreta de la distribució. I, per tant, com els anys darrers, nosaltres també hi votarem en contra.

L'esmena 157, tomo a insistir —i aquí ja gairebé creuria que és reproducció literal del text d'una esmena anterior, que l'hem comentada prèviament— en allò que parlàvem dels articles 46 i 76 dels pressupostos de tots els departaments, també, que es transfereixin als municipis de Catalunya en funció de la seva..., proporcionalment a les partides que els correspon als ingressos de l'Estat. Això és el que vostès demanen i això, bé, ja ho direm després, això no lliga massa amb aquesta reactivació primària, aquesta actitud primària o prioritària a les comarques en regressió. En tot cas, tornem a insistir en el mateix: és substituir l'acció del Govern de la Generalitat en el seu territori per l'acció de govern de cada ajuntament.

Després, saltem a l'esmena 284, que de moment m'ha sorprès, perquè no em semblava que tingués relació directa amb el tema que discutíem; després de l'explicació del senyor Nadal i la seva escomesa contra un innominat conseller de la Generalitat, ja ho entenc més, perquè, és clar, senyores i senyors diputats, aquesta esmena 284 fa referència als convenis sobre educació d'adults. Aleshores, la formació d'adults..., que suposo que deu ser un error, perquè aquí parla del Departament d'Ensenyament —suposo que és un error, perquè parla d'un altre departament—, la formació d'adults no té caràcter d'ensenyament obligatori i, per tant, és diferent el seu tractament dels centres d'EGB i, per tant, per a això que vostès demanen hi ha una impossibilitat tècnica.

Aleshores, no m'escridassi, senyor diputat, però el Departament de Benestar Social —sí, el Departament de Benestar Social— m'informa, em diu que obrirà com sempre convocatòria l'any 93 per fer convenis amb els ajuntaments —els ajuntaments, evidentment, que ho vulguin. Vostès saben que la Llei de formació d'adults, la número 3 de l'any 91, de 18 de març, preveu tota aquesta mecànica i, per tant, puc anunciar el propòsit, com sempre, ferm i de fonda col·laboració del Departament de Benestar Social amb tots, amb tots els ajuntaments de Catalunya.

Hi ha una altra esmena —vaig intercalant les dues; suposo que no hi tindran inconvenient—, la 309, crec que també és del Grup Socialista... La 309 és la que parla de la formació de policies locals en compliment de la Llei. Bé, això és que és així, es fa així i es compleix. Per tant, no veiem a què ve aquesta disposició addicional. Aquesta potser és una de les poques coses que el senyor Nadal no ens ha explicat, de formació de la policia local, quin és el seu motiu de discrepància. Però bé, jo li haig d'explicar que, com cada any —és així, almenys des de l'existència de la Llei—, hi ha una dotació econòmica d'ajut als municipis amb policia local, i que, d'aquests ajuts, aproximadament la meitat es destina a formació. D'acord amb l'article 40 de la Llei que comentàvem, es concedeixen subvencions als ajuntaments per a ser destinades a agents, caporals i sergents en formació a l'Escola, i la quantia varia en funció d'alumne i mes, segons el tipus de la beca. Concretament, al projecte de pressupost de l'any 93 hi ha una partida —suposo que vostè l'haurà vista— en aquest Departament, la 461.01, que hi destina 100 milions, i la partida 761, que hi destina 100 milions més. No cal dir, una xifra orientativa, que l'Escola de Policia globalment té

un import, té un pressupost de certa importància: 1.435 milions de pessetes, i la forma d'atorgament d'aquestes ajudes als ajuntaments, segons la informació de què dispo, es va consensuar i es pensa tornar a consensuar dins de l'àmbit de la Comissió de coordinació de policies locals.

L'esmena 312 fa referència a la formació de secretaris i interventors a través de l'Escola d'Administració Pública. Aquest també és un tema similar a l'anterior, que no se n'ha parlat, però hi ha una partida, la 04.31.226.07, que porta aquest títol: «Formació i promoció», i concretament destina 6 milions de pessetes a formació de secretaris i interventors a través de l'Escola d'Administració Pública, com es demana, i no cal dir que altres organismes, com l'INAP, també subvencionen la realització de cursos complementaris als qui hagin superat unes determinades proves.

I ja anant per acabar, l'esmena 353, que és d'Iniciativa, i torna a insistir —el que passa és que com a disposició addicional— en la qüestió del fons de cooperació municipal, amb la referència a la Llei municipal de Catalunya.

I la 354, que continua essent d'Iniciativa..., el tema dels dipòsits municipals, em diu... Si em permeten una confessió —que no una confusió, que també podria ser—, em sembla que no lliga massa la resposta amb el que plantejava el senyor Farrés, perquè se'm diu que ja hi ha un concepte, en la secció 12, el 03.228.02, que es titula «Funcionament de centres», que, d'acord amb les normes legals, ja dóna aportacions. No, ja ho sé, ja ho sé. Per això dic que tinc el dubte que és un tema molt parcial. En tot cas, sí que li haig de dir que les obligacions de l'administració penitenciària estan perfectament definides a la Llei de bases de règim local i al Reglament penitenciari. Aleshores, senyor Farrés, si m'atén un moment, doncs, això és el que li ha de respondre l'Administració de la Generalitat, i que, en tot cas, li donarà satisfacció moral a vostè, en el sentit que vostè deia: «És que se'n renten les mans, l'Administració de l'Estat i l'Administració de la Generalitat.»

Per acabar, l'última esmena, la 566, que per això deia que hauríem de parlar una mica d'Espanya, és l'esmena del Grup Socialista, l'última —l'última— de què parlarem, en cas d'arribar-hi, l'última de les esmenes al pressupost de l'any 93 que pretén el retorn de la secció 19, de la «Participació...» —hi posa aquest títol—, «Participació dels ens locals de Catalunya en ingressos de l'Estat». Bé, en essència, ja pot imaginar-se la nostra negativa: la Generalitat fa merament d'agent transmissor. Per tant, les crítiques —que tampoc ens les ha explicades massa— al contingut, a les dificultats de fixació dels pressupostos de l'Estat, o les gestions amb la Federació de municipis d'Espanya, o el que sigui, tot això, vostè no ens ho ha explicat, i jo tampoc hi entraré, però, és clar, en definitiva, el que li haig de dir és això: que aquesta secció 19 s'ha calculat a partir de l'increment previst en el Projecte de pressupostos generals de l'Estat pel mateix concepte. Per tant, no podem fer altra cosa que això. Que aquesta evolució ve regulada per la Llei d'hisendes locals, en la qual es determina que... —excusi'm, ara jo li explicaria la mecànica que vostè coneix perfectament, eh? Per altra banda, l'article 48 de l'Estatut d'autonomia determina que les corporacions locals catalanes percebran els recursos provinents de la participació en els ingressos de l'Estat per mitjà de la Generalitat, que els distribuirà d'acord amb criteris legals, etcètera. I en funció d'això és que, en definitiva, la Generalitat fa purament de caixa pagadora.

Aleshores, voldria recordar que l'any 88 aquest Parlament va aprovar una resolució en la qual vam acordar interposar recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta Llei reguladora d'hisendes locals. Concretament és una resolució de 18 de març de l'any 89 i, per altra banda, el Consell Executiu també va presentar recurs al Tribunal Constitucional. Com sap, aquests recursos no s'han resolt i, per tant, hi ha la possibilitat que això canviï en el futur, però en tot cas, nosaltres posem per precepte legal o per imperatiu legal —que a algun grup d'aquesta cambra li agrada utilitzar aquesta expressió—, doncs, per imperatiu legal posem aquesta secció 19 i en aquesta secció 19 es fa aquesta distribució innominada i incondicionada tal com estableixen les normes reguladores d'hisendes locals a nivell d'Estat.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, aquest conjunt d'una bona colla d'esmenes, tant del Grup Socialista com del Grup d'Iniciativa per Catalunya, anuncio que el nostre Grup el votarà en contra. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. (*El Sr. Saura demana la paraula.*) Senyor Saura, per què demana la paraula?

El Sr. SAURA: No, gràcies, senyor president, per una qüestió d'ordre, simplement, per sol·licitar de la Mesa que en el moment que procedeixi la votació de les esmenes 76, 155 i 353 del nostre Grup que fan referència a la creació del fons de cooperació municipal es pogués efectuar votació secreta.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. (*El Sr. Clotas demana la paraula.*) Senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Senyor president, és que aquí passa una qüestió d'ordre i és que abans de les esmenes que el senyor Saura ha apuntat en aquests moments que sol·licitava la votació secreta, però del mateix tema, que és la creació del fons de cooperació local, hi ha diverses esmenes del Grup Socialista. És clar, si no ens posem d'acord prèviament, pot resultar que de la votació que s'hagi expressat amb anterioritat a les esmenes del Grup Socialista pugui interpretar-se, fins i tot, que les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya decauen i que, per tant, no correspon ja ni tan sols la votació secreta.

Per tant, crec que potser ens hauríem pogut posar d'acord prèviament en la mateixa orientació i demanar votació secreta per a totes aquelles esmenes que fan referència al fons de cooperació local.

Jo la veritat és que dubto una mica que amb aquest instrument reglamentari aconseguim que algun alcalde del Grup de la majoria canviï el seu vot i voti afirmativament aquestes esmenes, tal com sol·licitava el senyor Farrés; ho poso en dubte. En tot cas, sempre és una experiència positiva de comprovar. Però sí que voldria dir que ens agradaria que un tema tan important com aquest fos amb llums i taquígrafs, fos amb plena transparència, que el Grup de la majoria votés afirmativament en el seu conjunt en aquestes esmenes. Sabem que això és de tot punt i tenim l'experiència lamentable que és de tot punt impossible; no ens ho voten, no tenen aquesta concepció municipalista i, per tant, admetrem el suggeriment del Grup d'Iniciativa i demanarem que totes aquelles esmenes que també del Grup Socialista fan referència a fons de cooperació local es votin de forma conjunta i secreta, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas. (*El Sr. Escudé demana la paraula.*) El senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Qüestió d'ordre en el mateix sentit i en direcció contrària: d'acord amb l'article 79 del Reglament de la cambra es pot fer votació secreta o votació d'altres tipus. Aleshores, si ho demanen dos grups parlamentaris o la cinquena part dels diputats, evidentment, es pot fer la votació secreta i, aleshores, sabem tots, coneixem perfectament que si hi ha peticions en sentit contrari, com en aquest moment hi ha per boca meua, diu, i lamento haver-ho de reconèixer, que en aquest cas de diferència s'inclina per la votació secreta. Per tant, hem de fer votació en aquest tema. Ara, com que la consciència juga per a tothom i en tots els temes, aleshores jo li pregaria, senyor president, que abans de prendre una decisió em permetés recollir signatures entre els meus diputats equivalents a la cinquena part de diputats que també permet fer votació secreta i el nostre Grup, arribat aquest cas, demanaria votació secreta de totes les esmenes del pressupost.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. (*Forta remor de veus.*) Silenci!

(*Persisteix la remor de veus.*)

El Grup Socialista vol defensar l'esmena número 9? (*Pausa.*) Té la paraula el senyor Siurana.

El Sr. SIURANA: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, presento una esmena, la 9, i acumulo la 235, la 282, la 283...

El Sr. PRESIDENT: Espera, espera, espera. Torni-ho a dir.

El Sr. SIURANA: La 9, la 235, la 282, la 283 i la 337.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. SIURANA: Gràcies a vostè, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, compareixo aquí també per completar un aspecte d'aquest debat d'aquest matí que fa referència a una part del territori i que completa aquest panorama, una mica trist, de greuges comparatius entre el que esperem que la Generalitat porti i el que realment el Projecte de pressupostos fa. Ha estat des de la visió de l'àrea metropolitana, ha estat des del món municipal que, si em permeten una certa broma, diria que tot el territori és territori municipal; a tot arreu hi ha ajuntaments, i ho faig en nom, també, d'un problema que el Projecte de pressupostos no atén, que és la distribució sobre el territori de Catalunya d'aquestes inversions necessàries que el Projecte de pressupostos no contempla, i que no contribueix a modificar les diferències existents entre les comarques desenvolupades i comarques necessitades de reactivació.

Per totes aquestes raons, el Grup parlamentari Socialista ha presentat a la consideració dels membres de la cambra un conjunt d'esmenes addicionals, l'acceptació de les quals contribuirà a cobrir les mancances suara esmentades i a posar les bases que permetin assegurar, en un futur immediat, un equilibri territorial més gran i la igualtat d'oportunitats entre tots els ciutadans de Catalunya sigui quina sigui la seva comarca de residència. Per tal d'aconseguir la millora de l'equilibri territorial a Catalunya, proposem en la nostra esmena que les assignacions dels crèdits inicials d'aquest pressupost es distribueixin tenint en compte la problemàtica de les comarques d'obligada reactivació a Catalunya. El pressupost és l'eina de la qual disposa el govern per tal d'incidir en la solució dels desequilibris territorials —això és evident—, però constatem que no se'n fa ús. Aquesta és raó suficient per incloure explícitament el text addi-

cional que proposem, assegurar que, per mandat d'aquesta llei, el Govern es vegi constret a aplicar de forma..., d'un principi, a aplicar aquest pressupost i, per tant, a fer que sigui materialitzada aquesta inversió en aquest territori.

Si veritablement el Govern està preocupant pels desequilibris territorials com manifesta sovint i si té veritablement la voluntat de posar en marxa les mesures correctores adequades, aquesta és una bona ocasió d'assumir el compromís de fer-ho, i de fer-ho de forma continuada, no puntual, de forma sostinguda, que assegurí l'èxit dels objectius i, és clar, de forma programada, de manera que els objectius siguin el punt final d'un procés de recuperació amb un calendari d'actuacions definit. D'aquí la proposta del Grup parlamentari Socialista d'incloure una nova disposició addicional a l'articulat d'aquesta Llei per tal que, durant l'any 1993 i dins les previsions pressupostàries, el Govern de la Generalitat elabori un pla de reactivació de les comarques catalanes més necessitades. Aquestes comarques són, òbviament, comarques rurals, comarques que, en absència de qualsevol procés d'industrialització i allunyades en molts casos dels eixos de comunicació, fan una vida esmorteïda en uns municipis que es degraden progressivament i amb unes expectatives d'un futur millor pràcticament inexistents. Per això no deixen de perdre població i, en el context present de crisi econòmica i de reconversió agrària, el procés de despoblament s'albira creixent.

Hem proposat als ciutadans de Catalunya i ara ho fem als seus representants un pla d'actuació concretat a una part del territori de Catalunya, però que pot aplicar-se a altres zones; ens referim, concretament, a les comarques de la Conca de Barberà, el Priorat, les Garrigues, la Ribera d'Ebre i la Terra Alta, cinc comarques que, en conjunt, tenen una extensió que representa l'11% del territori de Catalunya i només un 1,5% de la població, i que formen una certa unitat física i econòmica sense dependència immediata de cap ciutat gran —urbana, un nucli urbà important— i situades marginalment respecte als grans eixos de comunicació.

Els socialistes proposem dotar un fons específic per a les comarques d'obligada reactivació, integrat per les aportacions d'aquests pressupostos, que han d'aplicar-se de forma prioritària a aquestes comarques, i per les quantitats que puguin figurar en els pressupostos de les diputacions, de l'Estat i de la Comunitat Europea per finançar projectes d'actuació en aquestes comarques. Establir una coordinació entre les diferents administracions resulta, doncs, imprescindible per tal d'assegurar que els recursos aportats en cada cas tinguin uns efectes multiplicadors sobre les rendes comarcals, tot obviant, possiblement, encavalcaments i disfuncions en les realitzacions dels objectius del pla. Objectius que, al nostre entendre, s'han de centrar en iniciatives que afavoreixin la fixació de la població en el seu territori, la creació de llocs de treball estables i la millora del seu nivell de renda. Aquest pla i la seva materialització en la creació del fons que proposem, concretat per a una zona de territori, és la millor eina per al desenvolupament d'aquestes comarques rurals que es pot estendre també a altres zones de Catalunya amb problemàtiques semblants, encara que específiques en cada cas, com és el cas del Pirineu, el Pre-pirineu i les planes interiors. En qualsevol cas, considerem que és urgent començar per les cinc comarques que hem definit com d'obligada reactivació.

La proposta d'aquesta cambra que el Govern de la Generalitat concreti l'aplicació del pressupost mitjançant la realització

dels plans sectorials esdevé una necessitat davant de l'absència d'un pla director territorial que planifiqui, ni que sigui de forma indicativa, les diferents activitats sobre el territori. En la nostra opinió fóra millor disposar d'un pla d'aquestes característiques. Això permetria una més correcta aplicació dels recursos públics perquè facilitaria les previsions i aclariria les expectatives dels agents privats i de les altres administracions públiques i donaria coherència a l'acció de govern que es traduiria en una veritable política d'estat, de la qual, després de tants anys, estem mancats.

Pot semblar, doncs, que el Govern de la Generalitat opta per definir indirectament un pla director com l'edició de plans sectorials. Aquest, però, no és el cas: la manca de planificació, ni que sigui a nivell sectorial, és palesa i, el que encara és més greu, els projectes puntuals i les grans actuacions que el Govern diu voler endegar són una i altra vegada retardats incomprensiblement, donant la impressió d'una total manca de previsió, a més, de la ja esmentada de plantejament. Aquest és el cas de la política d'infraestructures relativa als grans eixos de comunicació de Catalunya. L'acabament, per part del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, de l'eix de l'Ebre s'eternitza, la concreció de l'eix transversal és ara mateix un projecte permanent d'aquest Departament de la Generalitat i, pel que sembla, ho continuarà essent en els anys a venir. Periòdicament podem escoltar les manifestacions dels responsables del Govern de la Generalitat en el sentit de l'inici imminent d'aquestes obres i, una vegada més, les declaracions substitueixen les actuacions, les paraules les obres, les intencions els fets.

Motivacions sobrades, a criteri del Grup parlamentari Socialista, per proposar a la cambra l'aprovació de dues addicions a l'articulat de la Llei de pressupostos que comprometin el Govern de la Generalitat en la realització de les esmentades infraestructures, que són —ningú no voldrà negar-ho— fonamentals per al reequilibri territorial i per a l'articulació de municipis i comarques de Catalunya en un tot coherent. Per això proposem que, entre les obres a efectuar pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques en el Pressupost de l'any 1993 i dins les previsions pressupostàries, s'inclogui l'acabament de l'eix de l'Ebre, que interessa i afecta de forma directa el futur d'algunes de les comarques d'obligada reactivació a les quals acabem de fer referència.

Per això proposem que, entre les obres a efectuar pel mateix Departament de la Generalitat durant l'any 1993, dins de les previsions pressupostàries s'inclogui la construcció de l'eix transversal que és l'obra pública més important i, per tant, la més necessària per a concretar l'articulació territorial de Catalunya i el seu reequilibri. Ningú no posarà en dubte tampoc que aquest eix ha de tenir les característiques adequades a una gran via de comunicació; és per això que les previsions i reserves de les obres d'aquest eix han d'efectuar-se de forma que en un futur puguin gaudir de les condicions tècniques d'una autovia amb dos carrils per cada sentit de circulació, segons que proposem en l'esmena de la nova disposició addicional a l'articulat de la Llei. Fer-ho altrament fóra disminuir el rang d'aquest eix i, en definitiva, limitar greument l'accessibilitat de les comarques interessades.

La cinquena esmena que defensaré en aquesta intervenció es refereix a una qüestió complementària a les quatre anteriors; es tracta d'incloure en l'articulat de la Llei una nova disposició addicional per la qual —si és admesa per la cambra— el Govern

de la Generalitat es compromet a elaborar un pla d'infraestructures de telecomunicacions que faci possible el principi d'igualtat de disposició i recepció d'aquests serveis en tot el territori de Catalunya. Avui ningú no discuteix la importància creixent de les comunicacions telemàtiques en el desenvolupament econòmic i en l'accés a nous serveis dels quals depèn de forma decisiva el benestar dels ciutadans. Doncs bé, encara són molts els petits municipis de Catalunya que no disposen de servei telefònic, encara són extenses les àrees del territori a les quals no arriba en condicions acceptables la informació i les altres produccions de les televisions públiques i privades. I en un futur no gens allunyat els mateixos municipis i les mateixes comarques es veuran privades per aquests motius dels serveis que, de forma progressiva, ofereix la xarxa de telecomunicacions als veïns de les ciutats de Catalunya. Es tracta, en definitiva, d'una discriminació que cal corregir per tal que en tot el territori de Catalunya, tots els nostres conciutadans puguin gaudir del principi d'igualtat en la recepció i disposició d'aquests serveis. Cal tenir present que les infraestructures de telecomunicacions són menys costoses i sovint més decisives que les comunicacions per carretera; ambdues són complementàries, ambdues contribueixen decisivament a relligar i a desenvolupar el territori, ambdues són necessàries per a corregir els desequilibris territorials.

A tall de conclusió: totes aquestes esmenes posen de manifest la preocupació del Grup parlamentari Socialista pel baix nivell de la qualitat de vida en moltes de les comarques de Catalunya, especialment les que hem definit com d'obligada reactivació, i es proposen accions de govern concretes per endegar les solucions adequades. Posem, igualment, en evidència la necessitat d'assumir sense més tardança una articulació global del territori i oferim els mitjans per aconseguir-ho. Defensem, finalment, la igualtat d'oportunitats per a tots els ciutadans de Catalunya, perquè estem convençuts que, sense respectar aquest principi, qualsevol política econòmica no farà sinó examplar les diferències avui existents entre els catalans que viuen a les ciutats i els que viuen en petits municipis i comarques rurals. I creiem que aquestes propostes són perfectament assumibles per aquesta cambra i pel Govern de la Generalitat.

Dono les gràcies per la seva atenció, que ha estat una mica escassa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Siurana. Vol fer torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. L'esmena que ha defensat el senyor Siurana..., i m'excuso, m'excuso amb ell i amb la cambra per la confusió que he tingut abans, perquè llavors he vist que hi ha hagut una alteració, que l'esmena número 7 ha passat a ser la 9 i la 9 la 7; per això m'ha sorprès una mica —sigui dit entre els pocs que som a la cambra— que quan el senyor Armet o el senyor Nadal, em sembla que era el senyor Armet, ha fet referència als acords de Maastricht, he pensat «no sé de què parla» i, és clar, parlava de l'esmena que jo no he contradit, però que si volen la donem per contradita per continuar avançant.

Bé, doncs, anant a l'esmena que ha defensat en primer lloc el senyor Siurana, aquest és un tema, senyor Siurana —vostè ho sap perfectament—, que fa molts anys que discutim, i especialment el Grup de vostè, i tenim punts de vista discrepants, i vostès diuen: «s'ha d'ajudar més aquestes comarques», nosaltres

diem: «Sí, és que ja les ajudem»; sí, nosaltres diem..., perquè, a més a més, vostès diuen que... Això, amb caràcter general; és clar, amb caràcter general li haig de dir, evidentment, que les transferències aquestes en qüestió no són consignades específicament amb una partida que digui «comarques d'obligada reactivació», sinó que estan lògicament, amb la mecànica preceptiva de distribució pressupostària, cada una en el capítol, en la secció que els correspongui en funció de la seva naturalesa: si és capítol 4, si és capítol 6, si és capítol 7, en funció de cada secció —o sigui, de cada departament—; per tant, entenem que no seria bo agrupar-ho tot. En tot cas, i em sembla que és evident i donaré unes xifres, existeix un esforç molt important del Consell Executiu de cara a aquesta millora i l'equilibri territorial a Catalunya i, per tant, les assignacions. Realment, és un dels criteris fonamentals que té el Govern de la Generalitat en el moment d'establir i d'aplicar aquest pressupost, no cal dir que hi ha conselleries —i podríem esmentar en primer lloc la Conselleria d'Indústria— que tenen tota una colla de programes importantíssims de cara a aquesta reactivació.

Aleshores, jo el que voldria dir, quant a aquesta esmena, és una mica una cosa que anem dient cada any, que és el tema de la distribució comarcal de les inversions. Nosaltres, amb xifres, no amb elucubracions, no amb apreciacions subjectives, amb xifres, diem quines han estat o quines seran les inversions comarca per comarca, perquè quant al fet passat, això si vostès, senyor Siurana, i senyors i senyores del Grup Socialista, suposo que han tingut ocasió de veure en la memòria econòmico-financera que acompanya el pressupost aquesta distribució, però veig que aquest document va bastant retardat, perquè parla, si no recordo malament, no sé si és de l'any 90 o 91. Jo els donaré les xifres per a l'any 93, que suposo que vostès amb els seus eficaços serveis tècnics ja hauran potser arribat a les mateixes conclusions, però jo els ho explicaré, perquè són importants.

Concretament, aquesta distribució comarcal, que els en donaré les xifres, contempla els següents organismes inversors: la Generalitat estricta, les entitats autònomes administratives, les entitats autònomes comercials, industrials i financeres, les entitats gestores de la Seguretat Social i el Servei Català de la Salut. La inversió de tot aquest conjunt és 166.103 milions de pessetes. D'aquesta quantitat, el 46% figura comarcalitzat en les xifres que disposem i el restant 54% correspon a inversions que o bé afecten diverses comarques alhora o bé no és possible d'assignar-les a una comarca concreta i, per tant, òbviament, no figuren comarcalitzades. La inversió mitjana per habitant a Catalunya, mitjana de Catalunya, per a l'any 93, serà, si s'aprova el pressupost, 27.783 pessetes. Ara bé, la inversió en aquestes comarques més necessitades de reactivació incrementa d'una manera molt considerable, fins al punt que en aquest quadre, que si vol vostè, per estalviar-se la molèstia de prendre notes, després li puc passar, veurà que la inversió mitjana per comarca, en les comarques amb renda per càpita inferior a aquesta mitjana, tenen unes inversions, reben unes inversions per càpita superiors a la mitjana en un 37,6%, mentre que les inversions que es pensen fer a aquelles comarques que tenen la renda superior a la mitjana són uns 25 inferiors a la mitjana. Per tant, doncs, aquí podrà veure, i aquí com sempre hi ha un detall, comarca per comarca, començant a l'Alt Camp i acabant al Vallès Oriental, on es veuen les inversions de tots els capítols de pressupost, tant de la Generalitat estricta, hi insisteixo, és a dir, en

els diversos organismes, Seguretat Social, etcètera. I veurà les enormes diferències que hi ha de renda per càpita per habitant. Per tant, una vegada més nosaltres no acceptarem aquesta esmena número 9.

Pel que fa referència a l'esmena número 235 —l'esmena 235—, que vostè s'hi ha referit bastant, la construcció de l'eix transversal, aquí em sembla que l'únic que puc fer és reafirmar una vegada més coses que són prou conegudes: l'eix transversal no es pot incloure la seva construcció en un any, l'any 93; és una obra de llarga alenada, que hi ha unes fases ja previstes i que són prou conegudes, com deia, i el que voldria recordar que la previsió que fa el Govern a través del pressupost de l'any 93, és que dins de l'exercici del 93 es faci les següents actuacions en l'eix transversal. En primer lloc, acabar el tram Gurb-Caldetenes-Santa Coloma-Nacional II, i començar el tram Rajadell-Manresa i Calldetenes-Santa Coloma. També està previst per a l'any 93 que en la terminologia actual, que abans se'n deia «autovia», se'n diu una «via segregada», el tram Cervera-Vic, que es desdobra. Això és el que amb càrrec al pressupost i dintre la previsió de l'acabament en el seu moment de la construcció d'aquest eix, està inclòs en els pressupostos d'enguany.

Quant a l'esmena número 282, que fa referència a elaborar un pla d'infraestructures de telecomunicacions, aquesta esmena, que n'hi ha una altra similar, ens sembla una esmena una mica atípica, perquè la competència —com vostè m'imagino que sap— de l'ordenació i la planificació de les telecomunicacions és competència de l'Estat, que ho exercita a través del MOPU. El Ministeri, tinc entès, ha aprovat un pla denominat Plan nacional de telecomunicaciones, el qual fixa uns objectius que inclou, òbviament també, el territori de Catalunya per al període que arriba des d'enguany fins a l'any 2002, i així com les inversions i el finançament quantificats en unes xifres realment astronòmiques, i després hi ha aquesta esmena 335, que vostè no en parla, però que si de cas l'acabaríem de completar posteriorment.

Quant a l'esmena 283, torna a insistir a nivell de disposició addicional el que vostè manifestava a través d'un article 1, el número que sigui, un afegitó després de l'article 1, i parla d'un pla de reactivació, i, aleshores, aquí és tornar a insistir que ja existeix aquesta activitat per part dels departaments, de forma coordinada però dispersa al llarg dels diversos capítols pressupostaris. De cara a aquesta tasca, que tots estem d'acord que s'està fent i el Govern intenta fer-ho a través de les seves previsions pressupostàries, és bo recordar que fa molt poc, el dilluns va començar a donar-se a conèixer l'elaboració, que molt aviat serà del domini públic, i si no del domini públic de les entitats administratives que les han de conèixer, del Pla territorial general de Catalunya.

Finalment, pel que fa a l'esmena 337 —pel que fa a l'esmena 337—, vostè parla d'un conveni amb la Telefònica per tal de dotar de serveis telefònics totes les zones rurals de Catalunya. Jo el que li he de dir és que, de fet, existeix ja aquest pla. És un pla que és un conveni que es va fer amb la Telefònica l'any 87, i que en aquests moments s'està acabant. S'està acabant, perquè la seva realització ha estat un èxit, s'han instal·lat tots els telèfons públics de serveis i d'«extraradis» sol·licitats, i s'han estudiat d'acord amb un *Real decreto* de l'Administració central que preveu les possibilitats, exigències i ajudes a aquest pla. Per altra banda, la Generalitat continua aplicant un decret, el 231, de l'any 82, de foment de la instal·lació de telèfons en ma-

sies aïllades i en nuclis de menys de cinquanta habitants, hi ha una partida que es pot considerar modesta, però hi és, una partida de 25 milions de pessetes, i que figura sota el número 10.01.771.01/3.

Per acabar, hi ha una novetat tecnològica, que moltes senyores i senyors diputats coneixen —alguns d'ells l'utilitzen, fins i tot, en el recinte de l'hemicicle—, que és l'existència d'aquest nou enginy de tecnologia sofisticada que és el telèfon portàtil. Aleshores, la Generalitat, a través del Departament de Presidència, està fent una negociació amb la Telefònica per fer un conveni específic per a la instal·lació d'aquests telèfons, que pot ser la solució de moltes masies d'aquestes aïllades a un cost petit, però, com vostè sap, aquests telèfons tenen el problema de la tarifació molt més elevada que la trucada urbana i, per tant, amb aquest conveni el que es pretén fer, i el secretari general de Presidència em va informar del seu optimisme sobre la matèria, la possibilitat d'arribar amb Telefònica a un conveni que permeti aquestes instal·lacions..., millor dit, això no s'ha de demanar, sinó una tarifació, la més similar possible a la tarifació urbana, d'aquests serveis telefònics portàtils existents avui dia. Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, senyor president, arribat el seu moment i en la forma que convinguem entre tots, nosaltres donarem el vot negatiu a aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El Grup Socialista vol defensar l'esmena número 10, a l'article quart?

El Sr. CARNICER: El senyor Abelló.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Té la paraula el diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I PADRÓ: Gràcies, senyor president. Defensarem les esmenes: la número 10, la 226, 227, 272, 335 i 476.

El Sr. PRESIDENT: 335?

El Sr. ABELLÓ I PADRÓ: Sí. I la darrera, 476, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. ABELLÓ I PADRÓ: Gràcies de nou, senyor president. Senyores i senyors diputats, em permeto, en tot cas, malgrat que era el president qui els ha rebut, una miqueta a saludar des d'aquesta, des d'aquest punt, un bon nombre d'alcaldes que han volgut ser aquí...

El Sr. PRESIDENT: Dirigeixi's a la cambra. (*Remor de veus.*)

El Sr. ABELLÓ I PADRÓ: Gràcies, senyor president. La salutació, la dono per feta en qualsevol cas. De fet, lamento —alguns altres també ho han fet anteriorment— les paraules del senyor Escudé a resposta d'una de les primeres intervencions, en les quals feia una possible crítica que molts d'alguns que sortim aquí a parlar massa vegades fem defensa del territori que més que d'uns pressupostos. Jo crec que ja els altres que m'han precedit en la paraula, altres companys que m'han precedit en la paraula n'han fet crítica, però jo volia també manifestar aquest disgust, perquè certament en les nostres intervencions pretenem, efectivament, defensar el territori, no casa nostra, i en tot cas casa nostra també, si forma part, com pensem que en forma en la major part dels casos, de la defensa del territori.

En la meua intervenció i en la defensa d'aquestes esmenes, que jo personalment i el Grup m'ha encarregat també que defensés, he de dir que la primera d'elles, la 10, és una esmena

més de tipus tècnic, en la qual segurament no faré més intervenció, però el conjunt de bona part de les intervencions que s'han fet fins ara i de les que estan continuant i, per tant, també de la meua intervenció, tenen un extraordinari contingut local, localista, i la base dels nostres discursos, de les nostres intervencions pretenen certament fer meditar i, en el cas del possible, fer modificar algunes de les propostes pressupostàries que l'Executiu ens ha presentat al Parlament de Catalunya.

Certament ens preocupa el finançament local, certament ens preocupa el finançament de les iniciatives locals. Igual que aquí al Parlament estem tractant els pressupostos, a molts dels ajuntaments i dels ens locals de Catalunya estem també intentant fer els pressupostos. No cal que els digui, perquè molts de vostès ho saben, les extraordinàries dificultats que tenim per tancar aquests pressupostos. En moltes ocasions, massa, som també conscients que els tancarem amb equilibri, sobre el paper, però en moltes ocasions gairebé amb tota seguretat amb un extraordinari perill que generin un dèficit.

Voldria fer esment especial, perquè és una de les esmenes que em pertoca, al Pla únic d'obres i serveis; algun altre interlocutor que m'ha precedit ja n'ha fet ús, permetin-me que ho faci inicialment fent-los una pregunta. Lamento que hauré de parlar de Reus, perquè és el cas que més conec: saben, el Pla únic d'obres i serveis, quant té previst destinar, per a quatre anys, al municipi, a l'ajuntament, a la ciutat de Reus? Demano que facin aquest mateix exercici, aquesta mateixa consulta a molts dels alcaldes o regidors o membres d'ajuntaments que estan aquí en aquesta cambra. 50 milions de pessetes, per a quatre anys. És a dir, fent una divisió ràpida, 12 milions i mig de pessetes per any. A més a més, són uns diners condicionats, cosa que en força moments podria ser més o menys raonable, si ens plantejàssim, com en altres ocasions ens havíem plantejat, defectes importants d'infraestructura que pot tenir el nostre país i que, en part o en molt, afecten com a tal país que som els nostres propis municipis. Però vull fer també esment d'un altre factor important del que apareix en aquests plans, al Pla únic d'obres i serveis, i és que bona part d'aquests diners que integren aquests plans en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya són també diners —respecte als seus orígens— de caire local, provenen de les diputacions, almenys d'algunes. Alguna vegada —i en faig esment en aquests moments, en parlar de les diputacions— se'ns consulta per què jo mateix, o persones del meu Grup, sembla que estem molt en desacord amb la desaparició de les diputacions. Hi poden haver raons polítiques —no hi vull entrar—, però certament i evidentment hi han raons econòmiques i de pes. A qui se li digui, certament, que el Govern de Catalunya destina a un municipi mitjà, d'entre 50 i 100.000 habitants, aquestes xifres que es belluguen entre 40, 50 i 60 milions i altres casos que jo, en no tenir la llista aquí, no esmento, però hi podria haver en altres trams de població, quedaria esverat. Confesso que amb el meu coneixement, que no és massa, d'altres comunitats autònomes aquestes xifres no s'assemblen en res; al contrari: són, en moltes ocasions, en la major part de les ocasions, molt més generoses; no sé si és la paraula, però la paraula fóra, segurament, més justes.

Però és cert que bona part d'aquests diners són també de caire local. Eren diners que ja corresponien al món local i que havíem encarregat en la major part dels casos a les mateixes diputacions —per entendre'ns, encarregat— que els destinessin a

suplir despeses, a suplir realitats, a suplir necessitats que podien tenir les nostres poblacions. Però ara ens trobem que des del moment en què tenim l'autogovern, i unes quotes importants d'autogovern, fóra segurament el moment d'abandonar aquestes suplències i que aquests diners, que són locals, es quedin en l'àmbit local, i que les competències les tingui qui efectivament les té, que és la Generalitat de Catalunya. Parlaria de molts casos, o de molts temes, o d'alguns temes, però no ve al cas, sinó només esmentar aquest fet; és a dir, que segurament, des del mateix àmbit local, si aquells diners que ja estan en l'àmbit local —cas diputacions— els poguéssim destinar íntegrament al món local, moltes de les exigències, demandes, sollicituds, presentació d'esmenes i de tot tipus d'intervencions aquí, en aquesta cambra o en d'altres indrets, és possible que no calguessin. Valdria la pena, en tot cas, mirar-ho.

Nosaltres demanem que, per a la redacció del Pla únic d'obres i serveis, la Generalitat de Catalunya destini dels seus pressupostos en inversió, en inversió global, el 5%. És molt? És poc? Ens sembla raonable; està molt per dessota del que destina en els seus propis pressupostos al Pla únic d'obres i serveis, perquè continuem pensant que és un bon objectiu, segurament, tenir un pla, però el que cal és dotar-lo molt millor. Hi insisteixo: en el cas que més conec i que més em pertoca, com a alcalde de Reus, 12 milions i mig de pessetes per any són, francament, insuficients. I torno a fer la consulta que abans, també, volia fer en aquest punt: ajuntaments o alcaldes que estan, també, que són diputats en aquesta cambra, d'Igualada, Manresa, Vilanova, Llaveneres, Ripoll, Amposta, Girona, Sabadell, Lleida, Vila-seca, el meu mateix i d'altres que hi han amb tota seguretat, que no els esmento, els prego que certament analitzin els diners que els pertocuen al Pla i que, efectivament, analitzin, per tant, si són suficients per a les inversions i les necessitats financeres que en general tenim en els nostres municipis.

Perquè certament volem que els municipis participin també, com ho està fent —creiem— l'Administració central i l'Administració de la Generalitat de Catalunya —i les altres autonòmiques suposo que també— en el millorament global de les infraestructures del país, i nosaltres també hi volem participar. Però cada dia rere dia, els nivells d'endeutament que estem agafant per poder-hi participar ens estan pressionant excessivament per poder continuar aquest camí. Cal que siguem prudents i que tinguem pressupostos, enguany, els que estem intentant tancar, com he dit, que siguin restrictius; però difícilment i en la major part dels casos podem evitar i podem eliminar aquestes inversions que el nostre país, que els nostres municipis, per tant, continuen requerint. Necessitem certament imaginació; necessitem certament imaginació per atendre aquesta crida, atenció, al món municipal a Catalunya. És possible que siguin temes com crèdits laborals; el Pla únic d'obres i serveis, que he comentat, amb més dotació; el fons que altres companys anteriorment han demanat. Parlem, per què no?, de competències i el finançament d'aquestes, i qui les ha de realitzar. De veritat, diputades i diputats d'aquesta cambra, que és un tema urgent i ho mostren en aquests moments els intents, espero que al final exitosos, de tancar els diversos pressupostos municipals.

A les altres esmenes a què fèiem comentari parlàvem també, o plantejem la urgència de finalització de l'eix de l'Ebre. Fa molts anys que va i que ve; presentem, per tant, que dins dels

pressupostos del Departament de Política Territorial i Obres Públiques es faci aquesta previsió.

Una altra esmena comenta, també, de nou, allò de les telecomunicacions; com que ho ha fet ja el senyor Siurana, no ho esmento. De l'empresa pública GISA, nosaltres som coneixedors, i jo també pel meu propi càrrec, que la creació de societats anònimes en moltes ocasions és una eina que agilita, que agilita la gestió, que agilita la capacitat de realització d'inversions o de serveis en general, o d'obres, per part de l'Administració. Hi estem absolutament d'acord, i ho hem demostrat, i mostrat i ho mostrem, també, fent-ho sovint; el que passa que és possible i ens preguntem, ens interroguem si, precisament, en el Departament, en la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques no se'n fa un gra massa, ja que més del 50% dels diners que s'han de destinar a aquests afers, als afers propis que corresponen a la Conselleria, al Departament, estan fora de la Conselleria i es porten per ens autònoms, societats o el que sigui des de fora de la Conselleria. Per tant, ens podem trobar certament que per un excés de necessitat d'agilitació, en el qual —hi insisteixo— podem estar d'acord, ens trobarem, a més —sobretot en aquesta cambra, gairebé que amb tota seguretat—, amb extraordinàries i serioses dificultats de controls financers, de controls de qualitat, de controls de tota mena. És per aquesta raó per la qual demanem que els retorni al Departament aquest pressupost.

Voldria, ja, per acabar, encara que em pugui portar una mica de temps, fer especial atenció a una de les esmenes que jo defenso, que és la que és refereix..., una esmena d'addició en la qual proposem que la Llei d'infraestructures hidràuliques tingui efectes retroactius en la inversió que es va realitzar en el seu moment per al trasvassament d'aigües de l'Ebre; és a dir, per a les inversions que suporta el Consorci d'Aigües de l'Ebre, que suportem, per tant, aquells que formem part del Consorci i que suporten, per tant, aquells usuaris d'aigua, aquells consumidors d'aigua en el conjunt de municipis d'espai territorial que abasta l'esmentat consorci.

Confesso que en un moment donat, sense provocar-ho, sense tenir una especial voluntat, es va crear i em vaig veure implicat en una polèmica sobre aquest tema, sobre l'aigua de l'Ebre. La polèmica va venir en part de la mateixa zona de l'Ebre, el mateix senyor conseller, en alguna ocasió, aquí en aquesta cambra, em sembla —no n'estic segur—, el senyor Coll —no recordo bé els noms, però em sembla que era el senyor Coll—, jo vaig tenir la sensació que era un mentider, que havia dit coses que eren falses, però després el temps em va portar a veure que no, no era cert, no eren falses, primer; i segon, vaig tenir la sensació que el mateix conseller no coneixia ben bé el tema. No, no vull fer ara..., no vull menysprear, en tot cas, el coneixement sobre els temes que li pertocuen al conseller, res més lluny, però jo crec que no sabia ben bé que, certament, la Generalitat de Catalunya havia fet una aportació important en els seus inicis per fer possible l'obra de trasvassament d'aigües de l'Ebre pel Consorci, i és possible que no sabés ben bé que hi havia un pacte pel qual la Generalitat de Catalunya recuperava aquesta inversió amb el temps, fins al punt que en aquests moments, en el tancament del pressupost 91, aquesta inversió havia quedat al 6%; és a dir, que la Generalitat havia quedat amb el temps que la seva aportació, traient el que és el sifó, el sifó del punt de la presa d'aigua, amb el 6% només de la inversió.

Certament, com he dit, era un pacte –i jo entenc que era, certament, en aquells moments un pacte, un pacte de la fam–, era una aposta que la Generalitat va realitzar, que els membres que formàvem el Consorci, d'ajuntaments i indústries, no vam ser capaços –això ho reconec, ho reconeixem– d'afrontar aquest repte, que li vàrem demanar a la Generalitat que ho fes, però la Generalitat ens va plantejar que en el cas que ho fes, certament, volia recuperar aquella inversió amb el temps, en la mesura que s'anessin incrementant les sollicituds, les demandes d'aigua. Era un pacte com aquells, com de les lleties, aquells de «*lo tomas o lo dejas*», no? No sona gaire bé, però aquest és el tema.

Però amb el temps ha aparegut després un fet important, que és la Llei del cànon d'infraestructures i que preveu en la planificació general, en el conjunt de Catalunya, preveu certament que aquestes grans inversions, traient-ne els diners que ingressa la Generalitat de Catalunya, la Junta d'Aigües, concretament, es puguin finançar obres d'infraestructura important com és aquesta. I per tant, nosaltres demanem que sigui aplicable, que sigui retroactiu almenys en el fet, en el moment en què apareix la Llei. Per tant, confesso i demanem, certament, que sigui aplicable aquesta Llei en aquest cas.

Ho saben segurament molta gent de la cambra, perquè han viscut també bona part d'aquests moviments, que els preus de l'aigua que es paguen a la nostra zona, a la zona afectada i que gaudeix, gaudeix certament, i «disfruta» del trasvassament aquest, són molt cars, molt alts, i no especialment perquè hi puguin haver impostos municipals. En cap cas, que jo recordi, hi ha cap ajuntament que hi carregui impostos municipals com en altres àrees del país. Tenim autèntics problemes i autèntiques revolucions entre la gent que ha de pagar aquesta aigua, sobretot, degut al preu. Molts ajuntaments estem destinant ja partides pressupostàries importants a subvencionar els imports d'aquestes tarifes d'aigua, d'aquests rebuts d'aigua, en casos i en famílies que puguin estar especialment necessitades.

Jo haig de dir que quan he plantejat això obertament i amb tranquil·litat i fora del context públic entre mitjans de comunicació i similars, el conseller ens ha escoltat. Ens ha escoltat en diverses ocasions. I vull creure i crec, estic absolutament convençut que ens ha comprès. Però fruit d'aquestes converses, que ens han produït –ara parla amb aquest, ara parla amb un altre–, confesso també que amb l'únic amb qui em falta parlar és amb el conserge. Hem recorregut totes les instàncies. Ara, m'han dit que el conserge és molt simpàtic i que segurament em convidarà a un cigarret, que fuma, com jo, Coronas, i podrem fer petar un cigarret; però no sé si em traurem res, amb tots els meus respectes.

Per tant, ens porta en aquests moments obligats, veritablement, a demanar per la via parlamentària, per la via de pressupost, que es tingui aquesta consideració. Aprofito, també, per dir que en aquests moments, i segurament degut a aquesta problemàtica, aquesta problemàtica d'una extraordinària carestia d'una aigua que necessitàvem i que no en rebutgem ni una gota, al contrari, el Consorci comença a tenir problemes: no hi ha president des de fa força temps, des que a Albert Vilalta se li va encarregar fer-se càrrec del Departament de Medi Ambient ens hem quedat sense president. Hi ha una vice-presidència, per tant, continua actuant, certament. Penso que fóra també urgent, i des d'aquí ho reclamo en aquest sentit, que hauríem d'acordar

junts un president. Alguns ajuntaments estan mostrant ja una certa revelació respecte a aquests preus, a uns processos d'inversió que segurament són raonables per part del Consorci, però que a temps amb aquestes inversions hem estat alguns ajuntaments –hi insisteixo– a reclamar que s'acullin a la Llei que abans he esmentat, a la que demanem que ara tingui efectes retroactius, però, malgrat tot, demanem moltes vegades que aquestes inversions es «ralentitzin».

Algunes indústries, en aquests moments, estan produint també unes sollicituds en aquest sentit. Jo penso, jo auguro que això s'està convertint veritablement en una olla a pressió –el Consorci, em refereixo–, i pot escaldar. I em preocupa, ens preocupa; el descontentament és molt gran.

Aquest projecte, el del transvasament d'aigües de l'Ebre, aquesta realitat, perdó, ha estat sense cap mena de dubte un orgull per a molts que hi hem estat implicats; em refereixo a persones, també, però em referia a institucions, a corporacions, a entitats, a empreses. Ho ha estat també –malgrat les moltes dificultats que hagin pogut tenir en algun moment– per a l'Administració central, per als ajuntaments, per a les indústries, però sobretot –i era raonable que fos així– per a la Generalitat de Catalunya.

Ara penso i proposem que la mateixa Generalitat de Catalunya ha de reaccionar; ha de reaccionar i ha de refer la injustícia en la qual ens trobem els usuaris, els consumidors d'aigua d'una zona de Catalunya, i la injustícia que un pacte que podia ser lògic en un moment donat –i insisteixo que era una mica el pacte de la fam– i que la Llei d'infraestructures, vulguem o no vulguem, ha modificat.

És la seva voluntat. El Govern i el Parlament han de mostrar, i per tant el Grup de Convergència i Unió ha de mostrar aquesta voluntat. La pilota la tenen vostès; desitjo que amb aquesta proposta la puguem jugar, la juguem bé. Certament, la necessitat hi és.

Vaig a fer esment, també ja per acabar, ja que el llum se m'ha encès, se m'ha apagat, i puc anar fent, però...

El Sr. PRESIDENT: No, és que m'he adonat que vostè tenia una esmena a la totalitat i li havia de donar deu minutets de suplement.

El Sr. ABELLÓ I PADRÓ: Espero no utilitzar-los, perquè estic acabant ja.

El Sr. PRESIDENT: Ja només n'hi queden tres, eh?

El Sr. ABELLÓ I PADRÓ: Ui, no; me'n sobran. Gràcies, president. Fer de nou esment al tema local, al tema ajuntaments és un procés profundament preocupant, i penso també, igual que hem fet esment algun de nosaltres... –i potser les votacions que demanen des d'Iniciativa, com deia el senyor Clotas, podien tenir una raó, no pensin que és aquesta raó–, però a la ciutat de Reus vàrem fer no fa gaire, hi va haver un..., vam invitar a fer una conferència sobre l'Onze de Setembre el senyor Duran i Lleida, i va acabar amb unes paraules, en molts aspectes..., la darrera part, la ultimíssima part del seu discurs, en la qual ens demanava o proposava: «Hem de promoure» –llegeixo textualment– «que tots els ens locals reforcin la seva identitat i el seu autogovern amb una clara vocació i desenvolupament equilibrat i amb un estricte respecte al principi de subsidiarietat.» I continuava més endavant, referint-se també als ens locals: «que puguin ser promotors directes de la seva pròpia expansió».

Aquest és el sentit i l'esperit, certament, de la major part, si no de la totalitat, de les esmenes que s'han plantejat aquest matí.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Josep Abelló. Torn en contra; té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. El senyor Josep Abelló ha fet una llarguíssima —almenys a mi m'ha semblat llarguíssima— explicació; ens ha explicat fins i tot les seves vivències parlamentàries, els seus debats amb diputats del nostre Grup... *(Pausa.)* Sí, sí, senyor Obiols, sí.

Aleshores, bé, jo em limitaré, com sembla..., o em sembla que m'escau debatre i argumentar sobre les esmenes concretes que ha fet, perquè el senyor Abelló, seguint una mica la tendència que sembla que s'ha imposat aquest matí, és que ha parlat de molts temes que tenen escassa —al meu entendre, perdó—, escassa relació amb les esmenes concretes.

En tot cas, sí que voldria advertir, senyor president, que el senyor Abelló, al final de la seva intervenció, ha dedicat un espai de temps considerable a una d'aquestes esmenes, aquesta precisament que vostè deia d'esmena a la totalitat de l'organisme GISA, i aquests «deu minutets» que deia vostè, amb frase col·loquial, que li destinava al senyor Abelló, jo pregaria que també es destinessin perquè el meu company senyor Cuatrecasas pugui fer un torn en contra específic d'aquesta esmena a la totalitat, perquè ens sembla que va més enllà que les esmenes, diguem-ne, puntuals a l'articulat.

Dit això, senyor president, quant a l'esmena número 10, és clar, realment, pràcticament no s'hi ha referit el senyor Abelló —és la primera i, és clar, és la que m'imagino que li ha donat peu a poder sortir ara i no d'aquí tres setmanes—, i aleshores aquesta esmena 10 a l'article 4 fa referència, en síntesi —ja que ell tampoc no hi ha fet massa èmfasi—, en síntesi el que pretén és limitar més del que encara hi ha, perquè és molt important el grau de limitació de les transferències de crèdits. Aleshores, nosaltres entenem que el text del Projecte de Llei conté unes limitacions que, com dic, són importants, ens semblen suficients; perquè, en definitiva, el que nosaltres pretenem és que les limitacions han de ser referides exclusivament a crèdits per als quals el Parlament ja ha fixat de forma específica la seva finalitat, i aleshores té un sentit aquesta limitació.

Altres conceptes que vostès diuen que en certa manera fins i tot són de futur, doncs, ens sembla que no són correctes. Jo m'imaginava —no ho sé; és clar, el senyor Abelló no ens ho ha explicat— que vostès, el que pretenen, a través d'aquesta esmena —que també ja té una certa tradició—, és recollir en certa manera allò que preveu l'article 70 de la Llei general pressupostària, però com que tampoc ho recullen plenament, per tant, nosaltres, dit i debatut, preferim continuar amb el text actual, que creiem que ha estat correcte i que no ha generat cap problema parlamentari de control d'aquestes transferències de crèdits.

Anant a aquest conjunt d'esmenes de les disposicions addicionals, quant a l'esmena 226..., l'esmena 226 és sobre el tema d'infraestructures hidràuliques. Malgrat tot el que ha dit el senyor Abelló sobre aquest tema, almenys a mi, potser la meua ignorància o el meu coneixement parcial d'aquest tema em fa creure que no ha justificat el perquè del canvi. Suposa modificar la proporció del 50%, més o menys; sí, això ja ho he entès, però ens sembla que no ha justificat prou aquest tema.

La consideració dels conceptes tributaris per la portada d'aigua —creiem que els han de suportar els beneficiaris— està feta a la disposició addicional segona d'aquesta Llei; per tant està, al nostre entendre, ben recollida.

Pel cas concret dels socis del Consorci de Tarragona, cal dir..., ja s'ha dit moltes vegades i el conseller Molins recordo que en una interpellació ho va explicar, però cal dir, pel que sembla, tornar a insistir que aquests ajuntaments d'aquest Consorci paguen només els interessos i les amortitzacions que corresponen al 50% de les obres, que és una mitjana..., perquè és un 60% —tinc entès— dels elements comuns i el 0% dels ramals inicials, i que els socis futurs pagaran el 50% dels ramals, i són condicions econòmiques que no han canviat amb motiu de la llei i entenem que han de continuar igual.

Pel que fa a l'esmena 227, que juga, en certa manera o de manera certa, amb la qüestió d'augmentar el Pla únic d'obres i serveis amb el 5% de l'actuació global de la Generalitat, ja he explicat abans que precisament l'únic ens que ha jugat a fons amb el Pla únic d'obres i serveis —increment gairebé de sis vegades en un període d'anys que he explicat— és la Generalitat; entenem que no cal fer això. Pensem que la cooperació no sols del Pla únic, sinó —ja ho he explicat abans— a través de tots els departaments i organismes autònoms, la cooperació, la inversió pública local, en conjunt, suposa el 15,3% del pressupost de la Generalitat. No voldria tornar ara a encendre la polèmica de l'ajut o no ajut a l'Administració local, però em sembla que aquesta xifra —que un 15% de la inversió de la Generalitat es destini a l'Administració local—, em sembla que demostra la importància i la transcendència que dona el Consell Executiu a les inversions i, en certa manera, a la cooperació de la Generalitat amb l'Administració local.

Pel que fa a l'esmena 272, l'esmena número 272, és clar, demana aquí el senyor diputat que en el pressupost de l'any 93 s'inclourà l'acabament de l'eix de l'Ebre. Això, aquesta esmena em sorprèn una mica, perquè —per la informació que tinc del Departament— els trams d'aquest eix —de l'eix de l'Ebre— que pertanyen a la Generalitat estan ja acabats el 93, perquè el darrer fragment, el darrer tram, que és entre Benifallet i Rasquera, es posarà en servei immediatament. Per tant, no veiem la necessitat d'incloure una disposició addicional.

I finalment, pel que em pertoca en aquest torn de rèplica a esmenes a l'articulat, l'esmena 335, sí, és aquella esmena que comentava abans amb el senyor Siurana, perquè és la mateixa; no sé si hi ha una finalitat diferenciada, però el text és pràcticament el mateix, i demana l'aprovació d'un pla de telecomunicacions de Catalunya. Ja he explicat abans que això és competència de l'Administració central, aquest projecte, la seva importància i la quantia i, per tant, no creiem que sigui procedent incloure aquesta disposició addicional.

Per tant, senyor president, nosaltres votarem en contra, en el seu moment, d'aquest conjunt d'esmenes, i pregaria que cedís la paraula al senyor Llibert Cuatrecasas perquè específicament faci el torn en contra de la proposta que ens ha fet el senyor Abelló de retornar el pressupost de Gestió d'Infraestructures, Societat Anònima, a la Generalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Per fer el torn en contra a l'esmena 476, del Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Llibert Cuatrecasas.

El Sr. CUATRECASAS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la defensa de la seva esmena a la totalitat sobre la societat GISA —Gestió d'Infraestructures— que ha fet l'illustre diputat senyor Abelló, ell ha estat molt concret i molt precís en la seva argumentació i, per tant, jo em voldria cenyir també a la mateixa concreció que ell manifestava.

D'entrada, recollir la seva argumentació —que nosaltres compartim— de la utilitat de les empreses públiques des d'un punt de vista d'agilitat d'actuacions, i que sembla que això és plenament aplicable en el cas de GISA, com després voldria argumentar, i la seva preocupació perquè aquestes empreses, doncs, en un moment determinat, no estiguin sota el ple control que haurien d'estar.

Li voldria manifestar al senyor Abelló que, efectivament, aquesta empresa —creada, d'altra banda, per llei del Parlament, la Llei 9 del 1990— ha prestat..., d'acord amb el que va ser ja l'objecte precís d'actuació de l'empresa, tal com en definitiva estableixen els seus estatuts, que és la contribució a les obres dels Jocs Olímpics, bàsicament, i després totes les actuacions per la xarxa viària essencial de Catalunya, que la prova manifesta de la seva utilitat la tenim en la realització —valgui la repetició de la paraula— de tot el que va ser competència de la Generalitat quant als Jocs Olímpics. I em fa l'efecte que, en aquesta perspectiva, és un aspecte del qual ens hem de felicitar.

Per a aquest any, les previsions de recursos i les dotacions, en definitiva, inscrites en els pressupostos de l'Estat..., de la Generalitat, perdó, tenen també una referència molt concreta i molt específica, que em fa l'efecte que justifiquen plenament l'actuació que se li encomana: les obres de l'eix transversal, del tram Vic-Girona; l'autopista A-16, del Baix Llobregat, en el tram de la variant de la comarcal 245; el túnel de Capsacosta, i l'autopista Mataró-Granollers. Em fa l'efecte que són obres que, per la seva dimensió..., que això es realitzi a través d'aquesta empresa, que vol dir la possibilitat d'agilitar-ne l'execució, per les possibilitats concretes que el mateix senyor Abelló reconeixia en l'activitat de les empreses públiques en aquest camp, vol dir avançar coses que, si no, probablement no podrien ser realitzades tal com es preveu, en l'exercici de 1993.

De tota manera, el que sí que està clar és que el control de GISA..., totes les competències polítiques i administratives continuen en el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i, per tant, totes les preocupacions que el senyor Abelló pogués tenir en aquest aspecte crec que poden ser perfectament esvaïdes.

Moltes gràcies, senyor president. Per aquest motiu votarem en contra d'aquesta esmena a la totalitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cuatrecasas. Ara correspon defensar les esmenes a l'article quart. El Grup Popular té les esmenes números 12, 18 i 20. Té la paraula l'illustre diputat senyor Curto.

(Remor de veus i pausa.)

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, defensaré les esmenes 12, 18, 20..., i la 123, encara que no té res a veure amb aquest article quart, però per deixar també tancat est primer torn relatiu als ajuntaments.

L'article 12, que parla del règim de concessió de subvencions, lo Grup Popular té una esmena exactament igual que la

d'Iniciativa per Catalunya, que la tractem d'incorporar en forma d'addició, que vol i demana un informe trimestral als ajuntaments i als consells comarcals de totes les subvencions que s'hagin atorgat en lo seu àmbit territorial, tant a entitats públiques com a entitats privades. Si això no és possible, nosaltres també som tossuts i, utilitzant les vies reglamentàries i parlamentàries —sigui per pregunta escrita o pregunta oral—, anirem insistint en lo tema de les subvencions que es donen sense coneixement dels ajuntaments i dels consells comarcals.

I jo també, mogut per l'interès i la cobdícia que desperta la condició i la riquesa natural de ser habitant de les terres de l'Ebre, de la meua terra, també haig de manifestar que, quan se posa en ordre l'agenda —com ha dit lo senyor Armet; se devia de referir a l'agenda del Govern—, doncs, que es resolguin problemes de Catalunya, que em sembla molt bé, però a la vegada, també, que es resolguin problemes de Tortosa, a més dels problemes de Barcelona, o de Sabadell, o de Manresa, o de Terrassa, etcètera.

I vull manifestar que tots los ajuntaments de Catalunya estan en una fallida real. Lo senyor Farrés, que més èmfasi ha posat en est tema, i que n'hem parlat moltes vegades i que hem coincidit en això, ell com a alcalde i jo com a regidor, lo senyor Farrés, que comenci a comprar cadenats perquè en menys de dos anys hauran de tancar les portes, si no apareix una renovada orientació pressupostària en relació amb els recursos de l'Ajuntament.

I vull afegir, també —quan s'ha demanat votació secreta—, vull afegir que no comptin los grups que l'hem demanat amb la llibertat de vot dels alcaldes o regidors diputats del Grup de la majoria, perquè encara que sigui secreta, l'experiència de nou anys en est Parlament consisteix —segons un honorable conseller— en la coincidència dels raonaments, però en la discrepància a l'hora d'efectuar les votacions.

I ja que he parlat de les terres de l'Ebre i de Tortosa, i algun regidor o alcalde —més ben dit, diputat— que m'ha precedit en l'ús de la paraula, a veure si en est interès, també, que el mou a parlar de les terres de l'Ebre, quan se produeixi la manifestació pública i popular de protesta en contra del transvasament que promou lo Govern de la Generalitat a través del Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya, a veure si les ciutats de Reus i de Tarragona —encara que sigui només per agraïment— se solidaritzen amb la gent i amb los problemes de les terres de l'Ebre.

El Sr. PRESIDENT: Torní a la qüestió.

El Sr. CURTO I CASADÓ: No, ara ja he dit lo que volia dir, senyor president. (Rialles.)

El Sr. PRESIDENT: La presidència ha esperat precisament això.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Les transferències de crèdit que proposa el Consell Executiu —i em refereixo, ja..., fins ara he parlat de l'article 12: em refereixo a l'article 4—, les transferències de crèdit que proposa lo conseller d'Economia i Finances i autoritza en últim terme el Govern, des de la nostra opinió no deixen de ser alteracions pressupostàries que, en lo seu cas, modifiquen o podrien modificar lo criteri inicial del Parlament de Catalunya, lo que estem fent en estos moments.

Lo normal és que les transferències que d'alguna manera modifiquen crèdits pressupostaris tinguessin naturalesa d'ex-

traordinàries o de conjunturals amb causes plenament justificades, perquè és evident que una llei com esta, que incorpora tot un article destinat a transferències de crèdit amb unes limitacions tan concretes com mínimes, ja denota quina és la intenció del Govern de la Generalitat respecte al compliment dels crèdits inicials que en est moment apareixen en els pressupostos i quina ha sigut la intenció del Govern a l'hora d'elaborar lo pressupost de 1993.

Des de sempre, lo Pressupost de la Generalitat és una cosa i la seva execució i la seva liquidació res tenen a veure amb allò que el Parlament ha discutit i posteriorment ha aprovat. Com a mínim —diem nosaltres—, tampoc és tan escandalós incorporar un informe favorable de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost relatiu a unes determinades transferències de crèdit que, per causes sobrevingudes, se puguin produir —i això nosaltres ho entenem— i sempre, diem nosaltres, a partir del 10% del crèdit concedit al departament o als departaments corresponents.

I un any més, com és tradicional, lo Grup Popular també defensem esta esmena número 18, de supressió, perquè l'última part de l'apartat quart d'est article 4 clarament contradiu i vulnera l'article 42 de la Llei de finances públiques de Catalunya, que limita, esta Llei de finances públiques, les transferències de crèdit; les limita a les transferències que afecten els crèdits destinats a despeses de personal.

Est debat posarà al descobert, com tots los anys, les contradiccions habituals en una sèrie d'articles, que ens diran des del Grup majoritari que ja ho preveu la Llei de finances públiques de Catalunya; en uns altres articles, que són expressió literal d'esta Llei de finances públiques de Catalunya, i en alguns altres articles, com est que estem substanciant, que menyspreen sistemàticament lo rigor i els principis en què es fonamenten les finances públiques quan se refereixen, per exemple, a la unitat de caixa, al pressupost anual, a la comptabilitat, al control i també a la responsabilitat.

És evident —i ho vam dir al debat d'esmenes a la totalitat— que l'aplicabilitat i l'eficàcia d'estos principis no és norma que s'adapti a les peculiaritats econòmiques i financeres de l'Administració pública catalana, tal com se demostra en est apartat 4 de l'article quart que intencem suprimir. I per si de cas no és possible l'informe previ que hem demanat de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, almenys aplicar un mínim de control parlamentari referit a l'esmena que presentem, la número 20, concretat est control en l'informe del conseller, cada tres mesos, relatiu a les modificacions pressupostàries amb la corresponent memòria justificativa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Vol fer el torn en contra, o vol acumular amb les altres esmenes pendents del Grup d'Iniciativa? Com vulgui el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Bé, em sembla que el millor seria eliminar ara les esmenes... (*Remor de veus.*) La rèplica, la rèplica. Les esmenes..., sempre he parlat de les esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Les eliminarà al moment de votar, no encara.

El Sr. ESCUDÉ: Bé, doncs les eliminaré dialècticament, argumentalment, perquè de fet el senyor Curto ha dedicat el més clar dels seus esforços a parlar d'altres temes, que sembla que eren d'actualitat d'avui, sobretot davant el públic que ens hono-

ra amb la seva presència, però com ell ha dit —com ell ha dit, i molt ben dit, més ben dit que mai—, ha dit, és clar: «Senyor president, és que ara ja he dit el que volia dir.» És clar, perquè el que volia dir no tenia res a veure amb el tema que... És clar. Sobre el que ha dit jo no diré res, sinó que parlaré del que finalment ens ha explicat una miqueta, que són les seves esmenes.

L'esmena número 12 és una esmena que Iniciativa per Catalunya ja l'ha defensada abans, em sembla recordar, el tema corresponent, que és aquell que cal l'informe favorable de la Comissió d'Economia i Finances quan les transferències excedeixin més del 10% de la plantilla. Ja hi he donat abans l'argumentació: Estatut d'Autonomia en mà, article 49. Bé, senyor Saura, si no ho ha dit ho dirà després, perquè vostès tradicionalment tenen també aquesta esmena, eh? (*Remor de veus.*) De transferir... Sí, sí, el senyor Farrés, perdó. Doncs, el senyor Farrés. Doncs, de transferir al Parlament, a través de la Comissió d'Economia i Finances, la facultat estatutària —article 49, com he explicat abans— que, qui executa el Pressupost és el Govern, que per a això el Govern se sotmet, podríem dir, a l'escrutini —i en certa manera podríem dir el calvari que està passant en aquests moments— de la tramitació en el Plenari d'aquest reguitzell d'esmenes que estem debatent. A partir del moment que aconseguim que s'aprovi aquesta Llei, el Govern és aquell que, lliurement, en aplicació de les seves facultats estatutàries, ha d'aplicar el pressupost. Per tant, com hem dit abans, no ens sembla bé, en absolut, que abans de fer una transferència de crèdit, si conjuntament supera el 10%, hi hagi la necessitat de l'informe favorable —vol dir el dret de vet— d'una comissió del Parlament.

Pel que fa referència a l'esmena número 18, també és una esmena que sí, que Iniciativa hi té el mateix tema, que no l'ha defensada, però no em fa res defensar-la dos cops, perquè en definitiva són dues esmenes idèntiques que s'han discutit sempre. O millor dit, el Grup Popular suprimeix la referència a l'organisme autònom, de més a més, però, bé, en el fons, vull dir, la idea és la mateixa. Nosaltres entenem —i ho hem explicat any darrere any, i em sorprèn que no hàgim pogut convèncer almenys un dels dos grups parlamentaris que cada any han fet aquesta esmena—, entenem que el que contempla aquest apartat 4 de l'article 4 són transferències per a despeses de personal quan tenen caràcter instrumental dels acords del Govern, que és l'òrgan competent, com he explicat abans, per fer les modificacions de l'estructura administrativa. Per tant, l'autorització del conseller d'Economia i Finances no és pas un sobrepuig de poder del conseller d'Economia i Finances, sinó que és merament la funció executora d'aquest previ acord necessari sempre del Consell Executiu. I per tant, no veiem per què no es pugui instrumentar aquesta capacitat de la manera que preveu l'apartat 4. Per tant, votarem en contra, també, com tradicionalment fem, d'aquesta esmena.

L'esmena número 20 és similar a les anteriors, perquè també demana la informació tradicional de les modificacions pressupostàries produïdes a l'empara d'aquest article, i aleshores la resposta sempre és una mica, un bon tros, la cançó enfadada; sempre expliquem que, des de l'article 83 o 82 de la Llei de finances públiques de Catalunya fins a l'article 13 del Reglament del Parlament, explica exactament el que han de fer el conseller i el Departament d'Economia i Finances, aquest informe tri-

mestral en el Parlament; la capacitat d'actuació en les seves possibilitats per part de les senyores i els senyors diputats de fiscalitzar i controlar l'acció de govern, i per tant, com sempre hi hem estat oposats, ens oposem que hi hagi aquesta informació trimestral concreta.

Finalment, l'esmena 123, que ha defensat el senyor Curto, l'esmena 123 és idèntica a aquella... —i m'excuso, senyor Curto, per no haver esmentat abans el seu Grup entre el conjunt de grups que presentaven aquesta esmena—, és aquella esmena que dèiem de l'«aspiració a l'exclusivitat territorial», en el sentit que, com explicàvem abans a un diputat socialista, el que pretén aquesta esmena 123 del Grup Popular és informar els ajuntaments i consells comarcals —aquí hi afegeix «consells comarcals»— de totes les subvencions que s'hagin atorgat en el seu àmbit territorial, tant a entitats públiques com privades. Recordaran una esmena, la número 130 —si no ho recordo malament—; ja he donat abans l'argumentació i, per tant, m'excuso de repetir l'argumentació contrària a aquesta necessitat, diguem-ne, de fer peatge, de pagar peatge la Generalitat per fer actuacions dintre del territori de Catalunya i haver de demanar..., no diré demanar, però sí informar els òrgans territorials menors afectats.

Per aquest motiu, senyor president, aquestes quatre esmenes que ha defensat el senyor Curto les votarem al seu moment de forma negativa. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Ara correspon al Grup d'Iniciativa per Catalunya defensar les esmenes 14, 16, 17 i 22, que són a l'article aquest, quart.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Aquest article, com el senyor Escudé deia, és un article que, tradicionalment, en el debat del text articulat, és motiu de debat, amb unes esmenes per part dels grups de l'oposició que es repeteixen i amb uns arguments que, com el senyor Escudé deia, no ens convenen. I per quina raó?

L'article 4 fa referència a les transferències que, en definitiva, el text del Projecte del Govern, el que fa possible és que el Govern, en el transcurs de l'any, desvirtui allò que aquest Parlament ha aprovat en aquest debat. O dit d'una altra manera: fins i tot el Govern pot fer modificacions del pressupost que nosaltres avui, en aquesta Cambra, no podem fer. I això no és un problema que ho diguin només els grups de l'oposició, sinó que en els mateixos informes de la Sindicatura de Comptes, any rere any, el que es diu és que la liquidació dels pressupostos s'ajusta molt poc al que ha estat inicialment aprovat per aquest pressupost. En aquest sentit, el nostre Grup ha presentat quatre esmenes a aquest article, les números 14, 16, 17 i 22, que fonamentalment la tendència que tenen és que el Govern —hi insisteixo— no pugui desvirtuar allò que aquest Parlament aprova i que en el cas que es produeixin modificacions importants se'n doni compte o es demani l'aprovació de la Comissió d'Economia i Finances. En aquest sentit, a l'esmena 14, el que proposem és que, quan les transferències afectin més del 10% dels crèdits inicials, tinguin l'aprovació definitiva de la Comissió d'Economia i Finances, i l'esmena 16 proposa la supressió de la facultat que el Govern té, segons el Projecte de Llei, de fer transferències de crèdit entre un departament —en aquest cas el Departament de Benestar Social— i l'ICASS; o l'esmena 22: tornem a demanar un any més que trimestralment el Departament d'Economia i Finances informi —si més no, informi— a

posteriori el Parlament de les modificacions pressupostàries que ha realitzat.

Res més. Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: *(Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada la intervenció del president.)*

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president, si m'ho permet faré un torn en contra. Bé, que haig de reconèixer que vostè, senyor president, tenia tota la raó quan em demanava si no volia esperar, perquè, realment, i lamento..., espero que el senyor Saura, que em coneix, no creurà que sigui desatenció envers ell, però de fet, és clar, les esmenes que ha defensat el senyor Saura, 14, 16, 17 i 22, totes elles han estat ja argumentades en relació amb altres esmenes, en un cas del Grup Socialista i ara fa poc amb el senyor representant del Grup Popular, perquè l'esmena 14 és aquesta que fa referència a aquest 10% que significaria, segons la proposta que també han fet el Grup Socialista i el Grup Popular, de necessitar l'informe favorable, ja he explicat l'argumentació... Aquí potser valdria la pena subratllar que l'esmena d'Iniciativa és més completa que les altres —sí, sí, és més completa, senyors representants del Grup Socialista— perquè fins i tot preveu la possibilitat de fer-se durant l'existència de la Diputació Permanent. Per tant, és de més ampli espectre l'esmena d'Iniciativa que la del Grup Socialista. Ho lamento, un altre any serà... Però, malgrat això, malgrat aquesta perfecció formal, doncs, continuem tenint un sentit de vot negatiu.

Pel que fa referència a l'esmena 16 —és el mateix tema, idèntic—, la supressió de l'apartat 3 d'aquest article, que ja ho hem debatut abans amb el representant socialista en relació amb l'esmena 15. I l'esmena 17 és el que ja hem discutit; com deia, fa un moment hem canviat impressions, fa un moment, amb el senyor Curto pel que feia referència a l'esmena número 18. I, finalment, l'esmena número 22, que es tornar a insistir una vegada més en la comunicació trimestral, és el mateix que ja hem debatut fa més estona amb l'esmena número 21 del Grup Socialista i suara amb l'esmena 20 del Grup Popular. Pels mateixos motius que he donat abans, òbviament, senyor president, a aquest conjunt de quatre esmenes al seu moment hi donarem el nostre vot negatiu. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Senyores diputades i senyors diputats, el mes de desembre és ple de commemoracions importants tant en l'àmbit universal com en el més específic nostre. El dia 10 desembre es van complir 44 anys de l'aprovació i proclamació per part de l'Assemblea General de les Nacions Unides de la Declaració Universal dels Drets Humans, que aquest Parlament, en la seva primera legislatura, va acordar commemorar cada any. El dia 6 d'aquest mateix mes ha fet 14 anys de la celebració del referèndum popular que va aprovar la vigent Constitució espanyola en el marc de la qual es va poder donar vida al nostre actual Estatut d'autonomia. I en el mateix dia 6 de desembre d'ara fa 60 anys va quedar constituït el Parlament de Catalunya dimanant de l'Estatut de 1932 i, en aquella data, va ésser elegit president de la institució el que després esdevindria president de la Generalitat, el Molt Honorable Senyor Lluís Companys i Jover. En evocar aquestes efemèrides, aquesta cambra vol refermar un cop més les seves conviccions democràtiques i patriòtiques.

Fins a un quart de cinc, se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia i tres minuts.)

La sessió es reprèn a un quart de cinc de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, el lletrat Sr. Sol i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Indústria i Energia i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Passem al debat de les esmenes presentades a l'article sisè. En primer lloc, hi han les esmenes del Grup Popular, números 24, 25 i 26; per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, i la 53...

El Sr. PRESIDENT: I la 53, també.

El Sr. CURTO I CASADÓ: 24, 25, 26 i 53.

El Sr. PRESIDENT: Això mateix.

El Sr. CURTO I CASADÓ: La primera esmena, que intenta suprimir l'apartat c) d'est article 6, demostra que en política pressupostària lo Consell Executiu continua amb la seva visió particular respecte del que és una estratègia pressupostària. En segon terme, que no apliquen cap criteri adequat respecte del que són els principis clàssics de la pressupostació. I, per últim i com a conseqüència de tot això, un pressupost —com ja vam dir al debat de les esmenes a la totalitat—, un pressupost simplement mal fet, que denota absoluta inconsistència a l'hora d'exercitar un control en l'administració de diners que no són nostres. Partides corresponents a despeses de funcionament, que el Govern demana que puguin ser ampliades, precisament perquè continuen utilitzant la pràctica viciada del sistema incremental sobre xifres de l'any anterior.

Est és lo resultat del pressupost del Consell Executiu, que, a l'igual que el de 1990, 91 i 92, inevitablement haurà d'acudir al crèdit extraordinari o al suplement de crèdit, i que a l'article, al seu article quart, apartat segon, ja parla de modificacions pressupostàries, perquè no s'han preocupat d'estudiar amb seriositat los motius que determinen los augments regulars de les partides corresponents al capítol segon.

En tot cas..., i un any més diem que lo irracional sobre números de l'any anterior sempre seria menys criticable si, en lloc d'orientar-se sobre quantitats pressupostàries, al 92 s'orientessin sobre pessetes liquidades, almenys el primer semestre, encara que el mateix apartat c) ja denota, pel seu contingut, o que no s'han mirat la liquidació o que la liquidació del primer semestre, després de sis mesos, la desprecien per falta de precisió.

En definitiva, les desviacions sempre seran importants, perquè continuen confonent la simple previsió sobre antecedents pressupostaris amb el que hauria de ser una anàlisi de partida per partida i departament per departament, a l'objecte d'optimitzar i contindre la despesa corrent.

Quant a les esmenes 25, 26 i 53, són esmenes de supressió que també fan referència a les ampliacions de crèdit. I en tots los apartats, relatius a transferències i ampliacions, lo text articulat observa l'informe favorable del Departament d'Economia i Finances com a senyal d'una tramitació transparent. I nosaltres diem que només faltaria això: que, a l'hora de promoure una ampliació de crèdit o si volen, fins i tot, una transferència

de crèdit, o que no hi hagués informe o bé que l'informe fos desfavorable.

I, per una altra part, aquí comencen les contradiccions i la utilització de la Llei de finances públiques de Catalunya; mentre a l'article 4 se passen per alt esta Llei, en est article 6 ja consideren la Llei de finances públiques, perquè tots vegem la netedat i la legalitat d'estes operacions. I nosaltres diem que ni dubtem de la netedat de les operacions ni dubtem de la transparència ni dubtem de la legalitat. Del que sí que dubtem —una altra vegada ho repetim, igual que a les esmenes a la totalitat—, del que sí que dubtem és del mètode comptable i del principi pressupostari que el Govern està utilitzant.

Un any més i després de la experiència de tretze pressupostos i deu liquidacions —o deu i mitja—, que a qualsevol empresa o institució amb uns mínims d'ordre administratiu li servien per obtindre comparacions interanuals i desviacions del pressupost, un any més no saben, segons est article, quins són los recursos finalistes, no saben quines operacions financeres hi hauran, quan el pressupost ja figura amb límits autoritzats, i, per a colmo dels despropòsits, damunt ens demanen ampliació per a pagar interessos, ampliacions per a pagar amortitzacions de principal i ampliació per a pagar despeses diverses derivades de l'emissió de deute públic.

Aquí, en lloc d'elaborar un pressupost en virtut d'uns programes i també d'unes prioritats i d'uns objectius, elaboren un pressupost carregat de contradiccions, les més flagrants aparegudes a l'Informe Econòmic i Financer. Miren per on, lo discurs del conseller d'Economia i Finances al debat de les esmenes a la totalitat va ser un discurs, el del conseller, equivalent a tot un model de contradiccions i d'oposició frontal als criteris del mateix Consell Executiu, en relació amb les dades més significatives de l'economia catalana.

Amb estos criteris, senyor president, dono per defensades les esmenes 24, 25, 26 i 53.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Torn en contra; té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. L'esmena 24, del Grup d'Iniciativa, és en el caràcter de crèdits ampliables quant al tema de despeses per serveis que van acompanyades d'una taxa. Aleshores, a nosaltres ens sembla obvi aquest caràcter d'ampliable, perquè, si hi ha la taxa paral·lela, si hi ha un increment de despesa, és perquè també hi ha un increment d'ingrés. Perquè l'augment previst en la partida és el 5% —tal com estableix l'article 35, apartat primer, per a les taxes. Ara, jo sempre li poso al senyor Curto..., perquè aquesta és una esmena que ve de molt de temps... (Pausa.) No, no, el senyor president no sé què ha dit, però l'esmena és del Grup Popular —l'esmena 24.

Bé, aleshores doncs, com sempre li explico, senyor Curto, ja ho sap, és aquell famós tema de la fotocopiadora, que vostè utilitza sovint. És clar, si hi ha un servei en què una oficina pública de la Generalitat fa unes fotocòpies al públic i cobra una taxa, si el públic utilitza més del previst aquell servei i demana més fotocòpies, lògicament la despesa també augmentarà més, però és que l'ingrés també. Sempre hi ha un paral·lisme. No hi pot haver un desequilibri. I això és el que s'intenta dir en aquesta esmena, millor dit, en el text de la lletra c), que vostè vol impugnar.

De totes maneres, senyor president, jo diria que aquesta és l'única esmena que voldria contradir en aquest moment, perquè

és una esmena típica, que no té relació amb el caràcter general de totes les altres esmenes. Perquè jo voldria cridar l'atenció de la cambra que aquí ens trobem amb un conjunt, un conjunt molt llarg d'esmenes, que va —si no ho he comptat malament— des de la 24 a la número 82, que el que pretenen és suprimir, i en molts casos, la majoria dels casos, concedir el caràcter d'ampliable a una sèrie de crèdits.

Aleshores, més que una picabaralla, per part meua, concreta i puntual en totes i cadascuna, si el senyor president no hi té inconvenient, com que les altres que ha defensat el senyor Curto i moltes que vindran després tenen uns elements comuns, preferiria restablir el sistema tradicional que havia adoptat, almenys el nostre Grup, de fer els torns en contra al final d'aquest article. Per tant, si no hi hagués inconvenient, el torn en contra a les esmenes a partir de la 24, millor dit, de la 25 en endavant, doncs, el faria al final de l'esmena número 82.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Correspon ara al Grup Socialista defensar les seves esmenes en aquest article sisè. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. En aquest torn, jo faria la 27, la 33, la 54 i la 65.

El Sr. PRESIDENT: 33, 54...?

El Sr. CARNICER: I 65. La 27 pretén suprimir el caràcter d'ampliable als crèdits que són necessaris com a conseqüència d'operacions financeres autoritzades. A més a més, amb l'afegit que en el supòsit que aquests ingressos siguin insuficients, per les obligacions produïdes s'ampliarien els crèdits fins a cobrir les despeses necessàries. És clar, això és un autèntic caixó de sastre, en la mesura que... —calaix, perdó—, calaix de sastre, en la mesura que, si es tracta d'operacions financeres autoritzades, sabem perfectament quines són, i, per tant, les despeses previstes són les que són i no es pot argüir que sigui quelcom imprevisible. Diferent seria que en algun moment ens poguéssim donar alguna diferència en tipus d'interès o cosa semblant, però no: aquí estem parlant d'operacions financeres autoritzades, i, per tant, doncs, poden ser temes de comissió o coses semblants, que són perfectament delimitables, i, per tant, no han d'oferir cap dificultat per fer-ne la previsió.

En l'esmena 33, vistes les respostes i coneguda l'experiència d'altres anys, el que farem, senyor president, serà retirar-la, no pas perquè hagi perdut substància, sinó perquè entenem que serà més pràctic transformar-la en una interpellació; cosa que així farem, en relació amb l'esmena 33.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada.

El Sr. CARNICER: D'acord. L'esmena 54 i l'esmena 65 pretenen retirar el caràcter d'ampliable a les operacions de refinançament pel que es refereix a amortitzacions i a interessos. Si és una operació de refinançament, aquesta operació pot tindre el caràcter d'ampliable en funció, de vegades, dels interessos, perquè puguin ser en alguna mesura diferents. Però l'amortització només serà ampliable en aquells casos que correspongui a operacions de refinançament; si no, vostès l'han de tenir perfectament prevista.

En tots aquests articles, el que realment es possibilita és que el Consell Executiu, com ens ve tenint acostumats ja fa uns quants anys, fa unes previsions a la baixa per així poder cobrir les despeses que considera necessàries amb uns ingressos infe-

rior i després tancar amb uns resultats negatius i amb uns dèficits bastant importants. Amb aquestes esmenes, intentem evitar que això succeeixi.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí Carnicer. El seu Grup hauria de continuar defensant esmenes en aquest article.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Vostè ja indicarà quin diputat...

El Sr. CARNICER: L'esmena 31, el diputat senyor Ferran.

El Sr. PRESIDENT: La 31. La senyora Ferran té la paraula. Ah...!

El Sr. FERRAN: Senyor Ferran, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ferran.

El Sr. FERRAN: Senyor president, senyores i senyors diputats, any rere any, els partits polítics i els diputats d'aquesta cambra rebem les recomanacions de les organitzacions no governamentals i de tot un seguit d'entitats, que en certa forma ens reclamen i ens recomanen i apellen a la nostra exigència moral de tenir una sensibilitat especial pel que fa als problemes i als ajuts al Tercer Món. Una vegada més, des d'aquesta cambra i des de molts programes electorals, s'han fet declaracions de bones intencions i de preocupació pels problemes del Tercer Món i pels països subdesenvolupats. De ben segur que tots els diputats d'aquesta cambra han rebut a la seva bústia i a la dels seus partits polítics reclamacions en aquest sentit. El Parlament es posiciona també, creant una comissió, però no veiem una sensibilitat per part del Govern de la Generalitat d'una responsabilitat amb aquestes postures, que estan incloses en el discurs però no en la pràctica.

Aquesta esmena, per desgràcia, senyores i senyors diputats, és una esmena clàssica i és una esmena que mai no ha estat resolta d'una manera satisfactòria, malgrat la suficient informació, senyors diputats, que té i que gaudeix el Govern, que dona fe del necessari ajut que reben els països del sud respecte dels del nord. I és en aquest sentit que el Grup Socialista presenta una esmena en la qual es proposa un increment progressiu anual substancials —i no simbòlic, que serveixi per tranquil·litzar les consciències— en la partida d'ajut al Tercer Món, fins a arribar al més aviat possible al 0,7 dels recursos propis dels pressupostos de la Generalitat. Amb aquesta esmena, nosaltres creiem que donaríem satisfacció a tot un seguit d'entitats no governamentals, i, és més, aconseguiríem que el nostre país fes un pas endavant, ajudés, si no a vèncer les desigualtats, sí almenys, almenys a pal·liar alguns dels problemes greus que s'estan produint en aquests moments.

És en aquest sentit i en el benentès que una mesura d'aquest tipus no resol totalment els problemes que afecten el Tercer Món..., però que nosaltres pensem que seria un acte simbòlic de bona voluntat política, seria un indicador de bona voluntat política per solucionar aquests temes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. Té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall, per defensar les esmenes que ell ara anunciarà.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president, ho faig a continuació. Si m'ho permet, defensaré les esmenes números 34, 175, 290 i 363.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CADEVALL: Si volen, ho repeteixo: 34, 175, 290, 363. Bé, les acumulo, potser per fer una economia en sortir menys vegades, però faré una defensa concreta d'aquestes esmenes, per a la tranquil·litat del senyor Escudé. Espero que la seva resposta també serà concreta —no sé si serà concreta amb un to polític o amb un to administratiu burocràtic; això ja és una altra qüestió.

Bé, la 34. La primera és demanar que siguin partides ampliables, perquè pensem que es podrien obtenir més diners, sobre els..., les partides referents als convenis amb corporacions locals per a llars d'infants i també subvencions per a llars d'infants. El motiu és la necessitat d'incrementar l'escolarització en la primera etapa de l'educació infantil; això, degut a l'opinió favorable dels psicòlegs per la maduració psicològica dels infants, però també per la necessitat social —per exemple, fomentar l'accés de la dona al treball.

El problema quin és? El problema és que la Generalitat té unes escoles-llar, al voltant d'un quaranta, que són de bona qualitat —s'ha de reconèixer—, però que el seu nombre és insuficient. Els municipis, molts d'ells, també tenen escoles municipals, i estan fent un gran esforç. Ara bé, què passa? Que els convenis que reben de la Generalitat per sostenir aquestes escoles són insuficients, i sempre, però especialment aquests anys, els municipis tenen greus dificultats econòmiques, i, per tant, els municipis, en aquest moment, a Catalunya, no es proposen, en general, obrir noves escoles bressol; més aviat algun alcalde ha dit des d'aquesta tribuna que el perill és que els municipis hagin de tancar alguns d'aquests serveis contra la seva voluntat.

Per tant, la solució, quina seria? La solució és la cooperació amb els municipis; per tant, que es facin convenis suficients. Entenem que l'increment de 29 milions que realment té la partida aquest any és un increment totalment insuficient, i també voldria —al senyor Escudé o al que sigui que vulgui respondre— manifestar una sorpresa: és que, com que sempre han parlat del seu interès per un sistema equilibrat, i, en l'educació privada-pública, en realitat, diguem-ne, d'un cert interès per l'escola privada, resulta que en els pressupostos d'aquest any la sorpresa és que hi ha una disminució en la subvenció a les entitats sense ànim de lucre que estan sostenint centres d'educació infantil. Això em sorprèn i em sembla una mica estrany —i per això englobem també aquesta partida com a ampliable—, perquè, precisament, penso que disminueixen la subvenció que és més necessària a l'escola privada, i explicaré breument perquè. És a dir, han augmentat vostès aquest any la subvenció, per exemple, als parvularis, on hi ha una oferta pública suficient; i, en canvi, en l'educació infantil, on no hi ha una oferta pública suficient, i, per tant, l'escola aquesta privada sense ànim de lucre compleix una funció molt més important, resulta que rebaixen la seva subvenció.

Bé, la segona esmena, potser la manera d'explicar-la més bé és començar llegint-la; diu: «El Consell Executiu, en el període de tres mesos, elaborarà un pla...» —és l'esmena 172— «...elaborarà un pla de creixement...» —perdó, llegia, tenia un paper amb el número del nostre ordre intern; ho corregeixo: és la 290, eh? (*Remor de veus i pausa.*) Perdoni l'equivocació; és que el paper en què llegia era el nostre paper que va entrar al registre— «El Consell Executiu elaborarà, en el període de tres mesos, un pla de creixement de la Universitat Pompeu Fabra, a fi que pugui complir els objectius de satisfer el dret a l'educació i ajudar

a disminuir la massificació de les altres universitats, tal com s'expressa en la Memòria de la seva creació. En el mateix termini es definiran uns mòduls econòmics a aplicar a totes les universitats públiques de Catalunya, perquè puguin tenir les condicions per millorar la qualitat de la docència i desenvolupar la investigació».

Senyores i senyors diputats, voldria explicar que aquesta esmena és una esmena a favor de la Universitat Pompeu Fabra i a favor també, naturalment, de les altres universitats. Perquè..., què és el que nosaltres, el millor que podríem desitjar a la Universitat Pompeu Fabra? Podríem desitjar-li, per exemple, que sigui una petita universitat elitista? Segurament no és això el que hem de desitjar, ni els diputats socialistes ni els de Convergència i Unió. Podríem desitjar-li que es comporti com una petita universitat privada subvencionada amb fons públics? No; segurament aquest no és el desig ni de vostès ni el nostre. Per tant, què és el que hem de desitjar? Penso que el que hem de desitjar és que la Universitat Pompeu Fabra compleixi els objectius que li van ser assignats pel Consell Executiu en un acord i que consten en la Memòria que es va presentar per a la seva creació. I complir aquests objectius, tal com diu l'acord —no del Grup Socialista, hi insisteixo—, l'acord del Consell Executiu, sostingut per Convergència i Unió..., diu que ha de satisfer el dret a l'educació, incrementant el nombre d'estudiants que poden fer la primera opció, i millorar la qualitat de la docència, ajudant a desmassificar les altres universitats.

Bé, i això, en el mateix acord del Consell Executiu, es traduïa en unes previsions numèriques: que en la primera etapa havien de tenir 700 alumnes en el primer curs de dret —parlo només de dret per simplificar; el mateix podríem dir dels altres estudis—, i, en total, en aquesta primera fase havien de tenir 3.800 alumnes, només a primer curs. Quina és la realitat? La realitat és que, de moment, la Universitat Pompeu Fabra no compleix les funcions que li van ser encomanades pel Consell Executiu en la Memòria de la seva creació. Perquè, evidentment, en el tercer any estem ja —no es podrà negar— en la primera fase. Per exemple, només segueix admetent 120 alumnes de dret, igual que fa tres anys; per tant, no ha ampliat gens l'admissió a primer curs. Segon, en total, aquesta Universitat té uns 2.000 alumnes en total, en tots els cursos, quan, segons el projecte del Govern, que vostès sustenten, hauria de tenir ja uns 3.800 alumnes només a primer curs.

I voldria, també, que quedés clara una cosa: de qui és la responsabilitat política? Molt petita, penso jo, de la Comissió de Govern de la mateixa Universitat. La responsabilitat política és del Consell Executiu i del Grup que li dona suport, per una raó molt senzilla. En primer lloc, perquè aquestes universitats no són encara plenament autònomes, i, en segon lloc, perquè el responsable de fer la programació és el Consell Executiu. Ara, es podria dir: «no compleix la funció perquè no tenim més diners». I aquest és el problema: que, precisament, no compleix la funció, però, en canvi, acapara molts recursos públics; i els en donaré només una xifra: mentre que la subvenció per alumne a la Universitat de Barcelona és aproximadament d'unes 240.000 pessetes, a la Universitat Pompeu Fabra és d'1.300.000; 5,5 —gairebé 6— vegades més de subvenció per alumne. És evident que la subvenció per alumne no és l'únic mòdul que s'ha de tenir en compte en fixar el criteri de subvenció. Però segur que el senyor Macià Alavedra ens ha dit moltes vegades que, en un

terreny que es podria considerar similar al finançament autonòmic, el tant per habitant en la subvenció potser no ha de ser l'únic criteri, però hauria de ser el criteri bàsic. Penso que en el cas de les universitats, també, la subvenció per alumne és un criteri suficientment indicatiu.

Bé, per això i per si no fos suficient aquest criteri, nosaltres, el que demanem en aquesta esmena és que s'estableixin uns mòduls; uns mòduls que es puguin aplicar a termini curt a totes les universitats, perquè assegurin la qualitat de la docència i perquè, si això s'aprova, en el futur tindrem uns millors pressupostos, que seran un estímul i no una desincentivació per a les universitats de Catalunya.

Les dues esmenes que em queden per defensar són de caire econòmic, i ho faré més breument. La 263 versa sobre l'encàrrec d'estudis i dictàmens a les universitats; el text del Projecte de llei diu, estableix que s'encarregaran preferentment a les universitats públiques de Catalunya aquests dictàmens i estudis, si la natura del tema ho aconsella. Després d'uns quants anys, pensem —i penso que amb fonament— que aquesta redacció és imprecisa i que no obliga exactament a res. Per tant, voldríem avançar més i voldríem precisar que els encàrrecs de les universitats públiques de Catalunya suposin almenys un 50% dels fons destinats a estudis i dictàmens. El motiu és una garantia de qualitat per als estudis que encomanen els departaments de la Generalitat i organismes, fomentar el contacte de les universitats amb la societat i proporcionar recursos addicionals a les universitats.

Finalment, defensaré la 175, que és sobre els avals a l'autopista Terrassa-Manresa. És de supressió del text que diu que es pot instrumentar el 1993 l'aval no formalitzat encara el 1992. La raó és simplement d'obtenir una transparència, perquè ens sembla que això és un increment de l'aval del 1993, i, en aquest cas, seria més clar augmentar directament aquest aval, o sigui que l'esmena, més que sobre la quantitat d'avals que hagi de tenir l'empresa el 1993, és demanar més transparència i claredat per als pressupostos.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall.

El Sr. CARNICER: El senyor Oriol Martorell.

El Sr. ESCUDÉ: Perdó, perdó, senyor president. Si m'ho permet, senyor Martorell, també, si m'ho permetés...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor president. És que el senyor Cadevall no sols ha defensat esmenes de crèdits ampliables a l'article 6, sinó que ha defensat tres esmenes més, la 175, la 290, la 363; almenys això és el que ha dit.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. ESCUDÉ: Això és el que ha dit...

El Sr. PRESIDENT: I em sembla que és el que ha fet.

El Sr. ESCUDÉ: Sí? Molt bé. Doncs, així, senyor president, l'esmena 175, si no em falla la documentació, és una esmena que fa referència a evitar suprimir l'aval a Autopistes de Terrassa-Manresa, Societat Anònima, no? (Pausa.) Oi que sí? Bé, jo suposo que el senyor Magí Cadevall deu ser expert en aquesta matèria, com a terrassenc, com jo, i, per tant, doncs, des de la seva òptica deu creure que no és convenient que aquest llaç de relació entre Terrassa i Manresa es pugui portar a bon terme. Nosaltres creiem que sí.

En tot cas, aquesta és una obligació que ens sembla lògica, ja que és una concessió de la Generalitat, i, sobretot, entenem

que aquesta autorització perquè es formalitzi l'any 93 el que ja es va autoritzar, i que no s'ha fet, és bo, perquè, si no, es penalitza; no posar aquest paràgraf seria penalitzar aquella entitat concessionària que ha rebut la possibilitat de fer un aval; es penalitza si no l'utilitza. Jo crec que hem d'estimular que no l'utilitzi i, per tant, no sacrificar aquesta circumstància.

L'esmena 290, que és en la qual potser s'ha estès més el senyor Magí Cadevall, que parlava de la Universitat Pompeu Fabra, bé, la resposta no sé si serà administrativa, política o què serà, però s'ajusta a la realitat. És a dir que aquest pla de creixement del qual ell ha parlat està..., el pla de creixement de la Pompeu Fabra s'està fent, s'està executant d'acord amb la Memòria, Memòria que ell deia del projecte de creació i que s'adequa a les disponibilitats pressupostàries de cada any.

Pel que fa als mòduls econòmics, aquest és un tema complicat, difícil —el senyor Magí Cadevall ho apuntava—, i és un tema que entenem que s'ha de discutir i s'està discutint, s'ha iniciat la seva discussió de forma aprofundida amb totes les universitats, i que per això no és convenient que només de cara a la Universitat Pompeu Fabra i recollit en una disposició addicional del pressupost s'especifiqui això com s'ha de fer.

I, finalment, l'esmena 363 és una esmena d'aquelles que també fa anys que venim discutint, el tema dels treballs a encarregar a les universitats. Nosaltres sempre preguntem: i per què el 50 i no un altre percentatge? És que l'experiència ens ha demostrat que —i evidentment nosaltres creiem que és així— hi ha una sèrie d'activitats sobre les quals es necessiten fer aquests treballs que no existeixen especialistes dintre la universitat... Bé, en tot cas, nosaltres entenem que ja hi ha l'article 14 de la Llei 32/91, que ja orienta aquest tipus de contractes cap als serveis universitaris, i entenem que això és suficient i més tenint en compte que en aquesta disposició final es recull i es manté la vigència, per a l'any 93, dels articles corresponents dels textos anteriors, que literalment deien això que li explicava.

Per aquests motius, arribat el seu moment, senyor president, també ens oposarem a la votació favorable —perquè el nostre vot serà negatiu— d'aquest conjunt de tres esmenes: 175, 290 i 363.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Martorell, per defensar l'esmena que ens dirà.

El Sr. MARTORELL: Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, aquesta esmena està destinada a resoldre...

El Sr. PRESIDENT: És la número 35?

El Sr. MARTORELL: Sí, senyor.

El Sr. PRESIDENT: La 35. D'acord.

El Sr. MARTORELL: ...a resoldre el gravíssim problema, que ja n'hem parlat, dels ensenyaments musicals, bàsicament en els conservatoris públics, derivat de l'aplicació..., del problema que neix derivat de l'aplicació de la LOGSE i dels increments pressupostaris que això comporta.

No voldria ara repetir tots els arguments esgrimits en anteriors intervencions meves relatives a aquesta temàtica, però sí que recordaré, voldria recordar que, mentre no hi hagi els preceptius convenis, els estudis musicals en els conservatoris catalans no tenen cap vigència oficial, que és el que està passant

ara, i que l'establiment d'aquests preceptius convenis exigeix una aportació econòmica del Govern de la Generalitat.

I voldria dir també que no es pot dir que això ja queda resolt, que aquest problema queda resolt amb l'esmena presentada i aprovada en Comissió, presentada pel Grup de CiU, que s'apliquen a aquest concepte 365 milions, que són totalment insuficients per aquest problema, però que sobretot no són aquests milions, perquè molts d'aquests..., més de 300 milions, però, ja es treuen de partides que estaven destinades a ajuts i subvencions als ensenyaments musicals. Per tant, la xifra que queda és veritablement ridícula.

Nosaltres demanem, doncs, que s'aprovi la present esmena, que faria que el crèdit que s'aplica a la partida 06.04.460.06, que diu exactament: «ajuts a escoles de música i dansa», tingui caràcter ampliable, a fi que, finalment, es pugui anar aplicant progressivament i correlativament, d'una manera correcta, la LOGSE als esmentats ensenyaments musicals.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martorell.

El Sr. CARNICER: El senyor Daniel Font, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Daniel Font té la paraula per defensar esmenes a l'article sisè.

El Sr. FONT: La 36, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: La 36.

El Sr. FONT: Exactament. Sí, senyor president, és una esmena adreçada al foment de la lectura en llengua catalana en una doble direcció, que és la promoció del llibre en llengua catalana i la promoció de la premsa escrita en llengua catalana.

L'esmena, el que intenta és fer correspondre a la partida corresponent del Departament de Cultura el criteri de crèdit ampliable igual com s'ha fet amb altres partides del mateix pressupost. No es tracta, en aquest moment, segurament, de fer un comentari sobre el futur de l'ús de la llengua catalana. Respecte a aquest punt diferents filòlegs i lingüistes han opinat d'una manera polèmica sobre les expectatives positives o negatives, però sí que es tractaria de dir en aquest moment, i fer notar, que és necessari fomentar la lectura de la llengua i de donar-hi el suport necessari adreçat a aquests dos objectius: el primer objectiu és llegir llibres i el segon objectiu és llegir diaris, dos objectius que han de contribuir al foment de la lectura, i que, consegüentment, és necessari donar un suport especial a les empreses que es dediquen a aquests treballs, que és l'edició de llibres i l'edició de diaris.

Ens sembla que des del Parlament de Catalunya el servei que podem fer a aquest objectiu és justament d'ordre econòmic, mirant d'introduir algun element pressupostari que permeti pensar que aquesta acció es farà i es farà adequadament.

Hem de dir que l'acció en aquest terreny, per part del Departament de Cultura, ha existit, ha existit i ha actuat; tanmateix, hem de dir que d'una manera discontinua, d'una manera puntual, si es vol, d'una manera més crítica, podríem dir quasi erràtica, en el sentit que s'han fet coses, però que aquestes coses no han gaudit de continuïtat. Per exemple, podem citar, per a il·lustrar-ho, l'ús dels diners destinats a mitjans de comunicació social, d'això que n'hem dit els «serveis lingüístics», des de l'any 90 a l'any 92, que ha sigut un ús discontinu, un ús que no s'ha reproduït any rere any i que, consegüentment, fa que les empreses que es dediquen a aquestes activitats i que són receptors d'aquestes ajudes tinguin una vida, diríem, bastant difícil.

Ens sembla a nosaltres que és necessari, doncs, arbitrar una política de continuïtat i d'abocar-hi els recursos necessaris, d'acord amb el que ja s'ha fet en el passat i que es podria anar ampliant en el futur, i, consegüentment, ens sembla que seria bo i demanaríem l'aprovació de l'esmena, per preveure que aquests recursos dins el pressupost de 1993 es poguessin articular i se'n pogués gaudir en el marc d'aquest crèdit ampliable de la partida del Departament de Cultura.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font.

El Sr. CARNICER: El senyor Ganyet, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ganyet té la paraula per defensar esmenes del Grup Socialista a l'article sisè del Projecte de llei.

El Sr. GANYET: Senyores i senyors diputats, senyor president, defensaré, amb la vènia de la presidència, les esmenes 37, 45, 301 i 352.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GANYET: Es tracta d'un ventall d'esmenes triades amb molta cura, senyor Escudé, de naturalesa diversa, però que fan referència a aspectes concrets que defineixen la concepció que el Grup Socialista ha defensat ininterrompudament al llarg dels anys, dins i fora del Parlament; és a dir, la concepció de la política de muntanya que cal a Catalunya.

Des de la primera sessió plenària ordinària del Parlament en l'etapa democràtica, ja vam anunciar la voluntat dels socialistes catalans d'impulsar accions legislatives coherents i sistemàtiques per tal que el Principat no quedés al marge de la pràctica comuna als països del nostre entorn; és a dir, una política específica per a les àrees de muntanya.

De fet, el procés s'encetà amb el Congrés de Cultura Catalana, en l'àmbit vuitè d'ordenació del territori –vostès se'n recorden–; continuà amb la lluita «exitosa» per introduir l'apartat 2 de l'article 130 de la Constitució, perquè l'Estatut de Catalunya reconegués la competència exclusiva de la Generalitat en aquesta matèria; després, amb la presentació de la primera proposició de llei d'alta muntanya que conduí a l'aprovació d'aquesta Llei l'any 83; amb la primera iniciativa parlamentària per a l'aprovació de la Llei forestal; amb la participació en la discussió de la redacció de la Llei de política territorial, etcètera.

El conjunt d'interpellacions, mocions, proposicions no de llei, preguntes presentades des d'aleshores ha generat, senyores i senyors diputats, senyor Escudé, una profunda convicció: després de dotze anys pot afirmar-se, i nosaltres afirmem amb tota rotunditat i amb rigor, que Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat no tenen ni volen tenir política de muntanya, política de muntanya com s'entén a les nacions de l'Europa occidental.

És una afirmació que pot constatar-se amb molta facilitat amb una ràpida comparació amb el que fan els francesos, els suïssos, els austríacs o els italians en defensa de les seves poblacions de muntanya i amb els resultats que n'obtenen.

Els anuncio la propera presentació d'una interpellació sobre l'aplicació de la Llei d'alta muntanya, en la qual intentarem posar de manifest –i penso que ho assolirem– les nombroses llacunes que conformen la flagrant manca de voluntat política de Convergència i Unió en aquest camp, contemplat pel món científic com a significatiu de la recerca de l'equilibri territorial en qualsevol país, i també en el nostre país.

Vostès han abandonat el Pirineu català a les estrictes lleis cegues del mercat; aquesta és la pura veritat. Per tant, hem escollit quatre exemples clars —diversos, però coherents— de la manca de sensibilitat i d'atenció de Convergència i Unió i del Govern en relació amb l'1% de catalans que viuen a l'alt Pirineu, aquests 60.000 habitants d'entre els famosos 6 milions: un exemple sobre el foment de la llengua aranesa, un altre sobre la política forestal, un tercer sobre el cobriment dels serveis mínims essencials als nuclis habitats, i, finalment, sobre l'atenció a la tercera edat; quatre visions, quatre prismes complementaris d'una realitat, a voltes idealitzada, però que té problemes —i molt grans— d'ordre social, econòmic, i que ocupa el 20% del territori català.

L'esmena 37, senyor president, demana un major esforç de la Generalitat per al foment de la llengua aranesa. Fa unes setmanes, l'aplicació de la Llei d'Aran va ser analitzada a bastament en la substanciació d'una interpellació i d'una moció presentades pel Grup Socialista. Vam demostrar a bastament que, en els darrers anys, ha minvat l'ajut efectiu a la llengua aranesa des del Govern català. Volen una major contradicció? No em digui el senyor Escudé que ara ja depèn, això, del Consell General d'Aran, perquè, si no hi ha una dotació de diners suficient, l'autonomia aranesa, per més bé que ho volgués fer, no podria fomentar suficientment la seva llengua.

L'esmena 45 apunta amb claredat meridiana a un objectiu bàsic per al medi físic de Catalunya, ja que afecta més del 60% de la seva superfície: la protecció de la superfície forestal. Com es pot fer acció en defensa del bosc català si el Fons forestal no està dotat econòmicament o està dotat amb una pesseta? Com es pot replantar? Com es pot fer silvicultura? Reclamem, doncs, amb plena convicció que, com a mínim, es doti amb 1.000 milions de pessetes, que no es vagi a replantar a Tunísia, que es replanti a Catalunya. És elemental, senyories, i en el seu fur íntim vostès ho saben: no cal demostrar-ho —per tant, no hi insistim.

L'esmena 301 posa també el dit a la nafra. Fora de declaracions triomfalistes, més enllà d'imatges irreals, turístiques o de cap de setmana, la crua realitat indica que, avui, al Pirineu català encara hi ha cases sense llum, sense aigua corrent, sense telèfon, sense accés rodat suficient i sense clavegueres, i en percentatges, senyors de la majoria, escandalosos per a una societat que es vol europea. Aquesta és la crua realitat. Els plans comarcals de muntanya no han resolt un problema apressant, gravíssim: ni més ni menys que els dèficits de serveis mínims essencials al nostre Pirineu, que està, en l'actualitat, a la fi de l'any 92, retardat, clarament retardat, en relació amb els nostres veïns —i això no s'ho esperaven—, amb els nostres veïns de l'Aragó, amb els nostres veïns de Navarra i, no cal dir-ho, amb els veïns del vessant nord del Pirineu francès. Cal, doncs, inexcusablement —estem carregats de raó—, la formulació d'un pla interdepartamental complementari dels plans comarcals de muntanya, per poder entrar amb la cara alta al segle XXI.

I, finalment, volem posar especial èmfasi en la necessitat d'atenció específica a la tercera edat de les comarques de muntanya, que tenen —com vostès saben perfectament— una població molt envellida. L'esmena 352 s'adreça en aquesta direcció; persegueix..., perquè cal —perquè els estudis objectius de les piràmides d'edat de la Cerdanya així ho demostren—, cal que el Departament de Benestar Social acordi l'establiment d'una residència per a la tercera edat en aquella comarca de muntanya.

Per tant, i per acabar, senyories, diputats de la majoria, senyor Escudé, són quatre esmenes no triades a l'atzar, quatre exemples amb pes específic, substanciosos, per convidar-los amb cordialitat però amb tota fermesa a canviar d'una vegada el rumb equivocant que han portat fins avui, a canviar el rumb a partir del pressupost del 93. Quatre pedres de toc que posaran de manifest l'actitud i l'aptitud del Grup de Convergència i Unió en relació amb la política de muntanya.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. Per orientar els senyors diputats —que segurament deuen estar desorientats—, les esmenes que ha defensat el senyor Ganyet són les números 37, 44, 286 i 336. Ha donat els números de l'informe i no els del dictamen. Era això, el que volia destacar el senyor...? O vol fer torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: No, senyor president, volia fer el torn en contra...

El Sr. PRESIDENT: ...de les que no són a l'article sisè.

El Sr. ESCUDÉ: Això mateix. L'aclariment de vostè és molt valuós, però a mi no em calia, perquè he comptat amb la valuósíssima col·laboració del meu company i col·lega, senyor Martí Carnicer, que m'ha indicat l'índex de transferència de numeració.

El Sr. PRESIDENT: Sí, però n'hi ha alguns més que aquests dos diputats que vostè ha esmentat, que també mereixen ser orientats. (*Rialles.*)

El Sr. ESCUDÉ: Té tota la raó, senyor president, però ben mirat no gaires més, per això... (*Rialles.*)

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, aquí entrem en unes esmenes que aquest matí l'honorable senyor Armet negava amb èmfasi, quan jo deia que eren esmenes territorials. Aquestes esmenes, la 286 i la 336, són plenament territorials. El senyor Ganyet defensa uns interessos molt dignes, però molt concrets d'un indret o d'uns indrets de Catalunya.

Jo voldria dir, quant a això, una cosa que sempre m'ha sorprès: el Grup Socialista —i ho comprenc—, des de la seva ideologia o filosofia de base, té una gran confiança, una enorme confiança en la programació, la planificació, i per això contínuament demanen programes i mapes i plànols de tot l'hagut i per haver. És una actitud correcta, compartible i compartida per nosaltres en molts casos, però en altres casos no. Ara, és clar, evidentment no es pot jugar a dos jocs diferents, perquè, és clar, el senyor Ganyet, en l'esmena 286 diu: «Sí, hi ha plans comarcals de muntanya. Però ara fem alguna cosa més, perquè no n'hi ha prou.» Després ens diu: «Sí, Benestar Social té uns plans i..., però en aquest lloc concret s'hi ha de fer una cosa, prescindint del que diguin els plans i el que digui...» Realment, això, comprendran que està molt bé, de cara a una promoció política dintre d'un indret determinat del país, però com a esmena a l'articulat dels pressupostos de la Generalitat no ho podem admetre, perquè, en definitiva, com ja deia aquest matí al senyor Siurana, crec que era..., sí, al senyor Siurana, li he explicat les moltes inversions de tipus comarcalitzat i la importància que moltes d'aquestes muntanyes, per no dir totes —perquè podrien dir: «No, n'hi ha una que està una mica per sota...»—, no, la immensa majoria —deixem-ho així— de les comarques muntanyenques estan favorablement tractades en aquesta inversió

comarcal: jo li podria explicar la gran quantitat..., bé, tot el que he dit al senyor Siurana, que no cal, perquè ja ho he explicat al senyor Siurana. Però bé, en definitiva, aquesta és la situació. La Generalitat té objectius de cara a tot el territori de Catalunya, hi ha uns plans comarcals específics, justos i necessaris per a aquestes comarques. El que no podem és venir ara i dir: «Bé, això..., amb independència d'això, fem una altra cosa.»

I això mateix li puc dir quant a l'esmena 336, perquè, és clar, hi ha un programa d'inversions socials, el programa d'inversions s'ha de fer dintre del Pla d'actuacions socials, del qual se n'ha parlat tant, s'està parlant tant i es debat tant. És un pla d'actuació social que abasta el període 92-96; és un pla que es fa i s'elabora amb la col·laboració del Consell General de Serveis Socials. Aleshores, nosaltres no podem dir: «Molt bé, aquest PAS dirà el que voldrà, però nosaltres, per simpatia per la persona que ho representa més específicament, el senyor Ganyet, doncs, diguin el que vulguin, farem una residència de la tercera edat a la Cerdanya.» Això, comprendrà que no es pot admetre, i menys incorporar-ho en uns pressupostos de la Generalitat.

Només per aquests motius i no per altres, senyor president, senyors i senyores diputats, votarem en contra d'aquestes dues esmenes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El senyor Martí Carnicer m'indicarà... Sí, el senyor Oliart té la paraula, per defensar quines esmenes?

El Sr. OLIART: Ara li ho dic, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. OLIART: 38, 40 i 52.

El Sr. PRESIDENT: 38, 40 i 52.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les esmenes 38 i 40 fan referència a matèries d'habitatge i de sòl residencial.

Com vostès saben molt bé, estem en temps ja d'execució d'un pla quadriennal, un pla quadriennal que necessita unes grans inversions per part de la Generalitat, perquè tingui èxit aquesta execució i perquè es pugui donar, lògicament, doncs, satisfacció a la demanda social important que hi ha en aquest moment a la societat de Catalunya.

Mirant els pressupostos, les inversions totals en habitatge i sòl residencial que hi han en aquests pressupostos de 1993, deduït tot el d'ADIGSA i deduït també tot el que fa referència a rehabilitacions de patologies estructurals —tal com ens ho va presentar també el conseller senyor Molins, en el moment de presentació del Pla per a Catalunya—, doncs, són de 21.000 milions de pessetes, en números rodons; en números exactes, 21.365 milions. Si multipliquem això pels quatre anys de duració del Pla, ens trobem amb una quantitat de 84.000 milions de pessetes: molt lluny, senyores i senyors diputats, dels 115.000 milions anunciats pel conseller senyor Molins en la presentació del Pla per a Catalunya; més lluny encara dels 130.000 milions de pessetes, per als quatre anys, també, promesos pel president de la Generalitat —vegin vostès ja la rebaixa substancial que existeix entre els 130.000 milions i els 115.000 milions. És a dir, que el Govern no compleix ni els seus propis objectius.

I vull dir amb això que, precisament, els primers anys de l'execució del Pla és quan s'ha de fer una inversió inicial més important. I això per què? Doncs perquè tant en el que és l'ex-

cució de les obres d'urbanització com en la construcció d'habitatges es necessiten diferents anualitats per dur-les a terme. Per tant, si la inversió important es guarda per al final, és indubtable que la realització es farà fora del Pla, i, en tot cas, seria qüestió, aleshores, d'elaborar un pla a partir de l'any 1985 o 1986, però no entraria dins del Pla de què estem parlant.

Les nostres previsions... Nosaltres creiem que és necessari un esforç mínim d'inversió de 180.000 milions de pessetes en aquests quatre anys, sobretot en promoció pública d'habitatge, doblar, com a mínim, les xifres que es van anunciar en programació de sòl per a habitatge protegit, i això, senyores i senyors diputats, és possible, i és possible perquè —no em cansaré, no em cansaré de subratllar el caràcter recuperable que tenen aquests tipus d'inversions—, perquè en el moment que el sòl ja està urbanitzat, i en el moment que els habitatges estan construïts, es venen, i la inversió inicial es recupera; per tant, hi ha una autoalimentació. És possible, doncs, fer inicialment una inversió important.

És per tot això, senyores i senyors diputats, que demanem que les partides d'habitatge i sòl residencial de tots els departaments tinguin el caràcter d'ampliables, per tal d'adequar les inversions a les necessitats reals del Pla quadriennal per a aquest exercici.

Una altra de les esmenes és la creació del Fons especial de finançament per a les actuacions de les administracions locals en sòl residencial. Se n'ha parlat avui a bastament, tots coneixem i sabem les limitacions pressupostàries dels ajuntaments, i he d'assenyalar que aquest Fons tindria també un caràcter recuperable i les seves aplicacions tindrien aquest caràcter, perquè, també, amb la venda de les urbanitzacions que fessin les entitats locals, es tornarien les quantitats rebudes a càrrec d'aquest Fons.

L'esmena 52 fa referència a les inversions en nous centres penitenciaris. Jo voldria, senyors i senyores diputats, que vostès fessin atenció a unes xifres que jo els vaig donar, que els donaré ara: l'any 1984, en el moment del traspàs dels serveis penitenciaris de la Generalitat de Catalunya, hi havia una taxa d'ocupació de l'1,06, i, l'any 1992, tenim una taxa d'ocupació de 2,08. En números absoluts, hi ha hagut un increment de la població penitenciària de 4.000 interns, i les places construïdes han estat 1.110 exactament. És a dir, en una frase: en vuit anys s'ha doblat la massificació dels nostres centres penitenciaris. I jo pregunto i els pregunto: què cal fer? Seguir com ara? No. I per què? Doncs, perquè amb aquesta mitjana i suposant que la població penitenciària no creixés més, serien necessaris trenta anys per fer complir la llei, per fer complir la llei; solament per a això.

Els pressupostos de 1993 no canvien la situació. La inversió compromesa sols contempla obres de millora de centres ja existents i l'acabament del mòdul de dones i del pavelló hospitalari. Cap nou centre, senyores i senyors diputats, cap programa per substituir centres tan obsolets com la Trinitat, com Wad-Ras o com la Model, cap compromís respecte a l'Hospital Penitenciari.

Senyores i senyors diputats, tenir els presos en condicions de dignitat és la primera condició d'un sistema penitenciari democràtic i humà. Sembla, en principi, que tots hi estem d'acord, però no s'hi posa remei, i no s'hi posa remei per aquell que ho pot fer, que és el Govern de la Generalitat. Després de tants anys, jo crec, creiem que ja toca el torn a la modernització de

les presons. Sabem tots que els recursos són limitats i que hi han moltes preferències, però és indubtable que, després de tants anys, ja els toca, ja toca, a la modernització als centres penitenciaris, doncs, ja li toca el torn.

És raonable, doncs, senyores i senyors diputats, a més d'humà i a més de solidari, que s'exigeixi una major inversió de la consignada. Això es pot fer per la via de considerar ampliable la quantitat, la partida corresponent a «inversions en nous centres penitenciaris». Això sí que els ho demanem.

Senyores i senyors diputats, senyor president, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. El senyor Martí Carnicer em dirà qui? Sí, el senyor Vilalta té la paraula per defensar les esmenes.

El Sr. CARNICER: Senyor president, crec que hi ha l'esmena 41, del Grup d'Iniciativa, primer, no?

El Sr. PRESIDENT: Sí, però és que ho estic fent per grups, perquè cada grup defensi les seves.

El Sr. CARNICER: Molt bé, molt bé, el senyor president pot ordenar el debat. Llavors, el senyor Vilalta.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, defensaria les esmenes 42, 43, del Grup Socialista. És la petició d'incorporar dos crèdits ampliables en els dos que es contemplen en el Departament d'Agricultura en el Projecte de pressupostos que s'ha presentat.

En el Projecte de pressupostos es contemplen com a crèdits ja ampliables el derivat del sanejament del bestiar amb els fons, bàsicament procedents..., que puguin procedir del Ministeri d'Agricultura, i en la millora d'estructures agràries amb els fons que puguin procedir del FEOGA-orientació. Nosaltres creiem que en el Departament d'Agricultura caldria incloure-hi dos crèdits més de caràcter ampliable, que serien els referents a millora d'estructures agràries i el fons dedicat a la reestructuració del sector cooperatiu agrari de Catalunya. En el primer, perquè ens sembla que la dotació en el pressupost nostre propi de la Generalitat, que s'ha reduït de 800 milions en el pressupost del 92 a 477,5 en el pressupost del 93, significa, representa un gest que implica poca disposició i poca voluntat en la millora de l'empresa familiar agrària o, en general, de les estructures productives agràries, de les empreses agràries de Catalunya en un moment en què la situació de l'agricultura és prou difícil, en un moment en què tots hem reconegut a bastament que estem davant..., no davant sinó immersos en una veritable reconversió del sector de l'agricultura de Catalunya i que aquest pla de reconversió, igual que s'ha fet en el passat en les diverses reconversions en el sector industrial, requereix ajudes importants i significatives per part de les administracions públiques.

I el mateix, exactament, podria dir en el cas de les cooperatives. No m'estendré en el cas de les cooperatives, perquè en aquest mateix Ple es veurà una interpellació presentada pel mateix Grup Socialista respecte a aquesta qüestió, però el cas és el mateix. Les empreses de propietat individualment considerada o les empreses cooperatives constitueixen, unes i altres i conjuntament, l'entramat empresarial de Catalunya, que representa en bona mesura, en bona part aquesta economia productiva que en el moment de presentar-se els pressupostos es va identificar com una línia de clara voluntat d'actuació per part del Govern de la Generalitat.

Bé, nosaltres coincidim en això, efectivament: les empreses agràries de Catalunya constitueixen el motor bàsic important d'una part de l'economia productiva de Catalunya, en aquest cas de l'economia agrària. I efectivament, unes altres necessiten ajudes importants perquè estan immerses en un pla de reconversió dur i real que s'està produint. Ens sembla que cal fer tots els esforços possibles per ajudar a aquesta reconversió, i per això mateix a nosaltres ens sembla que els dos crèdits, tant aquell que fa efecte a la millora de les estructures agràries com aquell que fa a la reestructuració del sector cooperatiu, deurien ser considerats crèdits ampliables, perquè ben probablement en el curs de l'any serà necessari reforçar-ho, tenint en compte la precarietat de les partides de les quals es parteix en el pressupost del 93. Aquestes són les raons, senyor president, que justifiquen la nostra esmena.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta. *(El Sr. Carnicer demana la paraula.)* Sí, senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: El senyor Rafé.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Rafé té la paraula. Ens indicarà, per favor, les esmenes que defensarà.

El Sr. RAÑÉ: Sí, senyor president. Per defensar en aquest torn les esmenes 46, 47, 48, 49, 50, 51, 307 i 309.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: La 309 està defensada.

El Sr. RAÑÉ: Llavors, deu ser la 308.

El Sr. PRESIDENT: Eh que sí, senyor Martí Carnicer?

El Sr. RAÑÉ: 308. Això mateix, que són correlatives. Bàsicament, el primer bloc d'esmenes, les que tenen una enumeració més baixa, correponen a un conjunt de propostes adreçades a intentar aconseguir que els programes d'actuació del Departament de Treball tinguin un cert marge de maniobra davant d'una situació com la que hem d'enfrontar l'any 93. Uns pressupostos han de contenir els objectius polítics, o tenir si més no els recursos econòmics per poder dur endavant una acció davant dels objectius polítics necessaris, i en aquest sentit hem plantejat un conjunt d'esmenes adreçades a potenciar algunes de les actuacions del Departament de Treball.

Som conscients que això ho fem en un marc en el qual la despesa econòmica, el dèficit públic s'ha d'intentar minvar, però també som conscients que això ho fem amb un pressupost del Departament de Treball que quan es va presentar l'avantprojecte de pressupost es deia que tenia un creixement només del 4% i que a hores d'ara, un cop formalitzat un increment de transferències amb la partida de formació professional ocupacional del Pla FIP, podem dir i afirmar que el pressupost del Departament de Treball ha baixat en termes absoluts en relació amb el pressupost de 1992. Ens trobem, doncs, davant d'una situació en què, amb una previsió com la que es feia d'un increment de l'atur, el Departament de Treball baixa els seus recursos. Evidentment, com que la tècnica pressupostària i el debat en comissió no ens han permès reordenar les partides, intentem, si més no, donar el marge de maniobra adequat al Departament de Treball perquè pugui assolir la consecució de determinats objectius de gestió i de participació en la realitat econòmica i social de Catalunya adreçades en aquesta direcció.

En aquest sentit, volem aconseguir o voldríem que la cambra donés el seu recolzament a la possibilitat que la partida adreça-

da al desenvolupament del Tribunal Laboral de Catalunya tingués la possibilitat de dur endavant un procés d'extensió molt més ràpid. Aquest és un organisme que està funcionant, aquest és un organisme que està en una situació incipient, que només està concentrat a Barcelona i que té la necessitat d'estendre's arreu de Catalunya. Aquest és un organisme que té com a vocació i com a finalitat la potenciació dels agents socials i econòmics, i la potenciació dels agents socials i econòmics és una condició *sine qua non* perquè el procés d'adaptació —que no serà fàcil— que haurem de patir el proper any es faci des d'una posició molt més fàcil, molt més flexible, si tenim uns agents socials i econòmics que realment tenen organismes, mecanismes de mediació i d'arbitratge per als conflictes que aquestes situacions sempre produeixen. Des d'aquesta perspectiva entenem que potenciar el Tribunal Laboral de Catalunya és potenciar els agents socials i econòmics, però també és donar resposta a les necessitats que tindrem l'any que ve davant de la conjuntura econòmica que tothom anuncia.

L'esmena 47 pretén donar-li també un cert marge, i aquí..., la veritat és que aquesta és una esmena que el que pretenem, d'alguna manera, és deixar de manifest una situació d'una despesa no ben feta, o que al nostre entendre entenem que no és té prou cura a aconseguir recursos aliens a la Generalitat per dur endavant aquests programes. Ens hem trobat amb una situació en la qual col·lectius més necessitats veuen com en aquest presupost es retallen les seves partides —hi entrarem després a l'esmena següent—, però, i per contra, o de manera contrària, s'incrementa un programa adreçat als intercanvis internacionals. No tenim res en contra d'aquest programa, però ens sembla que en una situació de prioritats semblaria més lògic que es primessin, que es potenciessin els recursos adreçats a atendre les necessitats dels col·lectius més necessitats que no de programes internacionals.

Però, malgrat això, proposem que aquest programa també sigui partida ampliable, però condicionat a una situació: que es vagin a buscar recursos a la Comunitat. Dintre dels programes d'actuació de la Comunitat hi han recursos, programes adreçats a l'intercanvi internacional, i aquí que sembla que no tenim massa recursos fem la valentia, tenim la valentia o tenim la gosadia —o la situació d'una certa lleugeresa econòmica— que el programa d'intercanvis internacionals ens el paguem tot nosaltres i no anem a cercar cap participació dintre de programes internacionals que podrien permetre..., com el del Fons Social Europeu permet per a formació l'aportació de recursos que estalviarien recursos als contribuents catalans. Aquesta és la finalitat d'aquesta esmena.

La següent esmena, evidentment, és la que pretén que els programes, els plans d'ocupació amb els ajuntaments i altres administracions locals, els programes adreçats als col·lectius amb especials necessitats i els programes amb entitats sense ànim de lucre tinguin un creixement o puguin tenir un creixement —això sí, com ha de ser lògic— basat en propostes concretes i orientades dels ajuntaments, de les entitats sense ànim de lucre, és a dir, de la societat civil i de les administracions. Aquest és un programa, un conjunt de programes que aquest any hem vist que davant d'una previsió d'increment de l'atur passem de 630 milions de pessetes de l'any passat, amb tres programes, a 620. Sembla que no és el més adient que quan hom espera que s'incrementi l'atur es rebixin els recursos adreçats a combatre aquesta situació.

I se'ns dirà que, possiblement —si no se'ns dona una resposta exclusivament tècnica—, se'ns dirà que, possiblement, això no és l'objectiu de la Generalitat, que la Generalitat vol primar la formació i no la contractació, però hem de dir que això no té en compte una situació evident: està canviant l'estructura dels aturats; estem passant a una fase en què hi han col·lectius a l'atur que comencen a tenir la mateixa estructura que tenien quan havíem de fer els programes d'ocupació, dels quals nosaltres demanàvem 5.000 milions i després es feien 5.000 milions per a la construcció d'escoles i qualssevol altres coses que es posaven al Departament d'Ensenyament, però que van donar lloc a aquests programes d'ocupació. Estem tornant a tenir aquest perill, i a aquests col·lectius no tan sols se'ls pot donar formació, sinó que possiblement, perquè no es quedin despenjats, també se'ls ha donar ocupació efectiva amb programes concrets, amb programes adreçats a la seva reincorporació. I aquests col·lectius no són col·lectius del PIRMI, són treballadors amb especials dificultats, amb cultures laborals, però amb dificultats de reinserció, i es fa per la via també de la contractació o difícilment es podrà dur això endavant.

D'altra banda, i amb aquesta mateixa estructura, hem plantejat l'esmena 49, adreçada a potenciar el moviment cooperatiu. En un moment en què s'anuncien dificultats per a la creació d'empreses, en un moment en el qual s'anuncia que el gran problema que tindrem serà que hi haurà una certa frenada de l'activitat econòmica, sembla lògic que tinguem possibilitat que experiències d'autoocupació, de moviment cooperatiu, d'enfortiment dels agents del moviment cooperatiu tinguin recursos adients com per poder dur endavant la seva activitat.

I també hem proposat una esmena que pretén que sigui a crèdit obert a tots aquells destinats al Pla interdepartamental d'integració laboral de les persones amb disminució, per les mateixes raons que abans, però també per una situació molt específica. Aquest és un pla ambiciós en els seus objectius, però que mai ha estat quantificat, i, per tant, ens trobem davant una situació en què un col·lectiu amb dificultats afegides a les que pugui tenir qualsevol treballador per les seves disminucions..., és necessari incrementar els recursos adreçats a aquesta direcció.

I en aquest paquet voldria també plantejar l'esmena 51, que en tot cas ja anuncio, en funció de la resposta que ens doni el senyor Escudé, que passàrem a retirar, per una senzilla raó: nosaltres vam fer una esmena, l'esmena 51, que és una esmena que pretén que el crèdit de les prestacions per al PIRMI sigui un crèdit ampliable. Aquesta esmena la vam fer perquè en el redactat de la ponència diu, en un apartat adreçat només a cursos de formació del Fons Social Europeu..., fa una extensió a les aplicacions per al PIRMI, però és que hi ha una partida corresponent per a cursos de formació que s'adreça a col·lectius del PIRMI. En conseqüència, si en la seva resposta el senyor Escudé ens diu que l'esperit del legislador o l'esperit que ha inspirat aquest paràgraf és que no només és ampliable als cursos de formació, sinó a les prestacions, evidentment això seria sobrer perquè seria reiteratiu, però volem que quedi constància a fi i efecte de poder-la retirar amb tota tranquil·litat.

I, en tot cas, deixar de manifest que, no sé si per diferents sensibilitats, l'únic que vol fer partides ampliables del PIRMI és el Departament de Treball i no el Departament de Benestar Social. Evidentment, els recursos..., en la partida de presta-

cions, no hi ha —si no ho he llegit jo malament— cap condició que els 400 milions que ha de posar el Departament de Benestar Social siguin també ampliables. És evident que en la mesura que en un dels departaments siguin ampliables no quedarà cap persona sense prestacions, però, en tot cas, és reflex de determinades voluntats polítiques i de veure qui té més sensibilitat per als programes del PIRMI, i sembla, que ens sembla interessant, que les tenen més des del punt de vista de Treball, que no pas de Benestar Social. Potser també serà fruit del tarannà de qui regeix cada departament.

I, per últim, la 307 i la 309, que són dues esmenes que no requereixen més recursos econòmics, sinó que senzillament demanen dues coses: la primera, que el Pla de turisme social es faci, si és possible, d'acord amb els agents socials i econòmics a partir d'una concertació i que, per tant, un pla que va adreçat als agents socials també hi participin, no sigui dirigit i no es plantegi una actitud dirigista, en aquest sentit, que semblaria incongruent amb el discurs de respecte i de potenciació de la societat civil, i el segon, un programa experimental que a nosaltres ens sembli molt bé que en temps de bonança s'esmercin recursos per anar experimentant, però que, en tot cas, en una situació en la qual no sembla que sigui necessàriament de molta bonança, entenem que hauríem de fixar algun criteri molt més concret, i plantegem que aquests programes experimentals del Departament de Treball i de la Direcció General d'Ocupació vagin adreçats a la potenciació d'un pla de foment de l'autoocupació, també consensuat i negociat amb la corresponent mesa a l'efecte.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rafé. *(Pausa.)* Sí, el senyor Martí Carnicer indica...

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, si em permet...

El Sr. PRESIDENT: Ah, sí, sí, torn en contra a les que no són contra l'article sisè.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, molt bé. Molt breu, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Riera, si vol seure... *(Remor de veus.)*

El Sr. ESCUDÉ: Molt breument, senyor president. Les esmenes números 307 i 308 són esmenes que diria que no són pròpiament pressupostàries, perquè el que pretén el senyor Rafé —ens ho ha explicat— no és ni modificar les quanties ni modificar el caràcter d'ampliable, en definitiva, no modificar res a nivell pressupostari, sinó que el que pretén és modificar la normativa reguladora en el sentit que en les dues esmenes, tant en la 307 com en la 308, la que tracta de promoció del turisme social i la que tracta del Pla de foment de l'ocupació, el que pretén és que s'especifiqui imperativament en el pressupost l'exigència d'uns consensos amb organitzacions sindicals, meses de negociació, etcètera. Aleshores, per tant, no hem d'entrar en un debat pressupostari, sinó només dir que una i altra finalitat, l'execució d'aquestes partides, es fa d'acord, com és lògic, amb la normativa, amb uns criteris que són de publicitat, de concurrència d'objectivitat, de participació a nivell informatiu de totes les parts implicades, crec que en el tema del..., no conec massa el tema del fons d'autoocupació, però en la promoció del turisme social em sembla que és tradicional la bona relació o els acostaments i apropaments entre el Departament i, si més no, les organitzacions sindicals. Bé, en definitiva, a nosaltres ens sembla que no és el camí, a

través de disposicions addicionals, de variar, de configurar de manera diferent la mecànica reguladora de l'atribució, de l'ús de l'execució d'aquestes partides per part del Departament de Treball, i per això només i per això ens oposaríem a l'adopció d'aquestes dues esmenes.

En tot cas, jo voldria dir, anticipant-me una mica a l'ofertament, que agraeixo, del senyor Rafé, de retirar una esmena en funció de l'explicació, jo li pregaria que no la retirés, perquè hi ha altres esmenes socialistes que modifiquen aquest text de l'apartat f), que fa referència als fons corresponents del PIRMI i, aleshores, si prosperava alguna de les quatre esmenes restants del Grup Socialista que suprimeix aquesta referència per parlar d'altres temes, si vostè retirés aquest manteniment del caràcter de partida de PIRMI podria donar-se el cas —hi insisteixo—, en l'hipotètic cas que guanyessin alguna de les altres esmenes socialistes..., no quedaria en el pressupost cap referència al caràcter ampliable de les partides dedicades al PIRMI, però, bé, ja m'hi referiré més endavant.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. De manera que el senyor Rafé no retira la 51. *(Pausa. Remor de veus.)* El senyor Santiago Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies, senyor president, només per defensar l'esmena número 55.

El Sr. PRESIDENT: Exclusivament?

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Número 55, senyor president. Correcte?

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Sí, aquesta esmena pretén, senyores i senyors diputats, ampliar la partida, una partida, fer ampliable una partida per tal de possibilitar que unes greus deficiències d'una colla d'habitatges d'un barri de Sabadell..., puguin ser rehabilitats. Aquest diputat ha tingut l'oportunitat de visitar aquests pisos; es tracta de 445 habitatges situats al barri de Campoamor, de Sabadell, anomenats el Grup Sant Pau; són uns habitatges construïts ja l'any 58, de promoció pública, i malauradament aquests habitatges tenen una sèrie de deficiències d'humitats que afecten tant el mateix terra dels pisos, de les plantes baixes, com també les parets. Creguin-me, senyores diputades i senyors diputats, que hi ha situacions realment gravíssimes per a la salut de les persones que habiten aquests pisos; són situacions, realment, que, per als que han tingut oportunitat de veure-ho, com jo mateix, clamen que s'hagi d'arreglar d'una forma immediata i molt urgent. És per això que jo pujo a aquesta tribuna, per intentar sensibilitzar el grup de la majoria, que fes possible que les converses que hi ha amb empreses ja, entre ADIGSA i aquest grup de veïns, que estan encarrilades, però que encara no han arribat a bon fi, fessin possible, amb aquesta votació d'aquesta esmena, que hi hagués un compromís específic i precís ja al pressupost, de poder tenir una partida necessària per, aquest any 93, procedir a aquesta rehabilitació.

Creguin-me que si aquesta rehabilitació es fa, es pretén fer en diversos exercicis, segurament no arribarem a temps per tal d'aconseguir que una part important d'aquesta població que habita aquests pisos no tingui greus conseqüències, com està tenint ja per a la salut dels qui hi habiten. És per això i perquè ho he comprovat personalment que requeriria, demanaria al Grup de la majoria que tingui atenció a aquesta esmena per tal de fer possible aquesta urgent rehabilitació.

Moltes gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor Martí Carnicer indicarà quin diputat del seu Grup continua defensant esmenes...

El Sr. CARNICER: Senyor president, jo solament unes indicacions sobre l'esmena 56, abans de passar la paraula a un altre diputat del nostre Grup. Aquesta esmena 56 correspon al nostre desig d'eliminar el caràcter d'ampliable als conceptes, als menyscapes per als avals; és coneguda la nostra posició sobre aquesta tema. En aquest moment no m'hi estendré, ja que hi ha altres esmenes posteriors que permetran fer un discurs més ampli.

Gràcies, senyor president. Continuarà la senyora Rosa Barenys.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Doncs, té la paraula la senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, defensaré les esmenes 58, 59, 60, 61, 62, 63 i 354.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

La Sra. BARENYS: A veure, aquest bloc d'esmenes, una part d'elles responen a ampliacions de crèdit, com fem habitualment en cada debat de la Llei de pressupostos, i no únicament d'ampliació de crèdit sinó també de definició de programes, que en el pressupost i en les memòries, com a conseqüència, no estan definits ni clarificats.

El Sr. PRESIDENT: La 354 no funciona...

La Sra. BARENYS: No? Un moment...

El Sr. CARNICER: Correspon a la 338, senyor president.

La Sra. BARENYS: Perdó, sí...

El Sr. PRESIDENT: 338... Gràcies.

La Sra. BARENYS: 354, no?

El Sr. CARNICER: És la 338, sí.

La Sra. BARENYS: Doncs, 338, senyor president. Deia que aquest bloc d'esmenes és tradicional, i que aquesta vegada el presentem encara amb més èmfasi, perquè hi ha hagut una retallada considerable en el capítol d'inversions, d'inversió pròpia i d'inversió aliena; molt especialment hi ha hagut una davallada en les partides corresponents a inversions per a programes i equipaments de vellesa, i també de persones amb disminució.

Nosaltres demanem en l'esmena 58 que s'ampliï, que s'obri la possibilitat d'incrementar el crèdit per a residències públiques i centres de dia per a gent gran. Com que creiem en la planificació d'objectius, i creiem que la planificació és un instrument que parteix de les necessitats reals, de les necessitats que hi ha al carrer, ens hem entretingut a fer una comparació com vam fer l'any passat entre els objectius a la Conselleria de Benestar Social, estudiar la memòria, el Pla d'actuació social i el Pla d'actuació per a la gent gran i, igual com dèiem l'any passat, aquests objectius no es coordinen entre si; les previsions del PAS i del Pla de la gent gran no coincideixen i no estan materialitzades en el pressupost d'inversions. S'hi troben, en aquest conjunt d'esmenes al pressupost, propostes de creació de residències que han fet bastants diputats del conjunt del país, i nosaltres mateixos, quan vàrem entrar en el debat de l'estat de despeses, vàrem manifestar la necessitat d'obrir partides per a ampliació de residències en diferents punts de la geografia catalana, qüestions que no ens inventàvem, sinó que responien a demandes que ens havien fet alcaldes, regidors i entitats socials.

Parlàvem en aquell moment de la residència de Tordera, que necessita una ampliació, i que vostès hi tenen un compromís, de Canet de Mar, de Berga, de Sant Vicenç de Castellet, d'Argen-tona, de Pineda de Mar, de Vallfogona, del Centre de Dia de Trinitat Vella, de Barcelona, del Centre de Dia del Bon Pastor, de Barcelona i, encara que en aquell moment no en parlàvem, també és realment necessària la defensa que ha fet fa un moment el meu company Ganyet de la residència per a gent gran de la comarca de la Cerdanya.

Vostès em diran que donen una sortida a aquesta possibilitat de creació de noves residències, mitjançant el punt m) de l'article 6, d'ampliació de crèdit. Vostès estableixen la possibilitat d'ampliar aquest crèdit a la secció 41, ICASS, a partir dels ingressos provinents del joc per crear centres de dia. A mi em sembla que aquesta és una enganyifa, per dir-ho d'alguna manera, i jo crec que aquest article no hauria de ser-hi, en tant que aquest és el primer any que en els pressupostos no s'estableix la possibilitat que hi hagi ingressos provinents del joc. Hi ha una partida oberta de 1.000 pessetes; com a conseqüència, difícilment els ingressos provinents del joc podran anar a parar a l'ampliació d'aquest crèdit i a la creació de centres de dia o de residències. Crec que hauríem de reconsiderar el que diuen en aquest punt, a fi i efecte de no enganyar-se vostès i de no enganyar-nos a nosaltres.

Pel que fa referència a la següent esmena, l'esmena número 59, que també demana una ampliació de crèdit per a la creació de residències i apartaments d'habitatge per a persones disminuïdes físiques, aquesta és també una esmena tradicional, que si la portem aquí és perquè els col·lectius de disminuïts, que vostès coneixen tan bé com nosaltres, la demanen constantment. En el debat que vàrem fer a l'estat de despeses es va obrir ja amb 1.000 pessetes aquest Programa de creació de residències i apartaments d'habitatge per a persones disminuïdes, i en aquest moment els demanem que obrin també la possibilitat d'ampliar un crèdit per tirar endavant aquest Programa, si és que vostès, en el transcurs de l'any que ve, tenen voluntat i ganes de donar resposta a aquesta necessitat social. No sé si saben que Barcelona en aquest moment, damunt de la taula, hi ha més de dues-centes demandes de residència-apartament per a persones disminuïdes físiques, que la demanda és poca, que és molta més la necessitat —la demanda és poca perquè no hi ha oferta—; que a Catalunya només hi ha tres residències, que les utilitzen generalment persones grans invàlides, i que normalment els que necessiten aquest tipus de residència i d'atenció són ciutadans i ciutadanes que durant el dia tenen una mobilitat normal, perquè estan integrats en els seus llocs de treball, però quan arriba la nit estan totalment supeditats a manca de recursos i com a conseqüència, moltes vegades, al que els pugui oferir el seu entorn social, la família o els veïns. La creació d'aquests equipaments, evidentment, facilitaria la integració, la continuïtat de la integració social d'aquests ciutadans i ciutadanes fora de les hores de treball.

L'esmena 60 és una esmena que fa referència a una ampliació també de crèdit per establir aquesta xarxa de serveis que vostès es comprometen a realitzar en la Memòria de llars, residències i centres de dia per a les persones malaltes de la sida. Vostès, l'any passat, l'any anterior, ja parlaven que crearien dues residències i un centre de dia, cosa que no van fer. Aquest any hem pogut observar, comprovar sorprenentment que tornen

a dir que faran aquestes residències, que no les han fet. Nosaltres els diem de veritat: facin-les, és necessari. Fa pocs dies vàrem fer la gran diada de recolzament als malalts de la sida: no juguem amb aquest tema, obrin un crèdit específic, que vol dir obrin un programa, i, com a conseqüència, comencin a donar resposta a aquesta situació.

Les esmenes 61 i 62 van orientades a reforçar el desenvolupament dels serveis socials d'atenció primària, especialment la xarxa de les UBA, de les unitats bàsiques d'atenció de serveis socials, i l'atenció domiciliària. Aquí podria llegir el text que l'any passat vaig explicar en la defensa d'aquestes esmenes, perquè hauré de dir pràcticament el mateix i hauré de repetir els mateixos arguments: d'acord amb el conveni que la Conselleria de Benestar Social va firmar amb el Ministerio de Asuntos Sociales, ha d'incrementar d'un 100% la quantitat que el Govern de la Generalitat rep pel concepte de pla concertat, cosa que la Conselleria de Benestar Social no fa. Els diners del Pla, que els vénen de Madrid, són finalistes i com a tals s'han d'utilitzar. Segurament que si vostès haguessin pagat el deute que tenen amb els ajuntaments pel que fa als programes de serveis socials, una part de les reivindicacions que aquest matí els alcaldes dels diferents ajuntaments de Catalunya presentaven al president del Parlament de Catalunya no haurien arribat perquè haurien complert amb aquell compromís que tenien ja de doblar la quantitat que ve consignada de forma finalista per al pla concertat, és a dir, per al desenvolupament de les prestacions socials bàsiques.

Aquest és el motiu d'aquesta esmena; que vostès reconsiderin la necessitat d'ampliar aquesta partida i, com a conseqüència, de desenvolupar millor tota la xarxa bàsica de prestacions en la línia de la universalització.

L'altra esmena és l'esmena número 63, que també reiteraríem el que havíem dit l'any anterior. Vostès saben tan bé com jo que en totes les comunitats autònomes de l'Estat espanyol es parla bé de la Llei de barreres arquitectòniques que vàrem aprovar fa un any aquí al Parlament, fins i tot es parla d'aquesta Llei en la Direcció General 5, de la Comissió, del Parlament Europeu, fins i tot allí es parla que aquí vam fer una llei molt interessant. Del que no es parla –potser n'haurem de parlar més endavant– és que és una llei que no està desenvolupada i que en el moment de dotar-la pressupostàriament continuem tenint 200 milions de pessetes, sembla ser que ara 225 milions, perquè han incrementat amb 25 milions a través d'una esmena que es va vehicular pel Grup Socialista en el debat de l'estat de despeses.

Tomo a recordar que l'any 1988 ja hi van dedicar vostès 155 milions, a l'eliminació de barreres arquitectòniques, que hi ha un acord del Consell Executiu, del desembre del 88, dient que dedicaran un 1 o un 2% del pressupost d'inversió a l'eliminació de barreres arquitectòniques amb les obres i amb els equips de cada un dels departaments del Govern de la Generalitat, i hi ha la Llei de barreres arquitectòniques evidentment, que obliga a posar-hi una mica més de voluntat, és a dir, una mica més de diner per donar-hi continuïtat i donar, fer executiu aquest acord, que és un acord de tots els grups parlamentaris i, evidentment, és un desig i una necessitat dels col·lectius de persones disminuïdes que reiteradament ens han vingut a demanar que el Consell Executiu treballi en aquesta direcció.

Em sembla que amb això ja estic..., ah!, incloïa en aquesta esmena, amb la 63, també la 338, que feia referència a aquest tema, en tant que demanàvem, en una nova disposició addicio-

nal, que el Govern de la Generalitat en el termini de trenta..., perdó, aquesta és una altra esmena. Incloïem també aquesta 335, en què dèiem que el Govern de la Generalitat presenti al Parlament de Catalunya, en el termini de trenta dies, des de l'entrada en vigor de la present Llei, el Pla d'actuació social del 1993, i, en aquest sentit, voldria recordar que el Pla d'actuació social del 1992 no es va presentar en el Parlament de Catalunya, a pesar que en més d'una ocasió es va demostrar la voluntat, per part del Consell Executiu, de... (*Remor de veus.*) No l'havia anunciada aquesta esmena, eh? L'estic afegint ara, perdoni, senyor Escudé; perdoni, senyor president. Faig referència a la 319, exactament...

El Sr. CARNICER: La 319.

La Sra. BARENYS: Exactament. Demanàvem en aquesta esmena que incloguin vostès una nova disposició addicional perquè el Pla d'actuació social 1993 sigui també presentat en el Parlament de Catalunya i els grups parlamentaris –que som els que també tenim idea i aportem les nostres opinions sobre la planificació d'objectius en temes de benestar social– puguem donar la nostra opinió per a la política a desenvolupar durant aquest any que ara començarem.

Aquest és el conjunt d'esmenes, senyor president, senyores i senyors diputats; gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Però aquesta darrera que ha defensat, la 419?

La Sra. BARENYS: No, ara li dic...

El Sr. CARNICER: 319, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: 319.

La Sra. BARENYS: 319, sí, sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, gràcies.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, si em permet fer un torn en contra, en aquest moment, de la 319 i 338.

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor president. A l'esmena 319, que ha sortit una mica així de trasantó al final de la intervenció de la il·lustre senyora diputada, sobre el Pla d'actuació social, que n'hem parlat abans una mica en rèplica al senyor Ganyet, que ja ens el volia desvirtuar abans d'acabar-se... Bé, aquest Pla, com coneix perfectament la senyora Barenys, és un instrument del Govern i, per tant, la seva concreció anual serà presentada al Consell General de Serveis Socials, segons el que preveu la normativa reguladora; se'n donarà compte al Parlament, segons els mecanismes de control parlamentari, i no pas per obligació d'una disposició pressupostària. Jo voldria dir que el meu company, el meu íntim col·laborador en els debats pressupostaris, el senyor Codina, m'explica una cosa que la senyora Barenys coneix perfectament –almenys, així ho sembla–, que és que estan negociant una proposició no de llei sobre aquest tema i si arribem a un acord, doncs, molt d'acord nosaltres donarem suport a aquesta proposició no de llei. Però, bé, en definitiva, aquesta és la situació.

Quant a l'esmena 338, la de les barreres arquitectòniques, recordar a la senyora Barenys que ja es va presentar l'any passat. De fet l'argumentació, més o menys, ja l'ha dita la senyora Barenys perquè, en definitiva, només amb la data de la Llei ja es veu, és de l'any 91, aleshores, és clar, tot el que diu la senyora Barenys té raó, però és que aquí no hi ha pas cap incompliment perquè, com ella sap perfectament, com una de les autores de la Llei, és que la Llei de barreres arquitectòniques

preveu que en el termini de dos anys es farà el Pla —ha passat un any; per tant, no s'ha esgotat el termini—, que al cap de cinc anys s'ha d'actualitzar i que hi ha un període de quinze anys per acabar aquest programa, aquest Pla. I llavors ella mateixa, doncs, també ha rectificat, en el curs de la seva intervenció, quan ha parlat de la dotació que enguany s'hi posava. Precisament, el senyor Codina va tenir molt interès a arribar a un consens en aquest tema, i per això, com deia la senyora Barenys, els 200 milions inicials es van incrementar en 225 milions, 225 milions, que és una xifra que pot dir: «bé, és un 10% més», però és un detall per demostrar l'interès que el nostre Grup parlamentari té per tot aquest tema, com li consta a la senyora diputada.

Bé, en definitiva, la Llei, recordaré, té una disposició addicional segona, que especifica que serà el Govern el que fixarà aquest percentatge cada any. Per tant, és una facultat reglamentària de l'Administració i no la imposició d'un projecte de llei; per tant, doncs, nosaltres també ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena número 338.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

El Sr. CARNICER: La senyora Rosa Vandellós.

El Sr. PRESIDENT: Les dues últimes que queden d'aquest...

El Sr. CARNICER: No, senyor president; solament la 67.

El Sr. PRESIDENT: La 67, molt bé.

La Sra. VANDELLÓS: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, la senyora Vandellós té la paraula.

La Sra. VANDELLÓS: Senyor president, senyores i senyors diputats, l'esmena presentada pel meu Grup i que ara surto a defensar té un caràcter marcadament bàsic dintre de l'esperit i el context propi de l'Institut Català de la Dona; afecta, concretament, l'aplicació 480.01, d'«ajuts a la dona», i, com diu el seu anunciat, és una esmena d'addició, addició que ha de permetre deixar aquesta aplicació pressupostària oberta, donat que es tracta d'una de les més importants d'aquest Institut, l'únic que estableix una relació directa entre la institució i les associacions i col·lectius als quals va adreçada la seva tasca majoritàriament. Una aplicació que ni de bon tros cobreix les necessitats reals que existeixen, a la vegada que també es tracta de la mateixa aplicació que al pressupost de l'any 91 tenia un volum de crèdit superior al dels dos anys següents, 92 i 93, la qual cosa dificulta, encara més, el cobriment d'aquestes necessitats, que es troben limitades en la seva resolució.

Si veritablement l'Institut Català de la Dona ha de dur a terme la tasca que té encomanada i treballar perquè la igualtat dona-home no sigui només paper escrit o un seguit de desitjos de bona voluntat, creiem, i així ho demanem, que aquesta aplicació deixi la porta oberta que l'ús que es faci d'ella s'ajusti a les demandes actuals. És per això que hem presentat aquesta esmena, i amb ella la introducció d'un nou paràgraf en l'article 6.3 del text articulat, que contempla la possibilitat d'ampliació de crèdit en l'esmentada aplicació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vandellós.

El Sr. CARNICER: La darrera esmena d'aquest Grup, la farà el senyor Madueño.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Madueño té la paraula, doncs, per defensar l'esmena 68.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. Aquesta esmena es refereix a l'EAJA, que com cada any ens sorprèn, aquesta entitat, no? L'EAJA és una autèntica caixa de sorpreses, perquè ens anuncien uns beneficis que després es transformen en pèrdues, després ens anuncien que es produiran uns ingressos al tresor de la Generalitat que no arriben ni a la meitat d'aquests ingressos, fins a arribar al que va passar l'any passat, en què ens van anunciar que si es produïa algun tipus de benefici, es passaria al tresor de la Generalitat, i l'última sorpresa ens la trobem aquest any, en què ja no s'atreveixen ni a posar quin serà el possible ingrés al tresor de la Generalitat. Vostès posen la gran quantitat de 1.000 pessetes, com a crèdit ampliable, i no s'atreveixen a fer una previsió, perquè és imprevisible, és imprevisible el que pot passar a l'EAJA, i, per tant, creiem nosaltres que al final es confirma allò que nosaltres vam dir des del principi en aquest tema, que el tresor de la Generalitat no té garantit un ingrés per al tema del joc i de l'EAJA, i l'únic que té garantit aquest ingrés es diu Luditec i els seus socis estrangers. I, per tant, si algú té algun tipus de benefici, aquest benefici és un soci català, però la major part va fora de Catalunya, al contrari de l'anunci de publicitat que ens fa cada dia aquesta loteria.

Per tant, demanaríem que es suprimís aquest article i es fes una previsió del possible ingrés del tresor de la Generalitat, per justificar, com a mínim, la creació d'aquesta entitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Correspon ara al Grup d'Iniciativa per Catalunya defensar les esmenes que té a aquest article sisè.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Seran la número 28...

El Sr. SAURA: Sí, en aquesta intervenció defensaré la número 28, la 41, la 57, la 66, la 72 i la 75. Posteriorment altres diputats del Grup d'Iniciativa defensaran altres esmenes a aquest mateix article.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, té la paraula, senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Com s'ha dit, aquest és l'article de crèdits ampliables. El nostre Grup, igual que altres grups, hem fet moltes esmenes a aquest article, fonamentalment en dues direccions, a parer nostre. Primera, a demanar la supressió de determinats crèdits ampliables que el projecte del Govern ens proposa, perquè creiem que són crèdits ampliables productes d'una gestió dolenta o fins i tot de programes que no es poden deixar en conceptes de crèdits ampliables. En aquest sentit, no considerem que les despeses farmacèutiques hagin de ser motiu de crèdits ampliables; considerem que la política de sanitat hauria de disminuir la partida de despeses farmacèutiques, i en cap cas proposar que aquesta partida sigui de crèdits ampliables. El mateix..., a l'article que fa referència a considerar les operacions corrents de l'EAJA com a crèdits ampliables o a vincular els programes de vellesa també als ingressos de l'Entitat Autònoma del joc.

Per tant, hi ha tot un seguit d'esmenes nostres que proposen la supressió de crèdits ampliables que el Govern ens proposa, i, d'altra banda, el nostre Grup proposa tot un seguit de nous crèdits ampliables, que fonamentalment tenen la virtut o la virtualitat de voler cridar l'atenció sobre aspectes que han de merèixer l'atenció del Govern i que en aquest projecte de pressupost no es contemplen.

En aquest sentit, jo passo a defensar les esmenes 72 i 75, on el nostre Grup proposa considerar com a crèdit ampliable dues partides de «seguretat i higiene en el treball».

En la presentació i en la defensa de la nostra esmena a la totalitat, el nostre Grup va argumentar, com a principal motiu del rebuig d'aquest pressupost, la manca de sensibilitat i de continuïtat social del pressupost que se'ns presenta. Dèiem que, d'una banda, les propostes econòmiques del Govern ens diuen que l'any 1993 hi haurà una situació econòmica més difícil, que hi haurà més aturats i que, paral·lelament, la majoria de partides importants adreçades al món del treball disminueixen: els plans d'ocupació, la formació ocupacional o la salut laboral.

En aquest sentit —hi insisteixo—, a les esmenes 72 i 75, el que proposem és considerar com a crèdits ampliables dues partides de «seguretat i higiene en el treball». En quin sentit? El juliol del 89, Comissions i UGT van signar un acord amb el Govern català que preveia la necessitat que abans del 31 de desembre de 1989 es fes un mapa de riscos de salut laboral, un programa de salut laboral i que posteriorment aquests programes de salut laboral tinguessin consignació pressupostària. Aquest programa, que es va signar —hi insisteixo—, aquest acord que es va signar ara fa més de tres anys no ha estat complert, i encara en aquests moments els sindicats estan negociant amb el Govern l'acompliment d'aquest programa.

Creiem que el 1993 ha de significar cloure la negociació dels sindicats amb el Govern dels temes de salut laboral, i que, per tant, les partides de salut laboral que en el pressupost d'enguany disminueixen en relació amb el pressupost de l'any passat s'han de considerar com a partides de crèdits ampliables.

Per tant, senyor president, la demanda de supressió de despeses corrents o de crèdits que al nostre entendre es poden evitar fent una bona gestió, i ampliació de determinades partides que signifiquen una major sensibilitat del Govern en temes com són els del món del treball.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. La resta d'esmenes del Grup d'Iniciativa, senyor Saura, qui les defensarà?

El Sr. SAURA: El senyor Víctor Gimeno defensarà la 64, 69 i 73.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Doncs, el senyor Gimeno té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Bàsicament, voldríem fer esment d'unes partides amb crèdits ampliables del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i del Departament de Medi Ambient, perquè creiem que la política agrària i la política mediambiental són dos temes en els quals el Govern hauria de tenir una especial dedicació, i dels pressupostos d'enguany no sembla deduir-se aquesta qüestió.

Entre altres coses, el principi de les partides en què demanem crèdits ampliables..., el que fem és recuperar unes propostes que ja existien l'any passat; concretament, les partides 760.02, 770.02 i 780.02, de la Direcció General de Promoció i Desenvolupament, per a desenvolupament rural, l'any passat eren ampliables; enguany resulta que s'ha tret aquesta possibilitat d'ampliar-se i es dona la paradoxa que per a tots els ajuntaments de Catalunya que estiguin en zones de muntanya i desfavorides tenim una quantitat d'1 milió de pessetes per a tots els ajuntaments en aquest programa de desenvolupament

rural; ho repeteixo, per a una àmplia zona de Catalunya tenim 1 milió de pessetes no ampliable. Evidentment, poques coses es poden fer. Però és que per a entitats i per a particulars tenim, entre tot, 72 milions de pessetes, que tampoc creiem que sigui molt a fer per a una política que, en teoria, i tal com es dedueix del debat de política agrària que vam fer el passat mes de maig, hauria de ser una de les preocupacions essencials de l'acció de govern.

D'altra banda, també recuperem una partida, la 771.02, que és una partida dedicada a la modernització de l'empresa agrària. L'any passat hi havia 800 milions de pessetes, i era una partida ampliable; enguany s'ha reduït, per altres conceptes, s'ha reduït a 477,5, és a dir, una reducció substancial —d'un 40% aproximadament— del que teníem l'any passat, amb l'agreujant que no és ampliable. Vol dir això que les empreses agràries que facin uns plans de viabilitat, uns plans de modernització..., quan arribem a 477,5 direm: «ja n'hi ha prou i no cal modernitzar-ne més»? Creiem que tampoc no s'adiu amb la necessitat de preocupar-se per aquesta adaptació, aquesta readaptació del procés agrari a Catalunya.

L'última del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca que proposem que sigui ampliable és una que surt enguany i sí que podríem dir que és fruit del debat de política agrària que vam fer, que és el Pla de reconversió i adaptació de les cooperatives agràries. És un pla que al final de les converses que hi ha hagut ha sortit curt; concretament, ens posen 900 milions de pessetes; Iniciativa tenim posats, del mateix Departament, en esmenes, en modificacions concretes, 400 milions més, part d'aquests els traïem d'aquesta nova seu del Departament, en la qual es pretén gastar 615 milions. Imaginin-se vostès: 615 milions només en una seu, en una infraestructura, que no serveix directament als pagesos, sinó que en tot cas el que millora és aquesta disponibilitat d'espai per al personal, per a la burocràcia del Departament, però que no repercuteix directament als pagesos. Ja dic, només en 900, i, a part dels 400 que proposem com a increment, també diem que, si de l'estudi d'aquest pla és necessari ampliar les partides pressupostàries, que al Parlament diguem que aquest crèdit és possible ampliar-lo. Creiem que entra dins la filosofia de donar suport a la readaptació de les cooperatives agràries i que podria ser desitjable que no ho poséssim com una quantitat tancada.

Després, les altres partides que proposem són al Departament de Medi Ambient, perquè la partida «Programa d'actuacions de foment i millora socio-econòmics en espais del PEIN», que l'any passat estava dotada, enguany ha desaparegut, i nosaltres proposem que sigui, primer, amb una esmena..., 250 milions de pessetes destinats específicament a això, i, a més a més, que sigui ampliable en funció dels estudis del mateix Departament de Medi Ambient.

La següent és la partida del «Programa de residus sòlids urbans». Creiem que hi ha una congelació pressupostària, mantenim 1.300 milions a aquesta partida, igual que l'any passat, però tota la política de conscienciació i sensibilització mediambiental pot fer aconsellable a alguns ajuntaments emprendre activitats de millora dels programes de residus sòlids urbans. Sabem que és una competència municipal, però, què passa?, si hi ha més voluntat dels ajuntaments per fer actuacions d'aquestes ens podem trobar que els pressupostos estan condicionats; l'únic que diem és que sigui ampliable, de la mateixa manera

que ho hem dit en el tema del pla de cooperatives o en propostes d'aquestes que, venint de les institucions locals, podrien significar una millora mediambiental.

I, després, les altres dues partides, de la 03.771.01 i 771.02, que són «subvencions a empreses per a adopció de processos no contaminants» i «subvenció de gestió de residus». A la primera hi ha 400 milions; també en la mateixa línia que l'anterior, si les empreses tenen una major voluntat d'adoptar processos no contaminants es trobaran que la partida no és ampliable i tenim aquesta limitació; per tant, no podem contribuir a aquesta neteja, a aquest procés de regeneració de la degradació mediambiental.

I la segona, si no és ampliable, ja em diran vostès! Hi ha 1.000 pessetes de subvenció per a la gestió de residus. Una partida no ampliable amb 1.000 pessetes: jo crec que no cal fer més comentaris.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. La resta, té la paraula la il·lustre diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Jo defensaré les esmenes 70, 71, 74 i 355.

El Sr. PRESIDENT: ...355.

La Sra. MAYOL: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MAYOL: La primera, la número 70, fa referència a l'ampliació, o sigui, és una esmena que impulsa l'ampliació d'un crèdit per a l'eliminació de barreres arquitectòniques.

En l'anterior legislatura es va aprovar en aquest Parlament per unanimitat la Llei de supressió de barreres arquitectòniques, una llei que, com el seu nom indica, expressava la voluntat d'aquesta cambra d'avançar en el nivell d'integració de les persones que tenen alguna disminució. Aquesta Llei preveia que l'Administració local havia d'estudiar en sis mesos quin seria el cost real d'arranjament dels edificis públics, dels carrers, etcètera, perquè fossin accessibles. La Generalitat hauria de finançar el cost d'aquest arranjament.

Els pressupostos del Departament de Benestar per a l'any 93 no permeten ni de bon tros incidir significativament en aquesta qüestió; és més, tal com ens fan notar les entitats que treballen directament el tema de la discriminació, en el concepte «eliminació de barreres arquitectòniques» no estan incloses les barreres de comunicació, com a mínim no s'especifica en el seu concepte.

Per tot això, considerem oportú ampliar la dotació pressupostària en un moment, per altra banda, en què la població catalana i les persones que ens dediquem a la política també hi podríem estar especialment sensibilitzades, degut a tot l'impacte que va suposar la realització dels Jocs Olímpics aquí, concretament la dels Jocs Paralímpics. Per tant, pensem que val la pena dedicar-hi una atenció preferent durant aquest any i per això fem aquesta esmena.

L'esmena 74 —una altra esmena que passo a defensar en aquests moments— té a veure amb l'increment, amb l'ampliació de crèdit de la partida que té a veure amb donar suport a entitats de dones i a l'Administració local, perquè fomentin la plena incorporació de les dones a la societat. Aquí, ja m'hi estendré a bastament quan fem l'esmena a la totalitat de l'Institut Català de la Dona, però el que voldria fer notar a tots els diputats i diputades d'aquesta cambra és que l'increment que té aquest any l'Institut Català de la Dona, que és a l'entorn d'uns 45 milions de pessetes, d'aquest increment n'hi ha 10 que van a «publici-

tat», 10 que van a «reunions i conferències», 12 que van a «estudis», 2 milions a «transports», 1 milió a «protocol», però no hi ha ni una pesseta d'increment per a les «ajudes a grups de dones», ni una pesseta d'increment per a «suport a l'Administració local», que en aquest cas només contempen els consells comarcals. És a dir, un pressupost s'incrementa 45 milions de pessetes —tot i així són molt pocs diners, perquè en conjunt ve a representar a l'entorn de 400 milions de pessetes—, però de tots aquests diners, és a dir, d'aquests 45 milions d'increment, ni una pesseta destinada a les associacions de dones, ni una pesseta destinada a l'Administració local.

En conjunt, tant aquesta partida de l'«Administració local» com la d'«associacions de dones» són 100 milions de pessetes. A mi em sembla, francament, una quantitat ridícula; per tant, crec que està, només dient aquesta dada, està justificada la presentació d'aquesta esmena.

Les altres dues esmenes fan referència a temes sanitaris; són temes diferents, però totes dues tenen a veure amb temes sanitaris. La primera, l'esmena 71, és una esmena a la secció 08, al Departament de Sanitat i Seguretat Social, i el que demana és l'ampliació dels crèdits corresponents a impulsar la reforma de l'atenció primària.

En la Llei d'ordenació sanitària s'explicita el que tots els grups d'aquesta cambra com a mínim verbalment definim, i és que l'atenció primària ha de jugar un paper d'eix vertebrador del sistema sanitari, ha de jugar un paper fonamental en la promoció de la salut, l'assistència personalitzada, propera i de qualitat, en totes les seves vessants de multidisciplinarietat, en totes les seves vessants d'acollida —que és una de les funcions essencials de l'atenció primària—; totes aquestes característiques que aquí diem, que de fet són les que poden garantir una atenció de qualitat, només es poden fer si realment es procedeix de forma, diguem-ne, urgent a ampliar, a donar un impuls seriós a la reforma de l'atenció primària.

En aquests moments els he de dir que l'atenció primària té un retard del 25% sobre la seva previsió; en set anys s'ha reformat només el 45% del que serien els antics centres d'atenció primària. Representa, segons la previsió, que aquests tres anys que vénen haurien de suposar que s'hauria de reformar el 55% de centres restants. A hores d'ara, per exemple, el 92, s'havien d'haver fet, segons la previsió del pressupost de l'any passat, 39 àrees bàsiques noves; ara, a principis de desembre, estem a 21 només. No sé si, en aquests dies que queden, el conseller es dedicarà a poder inaugurar totes les altres; realment, no crec que pugui venir ni un moment aquí, perquè les altres que hauria d'inaugurar, que serien a l'entorn de..., em sembla que són 18..., ho tindria difícil.

En aquest sentit, crec..., i els estudis que ha fet la mateixa Generalitat, per exemple, a Costa de Ponent, posen de manifest que una reforma de l'atenció primària, quan s'ha dut a terme, facilita una menor freqüentació —és un estudi fet per la regió de Costa de Ponent—, una major freqüentació en pediatria —que és un bon símptoma, perquè vol dir que és una competència al sector privat, que fins ara havia estat pràcticament hegemònic en el tema de l'assistència pediàtrica als nens de Catalunya— i un decrement de la prescripció de medicaments.

Tots aquests són arguments que el que ens fan és dir que cal un impuls seriós de la reforma de l'atenció primària, i per això aquesta nostra esmena.

I, per últim, una altra esmena que té a veure amb el tema sanitari —en aquest cas no és un crèdit ampliable, sinó que és una disposició addicional—, que el que planteja és la creació del Consorci Sanitari de Manresa. Aquí, jo agafaré arguments del conseller Trias que ell fa servir habitualment, i és la necessitat de racionalitzar la despesa sanitària, la necessitat de rendibilitzar la despesa sanitària, la necessitat que allà on hi han recursos no se'n creïn de nous, la necessitat que tots els recursos que existeixin es puguin, diguem-ne, ajuntar, de manera que la seva rendibilitat sigui molt major... Jo crec que tots aquests arguments que moltes vegades ha expressat —i segurament millor que jo— el mateix conseller justifiquen que es creï el Consorci Sanitari de Manresa, perquè —hi insisteixo— en aquests moments hi ha una, diguem-ne, excessiva dotació hospitalària, que el que suposa és una malversació de diners públics.

Per tots aquests arguments, nosaltres plantegem aquestes esmenes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol.

El Sr. ESCUDÉ: President, si em permet fer un torn en contra...

El Sr. PRESIDENT: Sí, faci'l per la 300 i escaig...

El Sr. ESCUDÉ: La 355, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Això mateix. Té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies. Jo només voldria recordar a la senyora Mayol el que són les beceroles del dret, que és el fet que una llei es caracteritza pel seu caràcter imperatiu, de coercibilitat. Per tant, la llei impera, la llei obliga, la llei imposa; la llei no és una relació de bons desitjos, no és una recomanació, no és una crida ètica; hi insisteixo: és imperativa, és l'obligació. Aleshores, és clar, el que no podem posar en una llei, per tant, és obligar que es faci una cosa que no depèn de la voluntat de l'afectat. Perquè, evidentment, senyora Mayol —i el senyor conseller en sentir-la a vostè ha ratificat per segona vegada la informació que li havia de posar en coneixement de vostè—, el senyor conseller està plenament disposat a tot això que diu vostè. Perquè, és clar, vostè, el que demana és que la llei digui que el Govern de la Generalitat impulsarà aquesta creació. Però, és clar, òbviament, aquesta creació no depèn només, ni de bon tros, del Govern de la Generalitat, sinó que es posin d'acord una sèrie d'entitats; i el meu company, alcalde de la ciutat, ho coneix perfectament.

Aleshores, per tant, amb tot aquest bon desig i el propòsit ferm de la Conselleria d'impulsar això, evidentment, no ho podem posar en una llei, perquè és això: la llei no són bons desigs ni propòsits de capteniment; és una obligació, i no podem obligar que es faci una cosa que no depèn de nosaltres. En certa manera, seria aquí tornar a plantejar la famosa Constitució de Cadis, eh?: «*Los españoles serán buenos y benéficos.*» Seria molt positiu que ho fossin tots, però, per desgràcia, la llei no ho pot imposar.

Per tant, hi votarem en contra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Té la paraula, per defensar esmenes del Grup d'Iniciativa a l'article sisè, el senyor Fuentes. (Pausa.) Totes cinc?

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Jo volia demanar permís a la presidència i comprensió a les senyores diputa-

des i als senyors diputats per defensar unes quantes esmenes. Unes quantes esmenes que, si m'ho permet, serien la 77, la 342, 343, 344, 345, 346, 356, 357 i 358. Perquè totes aquestes esmenes fan referència a qüestions lligades a l'ensenyament i a la cultura; per tant, si m'ho permet —hi insisteixo—, jo les agruparia.

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Jo començaria recollint les paraules del senyor Escudé, que crec que són el millor argument per a la defensa de les esmenes que nosaltres hem presentat i que jo intentaré defensar en aquest moment. Perquè, certament, ell ha dit: «la llei obliga, la llei és imperativa, la llei s'ha de complir», i, naturalment, jo coincideixo totalment amb el senyor Escudé; no podria ser d'altra manera, no solament per la condició de parlamentaris, sinó per altres condicions que també tenim i que crec que ens fan ser especialment respectuosos amb aquest principi.

Precisament, el que pretenem nosaltres és el compliment de tot un seguit de lleis; un seguit de lleis que tenim ja, algunes d'elles, vigents, i altres que estan en tramitació en aquest Parlament, però que comportaran, necessàriament, la necessitat d'esmerçar uns recursos per fer-les efectives.

Òbviament, les esmenes relatives a ensenyament..., els crèdits ampliables fan referència a l'aplicació de la LOGSE a Catalunya. Perquè la LOGSE, certament, és una llei imperativa, una llei que s'ha de complir, una llei que té un termini per al seu compliment, que obre grans possibilitats per a l'ensenyament, per a l'educació al nostre país, a Catalunya, però que comporta, necessàriament, que hi hagi d'haver unes dotacions per a professorat, unes dotacions per a instal·lacions, unes dotacions per a un reciclatge, unes dotacions per a serveis complementaris...; en definitiva, totes unes dotacions per fer possible aquesta aplicació i que han de tenir, forçosament, un caràcter extraordinari; és a dir, han de comportar un increment imprescindible.

Aleshores, el pressupost d'ensenyament s'ha incrementat aquest any d'un 8'5%, però si tenim en compte que els concerts educatius amb l'escola privada s'han incrementat un 16%, una part per imperatius de l'adequació salarial, una altra part perquè nosaltres entenem que té un tracte preferent per part de la majoria, per part del Govern de Convergència i Unió, l'escola privada en relació amb l'escola pública..., però el cert és que s'incrementa un 16%. Si també —encara que d'una forma que després podem valorar, en el seu moment— les universitats tenen un increment superior a aquest 8'5%, són faves comptades que, certament, el que es dedica a l'aplicació de la LOGSE a Catalunya comporta que en molts casos les partides es redueixin, en altres tinguin increments que no arriben ni al de cost de la vida i en altres no passin d'augment purament simbòlics, quan no de retrocessos considerables.

És clar, aleshores, si realment hem de complir la llei, com deia el senyor Escudé, jo crec que hem de començar dotant adequadament aquestes partides, per fer possible l'aplicació de la LOGSE a Catalunya. Nosaltres ho vam intentar ja amb esmenes parcials a la secció, que no van prosperar, i ho intentem també mitjançant aquesta via dels crèdits ampliables.

Començarem assenyalant que nosaltres demanem, en relació amb l'ensenyament... Ja sé —ho ha dit també el senyor Escudé— que ells no són molt aficionats a la planificació, però, home,

una cosa és no ser aficionats a la planificació i una altra és tenir la Direcció General de Planificació Escolar, durant dos anys, amb una partida de mil pessetes, i aquest any continua amb les mateixes mil pessetes, i en un moment en què forçosament, fins i tot vostès, que no són gaire planificadors, hauran de planificar per aplicar la LOGSE a Catalunya. Per tant, em sembla que és absolutament evident que aquesta partida ha de quedar oberta, ha de ser substancialment ampliable, perquè puguin complir aquestes funcions.

Però n'hi ha moltes més. És clar, la formació bàsica per a la reforma té un increment: arriba a 236 milions; però la realitat és que, si sumem les partides relatives a la formació, veurem que ens quedem pel darrere amb 6 milions de l'any passat; pel darrere amb números absoluts. Això vol dir que, si tenim en compte la inflació, encara quedem molt més enrere, i això en l'any de l'aplicació de la Llei de la reforma educativa a Catalunya.

També, per altra part, quant a la formació professional i l'ensenyament dual, hi ha la partida de «programes experimentals»..., és clar, jo crec que dir-ne «programes experimentals» d'una partida de 25 milions, certament és ser molt optimista. Jo crec que hauríem de ser molt més modestos i, en tot cas —i, en tot cas—, singularitzar-la, perquè com a màxim podrem fer un programa, però no «programes» de formació professional i ensenyament dual.

No hi ha dubte que també les corporacions locals, les corporacions locals, tant en els concerts que tenen per a les escoles de titularitat municipal com per a aquelles altres que també ho són, encara que realment no els correspondria perquè estan fent una funció de suplència, com escoles de música i altres..., són partides que no han tingut cap increment substancial; fins i tot ens havien anunciat una partida suposadament important, amb un increment de 350 milions, però que després, a l'hora de la veritat, aquesta partida no ha estat més que la suma, que l'addició de diferents partides, i això no ha comportat més que 25 milions.

Per tant, en relació amb ensenyament, aquestes són bàsicament les partides que nosaltres pretenem que quedin com a crèdits ampliables per veure si podem, mínimament, millorar el que marca el pressupost, la gran frustració que comporta per a nosaltres quant a l'aplicació de la LOGSE a Catalunya.

Ahora, nosaltres també hem presentat un seguit d'esmenes que són disposicions addicionals en relació amb l'ensenyament. La 358..., nosaltres pretenem que hi hagi, com a mínim, una oferta pública d'ocupació de quatre mil places més per al proper any. I pretenem que hi hagi aquesta ampliació de places perquè, tal com estan establerts els pressupostos, realment no es contempla; aquesta possibilitat pràcticament no hi és. I com podem pretendre portar a terme, nosaltres, la reforma educativa —com diria el senyor Escudé, «aplicar la llei»—, si realment no ens dotem dels mecanismes pressupostaris suficients, necessaris, imprescindibles per portar-la a terme?

També, una altra disposició addicional —en línia, naturalment, amb el crèdit obert— és un mandat perquè realment la Direcció General de Planificació Escolar entri en funcionament l'any 93. No s'explica que encara no hagi entrat en funcionament en dos anys.

Hi ha una altra, també, disposició addicional, en la qual nosaltres pretenem una cosa que és millorar, completar i, finalment ja, publicar, amb tots els elements que l'han de compondre,

el Mapa escolar de Catalunya, també amb els serveis complementaris, amb els suports necessaris perquè això sigui possible; per tant, millorar, ampliar, complementar el projecte de Mapa escolar que tenim avui.

I, finalment, nosaltres pretenem també, amb una altra disposició addicional en relació amb l'ensenyament, en l'esmena 345, que els plans de formació —aquestes partides que han de ser necessàriament ampliades, però que han de comportar uns plans de formació permanent del professorat— es tirin endavant, consensuats amb els mestres, amb els sectors educatius, descentralitzats, vinculats a la pràctica dels centres, a ser possible que es portin a terme en els mateixos centres; també, en relació amb els sindicats docents, amb la universitat, és a dir, amb la participació de tots els sectors implicats. Ho he dit alguna altra vegada, ho han dit també, naturalment, altres il·lustres diputades i diputats des d'aquesta tribuna: la LOGSE és massa important per deixar-la, exclusivament, a les seves mans, per deixar-la exclusivament a les mans del Govern; hi ha de participar tota la comunitat educativa; és un repte prou important perquè hi participem tots. És clar que, amb aquests pressupostos, difícilment —difícilment— la LOGSE es podrà aplicar adequadament.

Jo vull recordar —i ho lamento— que precisament el senyor conseller d'Economia i Finances, en la presentació dels pressupostos, quan explicava el pressupost d'ensenyament i explicava també l'increment de les partides per a la universitat, en comentar-li que això comportava un detriment per a la LOGSE, va dir que és clar, que tot, evidentment, no es podia fer alhora, i que si la LOGSE, doncs, no es podia aplicar al ritme que era desitjable, doncs que, és clar, que era lamentable. Segurament les paraules no són exactes, però, en qualsevol cas, el senyor conseller..., l'expressió aquesta està en el *Diari de Sessions*, i, per tant, això..., ja ens va anunciar a nosaltres, com ens van anunciar els números dels pressupostos, que aquesta voluntat de portar endavant, de tirar endavant les previsions de la LOGSE en totes les potencialitats que té —no únicament intentant o posant-la, efectivament, en pràctica nominalment, però no complint-la en tots els seus continguts—, això —hi insisteixo—, si no hi ha aquestes modificacions substancials, no serà possible.

Nosaltres també hem presentat altres esmenes en relació amb els crèdits ampliables del Departament de Cultura. Jo volia dir que al Departament de Cultura també tenim, i espero que tindrem per a aquest proper any, tot un seguit de lleis a complir. Per descomptat que tenim ja en vigor la Llei de museus; espero que tindrem —perquè estic convençut que entrarà aquí al febrer— la Llei del patrimoni; estan en debat en aquesta cambra la Llei del sistema bibliotecari de Catalunya i la Llei de foment i protecció de la cultura popular i tradicional. Bastants lleis, efectivament, senyor Escudé, bastants lleis que s'hauran de complir, que hem de complir. I complir-les vol dir, també, posar els mitjans suficients perquè això sigui possible. Complir-les vol dir que la Llei de biblioteques..., haurem de fer un pla, però també els recursos adients perquè —i perdoni'm l'expressió, però haig de repetir-ho, sé que no li agrada gaire— el Mapa de lectura pública de Catalunya es pugui complir, perquè les previsions d'aquesta Llei es puguin portar a terme, perquè, és clar, els ajuntaments tenen competències en biblioteques i tenen obligacions amb biblioteques, però tots sabem que, si no hi ha per

part de la Generalitat una política radicalment diferent —i aquest matí ho han assenyalat aquí diferents diputats, jo crec que amb molta claredat: els problemes del finançament dels ajuntaments—, si, a més a més, s'ha de tirar endavant la Llei de biblioteques sense un suport clar per part del Govern de la Generalitat, difícilment això serà possible.

Per això, nosaltres demanem que, com a mínim, aquestes partides quedin obertes, aquests crèdits siguin ampliables perquè tot això sigui possible, com ho ha de ser l'aplicació de la Llei del patrimoni i ho serà molt difícilment si a les corporacions locals, per a gestió del patrimoni, se'ls destinen com es fa en aquest pressupost, 5 -5, ho repeteixo—, 5 milions de pessetes o partides d'aquest ordre, d'aquest caire, que, naturalment, no caldrà que repeteixi perquè tots vostès coneixen molt bé els pressupostos i saben —i saben, naturalment—, quines quanties tenen; per a obres, instal·lacions del patrimoni cultural —i no donaré cap més xifra— a les corporacions locals —per a obres, no ja per manteniment—, 355 milions de pessetes. És a dir, que si no hi ha també aquí una voluntat política, però alhora un canvi important, numèric de dotacions pressupostàries —que no hi és fins ara—, com a mínim, deixem les partides obertes perquè tot això sigui possible, perquè, efectivament, com deia el senyor Escudé i per això jo estic convençut que tindrè el vot favorable de la majoria, puguem tots plegats fer allò que volem, que és complir adequadament totes les lleis.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Espero, perquè han de fer torn en contra a les esmenes que no són a l'article sisè.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, moltes gràcies, senyor president. Utilitzaria el torn en contra a les esmenes de la 342 en endavant que ha defensat el meu conterrani el senyor Fuentes.

Miri, senyor Fuentes, la primera esmena, la 342, que pretén ni més ni menys que ampliar l'oferta pública d'ocupació per a l'any que ve amb quatre mil places d'ensenyants, clarament no. Vostè ja pot comprendre que no li puc dir altra cosa. No li puc dir altra cosa perquè —i vostè està atent, quan és a l'hemicicle, a les intervencions del Govern—, vostè va seguir el debat de totalitat, vostè coneix perfectament que la política d'austeritat pressupostària del Govern de la Generalitat i de tots els governs de l'Estat porta una sèrie d'imperatius, entre ells, doncs, el de la confluència cap a la convergència econòmica de Maastricht, etcètera. Vull dir, no li ho ampliaré més, vostè mateix ha fet referència a una intervenció parlamentària del conseller d'Economia i Finances que feia referència al tema de la LOGSE. Evidentment, aquí hi ha uns vasos comunicants amb un altre nivell de l'Estat. Per tant, la LOGSE és un tema global. Però concretament en l'esmena aquesta sembla que va quedar clar i net, ras i curt: el propòsit de contractació, d'ampliar ofertes públiques del Govern de la Generalitat, puc dir-li que és nul. Repassi el pressupost, vegi els articles corresponents, vegi les possibilitats que preveuen en casos de serveis essencials, etcètera, però fonamentalment, i sense cap dificultat, la resposta és «nul·les», i espero que això també no sigui un problema d'ordre de consciència i que demanin votació separada, votació secreta, perquè demà ens vindran també, segons...

El Sr. PRESIDENT: No doni idees, no doni idees, per favor. *(Rialles.)*

El Sr. ESCUDÉ: Oh!, no, senyor president, si ha demanat votació secreta a tots els articles i totes les esmenes, per tant, no hi ha problema. Demà tenim anunciada la visita d'unes persones que ens parlaran d'aquests temes, segons he rebut una carta... Sí senyor Ribó, m'estranya que vostè, sempre amatent..., bé, escolti, ve de Comissions Obreres, a veure si hi ha alguna desviació aquí. Bé, escolti! *(Rialles.)*

Bé, en definitiva, senyor Fuentes, evidentment, ni parlar-ne.

Quant a l'esmena següent, és clar, aquesta és una esmena una mica pintoresca i la resposta també és pintoresca. És a dir, escolti, aquesta Direcció General de Planificació Escolar, que diu vostè que entrarà en funcionament l'any 93, el Departament m'informa que està funcionant des de la seva creació, eh? Vostè sap, vostè sap, senyor Fuentes, que hi ha molts departaments que concentren, a la Secretaria General, tota una sèrie de capítols de pressupostos. Per tant, això no vol dir res, aquesta acusació que vostè explica de la limitació pressupostària, simbòlica d'aquesta Direcció General.

L'esmena següent, la 344... Aquí, és clar —desviació professional de vostè i meva—, estava parlant: «Sí, sí que tenia raó vostè quan parlava de la imperativitat de les lleis, les lleis s'han de complir, només faltaria, etcètera.» Ara, també hi ha una figura, que és el frau de llei, que vostè coneix perfectament. És clar, el tema del Mapa escolar de Catalunya es regula per una normativa específica i concreta, i, per tant, entenem que a través de voler fer complir ara una llei de pressupostos es modifiqui aquesta normativa. Per tant, entenem que tota la regulació de la formulació definitiva del Mapa escolar de Catalunya té una mecànica, una normativa, un procediment, i que, per tant, no cal variar-ho. I nosaltres ens oposem a variar-ho en funció dels seus propòsits.

Quant a l'esmena 345, suposo que sap que aquesta partida, la 228.03, s'aplica a cursos de formació bàsica per a la reforma que es realitzen de manera descentralitzada d'acord amb un pla. És que nosaltres no ens oposem pas a tots els plans sistemàticament, senyor Roc Fuentes, nosaltres ens oposem a l'obsessió planificadora. Bé, doncs, hi ha un Pla de formació permanent, del període 1989-95, que ja preveu el que s'ha de fer. Aquest Pla fou informat pel Consell Escolar de Catalunya, i en aquest debat intern en el Consell Escolar de Catalunya hi van poder fer aportacions, totes les que volguessin, els representants de les universitats, dels sindicats, els col·legis professionals, moviments de renovació pedagògica, etcètera. Entenem que això és suficient per garantir la cohesió de totes les forces de la societat a l'entorn d'aquesta activitat de plans de formació.

Quant a l'esmena 346, que de fet va lligada amb l'anterior, aquí, és clar, nosaltres no estem d'acord, òbviament, amb la seva normativa, per altra banda, que el consell escolar assumeixi funcions executives, planificadores o legislatives. La normativa explica exactament quines són les seves potencialitats, les seves atribucions, que són moltes, però no hi intervé aquesta, i nosaltres no estem disposats a ampliar-ho per via pressupostària.

Aquestes són les esmenes a què vostè ha fet referència quant a ensenyament. Aleshores, vostè ha parlat de cultura. És clar, en l'esmena 356 —en l'esmena 356—, vostè ens parlava també d'un altre programa, d'una altra planificació, el Mapa de lectura pública. I diu que «totes les administracions el respectin».

Miri, perquè vegi, perquè vegi que no tenim cap objecció a planificar quan convingui, a aquesta esmena li donarem suport, la votarem favorablement. Entre altres motius, perquè no sols —suposo que vostè és conscient del redactat—, no obliga només l'Administració de la Generalitat sinó totes les administracions públiques. Perfectament d'acord. Ara, el problema —ara se m'apunta—, se'm desvetlla, el problema és que com que el senyor Farrés aquest matí ha fet aquesta proposta de votacions secretes, no sé pas com podrem reflectir en votació secreta aquest consens entre vostès i nosaltres en aquesta esmena. Però, bé, en definitiva, nosaltres anunciem el vot favorable a aquesta esmena.

No així, ai las!, com diu el meu company Jaume Camps, que fa estona que no el veig per aquí, les esmenes 357 i 358, en canvi, no les podrem votar favorablement, perquè l'esmena 357 parla per enèsima vegada d'un programa de construcció... Bé, el Departament té uns programes interns d'aplicació del seu pressupost i la previsió de pressupost l'any 93 contempla totes aquestes iniciatives al capítol 6 i 7 de la Direcció General del Patrimoni Cultural. Per tant, no creiem que ara calgui fer un programa amb tota una «parafernàlia» o uns caràcters solennials.

I, finalment, l'esmena 358. És clar, tot això que ha dit vostè està bé i, per tant, desvirtua una mica l'esmena, perquè, és clar, aquí parla que, «d'acord amb el que estableix la Llei de patrimoni cultural», vostè ha reconegut que encara no hi és; per tant, és clar, no fem «futuribles», en aquests moments no existeix la llei de patrimoni cultural, i, per tant, ens sembla que no cal, millor dit, seria una situació una mica estrambòtica, si més no, ara fer una iniciativa, una disposició addicional que recollís aquest «futurible».

En tot cas, el Departament adverteix que l'objectiu d'aquesta esmena ja està contemplat en diverses partides de la Direcció General de Patrimoni Cultural i la Secretaria de Difusió Cultural; el que potser no han estat diferenciades, però en la programació..., i vostè, a través dels mecanismes de control i impuls de què disposa, pot rebre la informació que necessiti, i, segons m'informa la Conselleria, li acreditaran, li demostraran que aquesta previsió d'aquest compliment..., que el senyor Dalmau, des de la Mesa feia gestos molt populars en el sentit del que, en el meu poble i el seu, suposo, en diuen «les virolles», doncs, està recollit.

Per tant, doncs, en definitiva, nosaltres anunciem el vot negatiu a aquest conjunt d'esmenes, a excepció de la número 356.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Per defensar les esmenes 78, 79, 80, que fan referència a temes de «vivenda», i la 81, que fa referència a temes de transport. I amb això acabaríem...

El Sr. PRESIDENT: L'article sisè.

El Sr. FARRÉS: ...l'article sisè, pel que fa referència a Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FARRÉS: Senyor Escudé, sembla que l'hagi traumatitzat la sol·licitud, no de vot secret, sinó que aquest diputat demanava el vot en consciència. Si l'ha traumatitzat, amb això ja

em donaria per satisfet (*rialles*), perquè, la veritat, moltes vegades hom té la sensació que és l'home de marbre, que és capaç de defensar ardorosament una cosa i a continuació exactament la contrària. Per tant, em semblaria bé que entréssim en un procés de reflexió més enllà de la broma, més enllà de l'acudit, que em sembla molt legítim, en un debat tan llarg, però entrem-hi a fons.

Nosaltres voldríem defensar, amb les tres primeres —78, 79 i també 80—, una reflexió al voltant del paper i del rol que ha de jugar el Programa d'habitatge, en la línia del que ha defensat el diputat senyor Oliart.

Nosaltres entenem que, en aquests moments, tres coses d'alguna manera donen o introdueixen un nivell d'inquietud, d'incertesa, d'inseguretat molt important al ciutadà. La incertesa de la feina, la incertesa de l'habitatge, la incertesa del futur, especialment en el tema de la Seguretat Social. En temes com el treball és més complex, però amb el tema concret de l'habitatge, l'Administració, i quan parlem d'«administració» ho fem pensant en l'autonòmica, però també en les locals, podem i hem de jugar un paper important per una doble raó: per donar resposta a les necessitats dels ciutadans i també, en aquests moments econòmics, perquè la construcció actuï com un d'aquells referents a nivell macroeconòmic que pugui arrossegar, que pugui fer de màquina de tren.

Nosaltres entenem..., i havíem dit amb motiu d'una interpellació, que precisament havia presentat el senyor Oliart al voltant dels temes de l'habitatge, que a nosaltres ens semblava que en el tema del Pla d'habitatge, tal com està plantejat, hi ha un desfasament molt important entre l'anàlisi de la demanda social que hi ha plantejada en aquests moments i l'oferta de promoció pública i de règim especial que està continguda en el Pla de l'habitatge —dotze punts, si no ho recordo malament, sumant promoció pública i règim especial. I, en aquest sentit, nosaltres demanem l'atenció especial respecte a aquesta qüestió, és a dir, això afecta el sector amb menys capacitat econòmica: els que cobren menys de dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional. I aquest és el sector que, si no volem «guetitzar» la societat, hem d'intentar de fer la política discriminatòria des de les administracions —perquè després m'hi referiré—, des de les administracions, per intentar que segueixin allò que moltes vegades des d'aquesta tribuna el president de la Generalitat diu que n'hi ha alguns que no segueixin; en aquestes coses es manifesta no seguir per ampliar aquesta partida. Concretament, nosaltres demanem que la partida corresponent al programa de promoció pública sigui ampliable, ja que s'hi destinen 7.718 milions de pessetes, que és una xifra estimable, però entenem que el diferencial és molt important i evidentment no ho cobrirem amb les «vivendes» de preu taxat perquè van referides a un altre segment de la població, a un altre segment de la demanda, i, si no, el temps ens demostrarà que, efectivament, això s'ha produït més enllà de les paraules d'uns i dels altres.

La segona esmena fa referència que també es declari ampliable la partida referida als convenis amb els ens locals de promoció pública d'habitatges. I aquest matí parlàvem dels ajuntaments i dèiem que els ajuntaments no som Administració a Catalunya, sinó que també som Administració de Catalunya. En aquest sentit, penso que un grup d'ajuntaments han demostrat la voluntat de comprometre's en coses que no són estrictament la seva responsabilitat, sinó que són competències que

poden ser compartides, tal com diu l'article corresponent de la Llei municipal de Catalunya. Amb la mateixa vehemència que defensàvem un major i millor finançament de les hisendes locals, també defensem i compartim que hem de corresponsabilitzar-nos, s'han de corresponsabilitzar en temes tan importants com aquest.

Destinar 2.700 milions de pessetes per a convenis amb els ens locals per a promoció pública d'habitatge és dir, curt i ras, com diu vostè alguna vegada, que els ajuntaments no es prenguin la molèstia de fer «vivendes». Què vol dir això, 2.700 milions de pessetes? 450, 500 «vivendes»? Escolti, si entre el Patronat de l'Habitatge de Barcelona, Vimusa, Vimutasa, Pro-civesa, tres o quatre empreses públiques que han demostrat en els darrers temps una capacitat de gestió i unes realitzacions sobre les nostres ciutats, cada un de nosaltres pràcticament n'ha fet el 50 o el 60% d'aquesta xifra! Què vol dir amb això? Que encara retrocedirem, tirarem endarrere en aquest compromís col·lectiu d'intentar donar resposta a aquestes necessitats d'habitatge? Penso que ens equivoquem! I els ho dic amb tota la franquesa. Per la experiència personal, i aquest matí jo defensava el concepte d'alcalde-diputat, deixi'm dir que en la ciutat, vull dir que..., i com a exemple que estem..., que tinc la responsabilitat, junt amb la resta de companys, de governar i administrar, en aquests moments s'està fent una «entrega» de 240 «vivendes» i estem adjudicant obres per a una promoció de 200 o 250 més! En relació amb la resta de Catalunya, les necessitats que aquest matí parlàvem de Ciutat Vella i d'altres llocs de Barcelona, és una xifra que de cap manera dona resposta, no ja a les necessitats, sinó fins i tot a la capacitat de gestió que tenim part de l'Administració i que, d'alguna manera, junt amb la vehemència de la crítica, també la vehemència de voler col·laborar, per poder resoldre i donar una resposta millor a un dels greus problemes que té la ciutadania a Catalunya. En altres llocs també, però a Catalunya també. I per tant, junt amb la denúncia, la responsabilitat —la responsabilitat.

Per tant, nosaltres demanem que aquesta sigui una xifra ampliable, en tot cas en la mesura que siguem capaços de gestionar, vull dir, veurem fins a quin punt podem arribar, però crec que si realment volem recuperar la credibilitat de la població respecte a la gestió de la classe política o els que tenim l'encàrrec de fer acció política, hem de donar resposta, alguna resposta, a alguna d'aquestes tres pors, d'aquestes tres inseguretats.

La darrera esmena que fa referència als temes més referits, als temes d'habitatge i de rehabilitació o de recuperació de determinades zones del país, fa referència a una partida que amb el seu títol, amb el seu enunciat estem plenament d'acord. Es refereix a la localització o als teixits deprimits, ciutats de tercer nivell i presència comarcal. D'acord, absolutament d'acord: volem una Catalunya equilibrada; volem una Catalunya —precisament n'hem parlat— que se senti més també en les xarxes de ciutats mitjanes i aquestes, a la seva vegada, puguin organitzar la resta de territori. Avui, sembla, i hauré d'examinar-ho, que s'ha aprovat finalment, o s'hi ha donat llum verda, el Pla d'ordenació territorial. Encarem si d'alguna manera tot això es vol materialitzar d'alguna forma; crec que efectivament cal decidir quines zones qualifiquem de teixits deprimits, ciutats de tercer nivell, com reforcem la presència comarcal, quant s'hi destina. S'hi destina l'allucinant —si em permeten l'expressió col·loquial— quantitat de 119 milions de pessetes, que és aproximada-

ment el que costa un centre cívic o, suposo que, més o menys, senyor conseller, un centre d'atenció primària, si no tenim en compte l'aparellatge o l'utilatge que és necessari. Home!, la veritat, poca rehabilitació de teixit deprimat farem, poques ciutats de tercer nivell potenciarem, poca presència comarcal tindrem a Catalunya. Per tant, vostès estan cobrint les aparences amb títols molt grandiloqüents, però amb uns continguts que, a l'hora de la veritat, deuen funcionar altres mecanismes si alguna cosa canvia en el territori, però no pas les partides pressupostàries que ho anuncien.

I finalment, dintre de la ja difícil capacitat de sorprendre aquest diputat, ens trobem —i això fa referència a la quarta i darrera esmena que estem defensant i que també sol·licitem que sigui crèdit ampliable— que en un moment que estem possiblement d'acord que un dels grans drames de la civilització aquesta postmoderna és l'ús irracional del cotxe individual que, quan tots anem a col·loquis i debats, tots diem: «hem de potenciar el transport públic, hem d'intentar fer un altre plantejament de la mobilitat urbana», ens trobem que efectivament és necessari desenvolupar el transport per a viatgers, i en el transport per a viatgers hi ha la meravellosa, increïble i quasi indesxifrable quantitat de 52 milions de pessetes per potenciar el desenvolupament del transport de viatgers. Per tant, tranquils, els fabricants de cotxes individuals, que el transport col·lectiu continuarà tan malament com va fins ara, entre altres coses, perquè, amb els *ratios* a l'ús, 52 milions de pessetes, són, més o menys, el dèficit que té una empresa de transport d'una ciutat d'uns cent mil habitants, eh?, si volen aquesta referència, aquest punt de referència. No crec que deu mil habitants més, deu mil habitants menys, m'equivoqui gaire. Tornem a estar, altra vegada, amb un enunciat, perquè quan algú digui: «escolti, vostès, què fan per desenvolupar el transport de viatgers?», diguem: «oh, i tant, ho tenim contemplat pressupostàriament»; el que passa és que pobres de les empreses i pobre de qui vulgui prendre una iniciativa! —perquè a més a més això forma part del capítol «corporacions locals», pobre de l'ajuntament que vulgui prendre una iniciativa per potenciar el transport de viatgers!

És per tot això que demanem que, estant d'acord amb els conceptes, facin ampliables o donin caràcter ampliable a aquestes quatre partides, per poder-nos corresponsabilitzar i poder, tots plegats, i poder tirar endavant coses que són problemes molt urgents i molt punyents a la nostra societat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Resta només una esmena, que és d'Esquerra Republicana de Catalunya, la número 45. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. En tot cas, l'esmena 45 la donaríem per defensada.

El Sr. PRESIDENT: Queda defensada.

I ara té un torn en contra el senyor Escudé, a totes les esmenes de l'article sisè.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor president, a excepció de la 24, que ja ho he fet anteriorment en el debat amb el senyor Curto.

Bé, jo voldria començar només clarificant un tema que ha apuntat el senyor Farrés, al final de la seva intervenció darrera, quan ha dit que estava molt satisfet que jo hagués estat impactat —em sembla que m'ha dit—, jo em sembla que he parlat d'espaordit o estamordit.

Bé, no, senyor Farrés, és que ho voldria explicar: a mi el que m'ha esparverat no és el fet que vostè demani, en nom del seu Grup, hagi demanat, davant d'un planter de representants del poder local, per subratllar la seva dedicació extrema a les tasques municipals, a part de les seves personals, perquè aquest és un tema..., miri, políticament tot és acceptable, el Reglament ho permet, ja sap el que hem fet i el que hem dit, jo l'únic que, quant a aquest tema, puc dir, i em sembla que ja he dit, és que em sembla que no és bo ni és adequat a l'autèntica finalitat del Reglament que uns temes tan transcendents com vulguin, tots ells, però uns temes pressupostaris, aplicar-los el caràcter d'una votació secreta, perquè en aquest terreny haurien de fer votació secreta en tot. No, el que a mi m'ha estamordit, o el qualificatiu que vostè prefereixi, és la justificació que n'ha donat vostè i que ara ha tomat a donar, que és la d'equiparar el vot de consciència al vot secret. Potser serà així en el seu cas, però en el nostre cas no. Els nostres diputats, els diputats de Convergència i Unió sempre voten amb consciència. Tenen a vegades dubtes, problemes personals, interessos territorials a defensar, però tenint una visió global de país, sempre voten en consciència, perquè saben que el tot està per damunt de la part. I no sols és així, senyor Farrés, que sempre ha estat així, que..., no sé els altres grups, desconec la mecànica interna dels altres grups, però el Grup Parlamentari de Convergència i Unió des de l'any 80 té un reglament de funcionament intern on hi ha precisament la clàusula de consciència, i totes les nostres diputades i els nostres diputats tenen dret a una sèrie de temes molt concrets a votar amb llibertat, en consciència. I en tots els temes que no especifiquen i es descriuen, parlant amb el portaveu, en aquest moment amb mi, si em justifiquen adequadament, al meu entendre, que una votació determinada o unes votacions afecten la seva consciència —no els seus interessos polítics, la seva consciència—, jo els eximeixo de participar en la votació, i això potser vostès no ho hauran vist, però alguna vegada això ha passat. Per tant, tot això que vostè diu, almenys, no va per nosaltres.

Bé, anant doncs a la resposta, en aquest conjunt d'una seixantena d'esmenes que s'han fet a l'article 6, el de crèdits ampliables, és clar, vostès han estat parlant si no..., és clar que hi ha hagut altres esmenes que no són de l'article 6, però, pel cap baix, dues hores i mitja justificant la necessitat que totes aquestes partides que vostès demanaven fossin ampliables, òbviament, per això les acumulo, la meua resposta serà molt més breu, moltíssim més breu. Perquè, és clar, aquí hi ha uns principis generals que s'han perdut una mica en aquest bosc de tants arbres que vostès han anat explicant, perquè, és clar, moltes de les coses que vostès diuen —altres no, però moltes de les coses que diuen vostès— tenen una base i una justificació, però és que aquí tractem d'una globalitat, i, concretament, a nivell de pressupost, el que estem discutint és si unes determinades partides, les que siguin, socials, econòmiques, de l'ordre que sigui, han de ser ampliables o no ampliables.

Aleshores, aquest tema, si no ho recordo malament, ja va sortir en el debat de totalitat, tant en les moltes intervencions i llargues intervencions que va fer l'honorable conseller, com en aquelles pinzellades que jo mateix vaig fer per justificar tècnicament l'oposició del nostre Grup. La memòria del pressupost explica clarament quina és la política del Consell Executiu, quant a partides ampliables; després recordo que algun il·lustre diputat va dir: «No, però ho dieu, però no ho compliu, perquè

encara n'hi ha masses d'ampliables.» Però recordaré que la filosofia era la restricció de les partides ampliables.

Què entenem nosaltres que són partides ampliables, i què ens sembla que és el correcte? Són partides ampliables només en dos casos: aquelles partides —i això és un debat que hem fet fa una estona amb el senyor Curto— aquelles partides que van acompanyades d'un ingrés paral·lel, que també varia, i que, aleshores, per raons òbvies la despesa, la partida de despesa, ha de ser també ampliable, per fer front a aquest ingrés que, en funció de l'activitat o servei que presta l'Administració, l'ha d'acompanyar; i l'altre únic cas que entenem correcte és el de la impossibilitat tècnica de valorar exactament l'import de la despesa.

Hi ha un cas, que recordo que amb el senyor Oliart moltes vegades discutíem, que és paradigmàtic; el tema, doncs, diem sempre, el recordarà el senyor Oliart, el tema del menjar dels presos. És clar, és impossible saber el 31 de desembre quants presos hi haurà al llarg de l'any a Catalunya, i, per tant, no podem fer una partida fixa; ha de ser ampliable, i així moltes sèries de coses. I aquests són els casos que recollim i no altres.

També hi ha un cas..., que el senyor Martí Carnicer s'hi ha referit en el curs d'una brevíssima intervenció, a una partida d'aquestes ampliables, que ha dit que després ja en parlariem més; bé, parlem-ne més, però sempre direm el mateix, que és el tema de les responsabilitats financeres de la Generalitat per a les operacions d'aval. Òbviament, també és impossible —em sembla que és un cas de transparència total—, és impossible avui saber quina serà la situació d'obligacions durant l'exercici. I això és el que hi ha. I encara aquest criteri restrictiu —ja ho vaig esmentar en el debat de totalitat—, aquest criteri restrictiu enguany s'incrementa perquè hi ha un precepte que preveu que en el quart trimestre de l'any es farà un replantejament del tema per destinar romanents a tapar, a cobrir aquests excessos per a partides ampliables que s'hagin produït.

Perquè això —no ens enganyem—, tota partida ampliable, de la naturalesa que sigui, al més justificada que sigui, que no vagi acompanyada d'un ingrés paral·lel, és provocar dèficit (*remor de veus*), dèficit, sí, sí, hi estem totalment d'acord, senyor Martí Carnicer, mai ho hem negat, el que vostès..., bé, entrariem en un debat, senyor Martí Carnicer, que si hi ha ocasió de fer-lo en una altra esmena, o si no ja el farem en un altre moment, perquè em temo que ocasions en tindrem.

Bé, en definitiva, per tant, doncs, nosaltres tenim un criteri molt restrictiu i per això ens oposarem —ja ho dic des d'ara— a la totalitat de totes les propostes que se'ns fan d'atribució de crèdit ampliable a tot un reguitzell de partides del pressupost que vostès estableixen. És que fins i tot se m'acut ara un argument, sentint-lo a vostè en l'acció de control, de fiscalització, la crítica constant que el Govern no ho fa bé, que «ens vingui a explicar cada moment què fa», que «abans que passi per la Comissió d'Economia i Finances, que li donarem o no la benedicció»..., tot això fa referència a partides explicades, programades, detallades al cèntim, en l'estat de despeses. I, en canvi —i això, diguem-ne, és una certa acusació d'incoherència política—, el que vostès aquí alegrement, doncs, autoritzen el Govern que sense cap limitació, a una pila... —si comptéssim això, és una gran quantitat de partides de l'estat de despeses—, li doni el caràcter d'ampliable. Evidentment, després trimestralment donarà comptes, però el Govern, vostès gentilmente, amablement, l'autoritzen a fer el que vulgui.

Bé, per acabar aquesta descripció global, que és el que sembla que justifica fonamentalment la nostra oposició a l'adopció d'aquestes esmenes, voldria dir que, de fet, de fet, aquest conjunt d'esmenes, podríem dir, és el conjunt de l'alegria (*remor de veus*); sí, sí, l'alegria pressupostària. Potser això serà un vici —ho accepto—, és un vici o és una desviació de la realitat, fruit de la mecànica, que tenim establerta des de fa uns anys, del debat de pressupostos; perquè tots aquests temes, o la majoria d'aquests temes, ja han sortit, ja els hem debatut, vostès i nosaltres, a nivell de comissió en seu legislativa plena, amb esmenes concretes. Aleshores, vostès —la majoria, no dic totes—, aleshores, vostès han hagut de fer l'esforç important i d'agrair i de respectar, sobretot, de buscar partides del mateix departament que vostès poguessin justificar que s'han de disminuir, que n'hi ha massa per poder donar a aquestes partides de les seves preferències.

En canvi, aquí —per això dic: és l'alegria— vostès no han donat cap explicació. «Escolti, la partida aquesta ens és simpàtica, és necessària, és justa, és social, doncs, allà va, ampliable i el Govern, doncs, que incrementi el dèficit.» A part que aquesta no és l'actitud de sempre, aquesta no és l'actitud de sempre, doncs, a part d'això —com deia abans al senyor Roc Fuentes, que ara no sé què m'estava explicant, i que tindrà ocasió de dir-m'ho després, suposo—, doncs, com saben vostès, hi ha uns imperatius, unes obligacions, uns acords, acceptats plenament, per raons òbvies, pel Govern de la Generalitat de Catalunya, de la necessària contenció administrativa, de la necessària reducció del dèficit per arribar a aquest desitjat 96, a la convergència de Maastricht. Per tant, evidentment, seria una incoherència per part nostra que els acceptéssim la declaració de crèdit ampliable a totes aquestes coses que demanen.

Dita aquesta consideració de tipus general, voldria, doncs, fer algunes pinzellades sobre algunes de les esmenes que m'han semblat més criticables, no pel caràcter, sinó pel contingut i per la justificació que vostès n'han donat. Bé, hi ha les esmenes 26, 27, 28 —és el tema aquest de què parlava, a què feia referència el senyor Martí Carnicer—, el fet dels crèdits insuficients d'aquestes operacions de la Generalitat. Ja he explicat la necessitat que sigui per definició ampliable.

A l'esmena 29, bé, ja n'hem parlat abans, és el tema del Fons de Cooperació Municipal, ja explicava que en tot cas hauria de ser una altra partida, la que procedeix d'ingressos de l'Estat, però aquest és un debat que ja hem fet al matí. Una esmena que he estat fins i tot temptat de replicar-la individualment, és una esmena que ha fet, si no ho recordo malament, el diputat senyor Ferran, quan parlava del tema del Tercer Món. El senyor Ferran té tota la raó i nosaltres hi hem estat d'acord, hi estem d'acord i hi estarem d'acord. Tant és així que encara que amb certa sorpresa —perquè en política ja no et pots sorprendre de res—, amb certa sorpresa per part meua, doncs, he vist que hi ha esmenes encara sobre aquest tema; jo voldria recordar que en el pressupost d'enguany, malgrat l'austeritat, malgrat la restricció, malgrat tot el que he explicat, aquesta partida, la partida destinada al Tercer Món, la 02.01.480.10..., ep!, val a dir, la partida destinada a això en el Departament de Presidència específicament, perquè, és clar, no se'ls escaparà a vostès que en el mateix Departament de Presidència i a molts altres departaments —el de Sanitat, el d'Ensenyament, etcètera— hi ha moltes altres quantitats importants, no diré meravelloses, però

quantitats considerables que van a atendre també necessitats d'ordre sanitari, educatiu, etcètera, de benestar social, etcètera (*remor de veus*), sí, senyora Barenys, del Tercer Món, i el senyor conseller de Sanitat, si vol, li explicarà exactament el gran esforç que fa la seva Conselleria en atenció sanitària a aquestes persones... Però, bé, aleshores deia que, malgrat tot això, en aquesta partida sola enguany s'ha passat de 210 a 350 milions. Vostès diran: «oh, la quantitat és molt petita», d'acord, senyor Ferran, però no és tan petita i, sobretot, no és tan petita proporcionalment, és un 60% d'augment. Jo li diria —vostè no era en aquesta cambra, entre nosaltres— que quan va començar aquesta partida hi havia 7 milions i mig de pessetes, i encara cada any comportava una esmena de supressió d'Esquerra Republicana, que recordo que invocava que per 7 milions de pessetes valia més no tenir res i hi votaven en contra. Per tant, doncs, s'ha fet un camí. Aleshores vostè diu: «s'ha d'arribar a aquest 0,7%». D'acord; estem en camí de fer-ho, molt a poc a poc, d'acord. La situació d'austeritat d'avui dia no és la d'abans i esperem que no sigui la del dia de demà.

Ara, encara que només sigui per un motiu tècnic, senyor Ferran —vostè ho entendre—, el pressupost és anual; a vegades hi ha petites coses que per causes tècniques tenen una translació a l'any següent, i aleshores —i el senyor Martí Carnicer n'és excepcional testimoni— vostès ens critiquen: «escoltin, trenquen la unitat temporal del pressupost», etcètera. És clar, aquest desig d'arribar al 0,7 al més aviat possible, a part d'allò que dèiem de la llei imperativa que comentava amb el senyor Fuentes, doncs, és clar, aquí parlem..., aquest pressupost actua, regula, obliga l'any 93; no podem fer previsions del futur i menys amb un futur tan ampli com aquest. Jo confio que al més aviat possible continuarem governant, com espero i desitjo, nosaltres, el Govern i vostè, en relació amb els seus companys o amb algunes d'aquestes elucubracions que se'ns expliquen, d'enteses de forces d'oposició, d'esquerres i tot això; si vostès governessin, farien exactament igual; el cor ens diu una cosa i el cap, malauradament, ens diu que hem d'anar molt més a poc a poc.

Per un altre cantó, sí, hi ha una esmena, que ja l'hem comentat abans, sobre el Pla únic d'obres i serveis. S'ha retirat l'esmena 33 per part del Grup Socialista. De fet era una esmena tècnica que era per córrer; en el cas que —ja anuncio que no serà així— s'haguessin acceptat unes esmenes del Grup Socialista a aquesta lletra d'aquest apartat d'aquest article, caldria córrer la numeració.

Bé, en definitiva..., l'esmena 34, quan parla de la primera etapa de l'educació infantil, vostès saben perfectament que la legislació, tant l'actual com la immediatament aplicable, tant l'anterior com la LOGSE, aquest cicle educatiu no és obligatori; per tant, doncs, no podem accedir a aquest tema.

A l'esmena 35, dels conservatoris professionals de música o dansa, que el senyor Oriol Martorell ha defensat, jo li recordaré —em sembla que ell no hi era present, però els seus companys li hauran explicat, sé que va ser objecte de la seva crítica, em sembla—, però nosaltres —recordaria—, que en comissió vam agrupar una sèrie d'esmenes, vam fer reduccions d'altres partides i vam crear una partida amb un nom específicament, tal com sen's demanava, dotada de l'ordre —no em facin dir exactament la xifra—, però de 360, 300... (*remor de veus*), de 365 milions de pessetes; per tant, algun esforç s'ha fet dintre de les possibilitats, però sempre —fixin-se— rebaixant, reduint d'altres

partides. El que no podem compartir és aquesta alegria de declarar ampliable la partida.

Les de transports, ja les hem discutides... El Pla d'habitatge..., bé, el Pla d'habitatge..., l'esmena 40, del Grup Socialista, que hi ha l'esmena 79 i la 80, que tenen una relació amb això, és clar, el Pla d'habitatges de l'any 92 al 95 —un altre cop el Pla, i Pla que acceptem— assenyala que l'Incasol destinarà 10.000 milions anuals a base de 7.700 de construcció directa i 2.700 milions en convenis amb l'Administració local, per tant, és una xifra molt respectable. A més —i d'això hi ha una altra esmena, no sé si aquí o en un altre lloc, però ja ho explico ara, i ho saben vostès perfectament—, l'Incasol, a part de la dotació estrictament pressupostària, té ingressos fruit de la seva activitat de compra-venda i d'urbanització dels solars que adquireix i posa a la disposició dels particulars domèstics i de la indústria. Per tant, entenem que no calen crèdits ampliables. Concretament, els responsables d'aquest Institut Català del Sòl em van fer arribar una llarga llista, un llarg llistat, concretament quaranta-nou municipis, on es faran actuacions enguany. Si a algú li interessa, en aquell afany que dèiem de defensa territorial, els ho puc llegir fora d'aquí, evidentment. Però, és una llista que va des d'Alcanar a Vilopriu, passant per Collbató, Ripoll o Terrassa; Sabadell no hi és, eh? (*Remor de veus.*)

L'esmena 42, de fet, és una esmena tradicional, la número 42, perquè tampoc ens l'expliquen, no ens l'han explicada mai, això és el que em preocupa, això sí que em preocupa (*remor de veus*), el Grup Socialista no ens l'ha explicada mai; és una esmena que substitueix la referència a la directiva comunitària per la referència a un decret de l'Estat espanyol. Ja no sabem si això és un patriotisme mal entès o a què obeeix. Bé, mentre no se'ns expliqui el perquè, doncs, nosaltres entenem que és ben clara i neta i concreta i entenedora, la referència a la directiva comunitària. Bé, tota una sèrie de partides que, és clar, els departaments diuen: «escoltin, què més ens agradaria que tenir més diners, però dintre de les disponibilitats pressupostàries només podem fer això». Molts ens diuen les sèries històriques d'ús d'aquesta partida, de peticions, en el cas que es necessitin, als interessats..., doncs, acrediten que amb la trajectòria, extrapolant el passat, ja és suficient el que s'hi posa, etcètera.

Hi ha aquest conjunt d'esmenes, que comentàvem amb el senyor Rañé, a la secció f). És clar, la resposta que jo tinc de la Conselleria, senyor Rañé..., i fixi's que la menció «les aplicacions pressupostàries» és en plural, no en singular i que en tot cas aquesta partida, que vostè a l'esmena 51 demana que sigui ampliable, l'11.07.481.01, el Departament entén que és ampliable; per tant, no cal..., i que és ampliable en virtut del que diu la lletra f) del mateix apartat de l'article 6. I li deia allò perquè, és clar, vostè sap perfectament, perquè vostè les presenta, que l'esmena 47, 48..., perdoni, la 46 fins i tot, la 46, la 47 i la 48 i la 49, el que fan és, precisament, eliminar aquesta explicació, que diu el Projecte de llei, d'aplicacions pressupostàries corresponents a la renda mínima d'inserció, la qual cosa a vostè li està bé, i per això presenta aquesta esmena 51 i, en canvi, substitueix per tot aquest reguitzell d'actuacions, molt dignes i correctes i molt lloables, però que no tenen encaix en les disponibilitats pressupostàries del Departament. Jo li podria llegir —vostè ho sap perfectament—, a cada una d'aquestes partides que vostè demana que s'ampliïn, les pessetes que hi ha: 200 milions, 220, 200, 40, 51, motiu... Bé, en definitiva, el tema de

fons, el que planteja vostè, el caràcter d'ampliable, òbviament, per tot el que he explicat, ens hi oposarem.

Bé, el tema penitenciari, exactament el mateix a l'esmena 52.

L'esmena 56, aquella que el senyor Martí Carnicer ha defensat en solitari, és claríssim: la mateixa naturalesa de l'aval obliga que sigui ampliable, aquest crèdit 21.01.770.01.

Quant a les esmenes 57 i 58, que el senyor Madueño ens ha explicat l'argumentació de sempre, jo, per evitar tornar a repetir el mateix, que és el tema de l'EAJA, el tema de les loteries, jo el remetria... Jo crec que hi era present, ell... Sí, vostè, senyor Madueño, crec que era present a la reunió de la Comissió de la Sindicatura de Comptes no fa pas tant temps, i el meu company, el senyor Codina, li va donar una explicació, al meu entendre —ja veig que vostè no la comparteix—, però una explicació molt detallada del perquè i el com, i que això no era com vostè deia, diu i suposo que dirà. Nosaltres continuem dient el mateix: és un organisme lloable, el caràcter d'ampliable és perquè els catalans vegin que si juguen amb els jocs que organitza l'EAJA ajuden una sèrie d'obres socials d'una forma específica, concreta i directa. Vostè diu: «escolti, és que no diu la quantitat exacta!» Escolti, senyor Madueño, vostè sap que fa molts anys que donàvem quantitats exactes de previsió, i aleshores vostè intentava col·loquialment —com cada vegada diem, aquesta tarda, en una sèrie d'ocasions—, vostè intentava rebregar-nos, i dir: «escolti, han dit tant i serà quant». I ara, precisament, humilment acceptem la seva crítica i veiem que això de l'atzar realment, per definició, és molt atzarós i no som capaços de concretar exactament quina és la partida i deixem una partida oberta; aleshores vostè també ens ho torna a criticar. Potser valdria la pena que un dia m'expliquéss —encara que fos a cau d'orella— exactament quina regulació voldria en aquest tema per no ser objecte de crítica. Espero que el trobi algun dia i que em convenci.

A l'esmena 61, bé, tornem a ser al mateix: la xarxa bàsica de serveis socials, les previsions de l'any 93. Aquí tinc les xifres: 2.800 milions per a la xarxa bàsica; l'Estat també destina a Catalunya un import igual que el del 92 —1.362 milions; aquí hi ha una congelació, òbviament, per aquestes raons econòmiques que he dit—, però aquesta és la realitat, i, evidentment, no podem declarar-les ampliables.

L'esmena que surt aquí de les barreres arquitectòniques, l'hem comentat; en un altre moment els faré mercè de tornar a insistir en el mateix tema.

El tema dels productes farmacèutics, que enguany només ens el planteja a través de l'esmena 64 el Grup d'Iniciativa per Catalunya, veig que el Grup Socialista, el senyor Font, ha entès les raons i sap perfectament —com suposo que també ho sap perfectament el Grup d'Iniciativa, però el partidisme polític obliga a fer el que s'ha de fer—..., vostès saben que la Llei general pressupostària, article 149, lletra c), preveu aquesta mecànica; que és una mecànica que hi estem d'acord: és una mecànica perversa, i si el senyor conseller de Sanitat estigués atent al debat hi estaria totalment d'acord, amb el caràcter pervers del sistema de finançament de la Seguretat Social i, concretament, amb el tema dels productes farmacèutics. Però, bé, això ho posem per una raó molt senzilla: perquè si féssim el disbarat de suprimir el que vostès diuen, el caràcter ampliable, ens trobaríem que si algun dia..., que esperem sempre —amb la ingenuïtat

que ens caracteritza— recuperar tots aquests diners de la desviació de l'Insalud, es quedarien als llimbs, perquè no tindríem un receptacle pressupostari com és aquest text que vostès volen suprimir.

Hi ha l'esmena 70. També la voldria comentar. Fa referència a barreres arquitectòniques. És clar, parlen d'unes partides concretes de l'ICASS; és clar, el Departament o l'organisme autònom, en aquest cas, em diu que en aquesta secció concreta s'hi concentra el pressupost d'inversions de l'ICASS en matèria d'atencions a persones disminuïdes, i el capítol 6 està dotat amb 462 milions i inclou aquestes destinacions demanades; al capítol 7 s'hi preveuen 200 milions de transferències a ajuntaments i a institucions sense finalitat de lucre per a abolició de barres; vol dir que el tema en molta part ja està contemplat. Ara, òbviament, no podem admetre el seu caràcter ampliable. I dintre aquesta programació plurianual que parlava a la senyora Barenys, ara també al Grup d'Iniciativa per Catalunya els haig d'explicar el mateix. Per tant, no podem admetre aquest caràcter d'ampliació.

Altres partides que em semblin significatives... Bé, l'esmena 73, del Grup d'Iniciativa, el senyor Gimeno ens ha parlat d'una sèrie de coses; totes aquestes partides, les partides que vostè vol modificar en aquest moment suposen ja —si s'aprova el pressupost, òbviament— 2.673 milions de pessetes, la qual cosa, dintre les disponibilitats pressupostàries, etcètera, ordre de prioritats, és raonablement suficient i, en tot cas —això sí que se'm fa observar—, la darrera partida que vostè demana, la 22.04.670.05 no existeix; per tant se n'hauria de demanar la creació. Ara, és la partida del PEIN, és el tema del PEIN i aleshores —com sap vostè— el Consell Executiu de la Generalitat dilluns va aprovar el Decret corresponent, i allà veurà vostè tota la programació, i val a dir —si em permet, per alleugerir una mica el to— que en veure'l vaig quedar sorprès de la quantitat d'insectes que el PEIN pretén protegir a Catalunya, entres moltes altres coses.

Una altra esmena, l'esmena 74, d'Iniciativa per Catalunya. És clar, estem totalment d'acord, senyora Mayol, amb el tema de l'Institut Català de la Dona; ara, vostè, el que pretén, fixi's, no una aplicació concreta —que hi ha una altra esmena que sí que ho diu, una partida d'ajut a la dona—, sinó que aquí el que es pretén és el crèdit corresponent a l'Institut Català de la Dona, o sigui que és tota l'organització, tot l'organisme autònom, que tingui el caràcter d'ampliable. Per feministes que siguem —i ho som—, no estariem en possibilitat d'acceptar-ho.

Aleshores, només dir-li, senyora Mayol, per no allargar la meua intervenció, que el meu company —com vostè ja sap, perquè ja en comissió es va fer així, però aleshores es feia una mica formalment, en el sentit que només s'anunciaven temes i prou— tindrà ocasió, si vostè persisteix després de l'explicació a mantenir l'esmena a la totalitat, d'explicar-li fil per randa el bon funcionament i les grans activitats de l'Institut Català de la Dona. Oi que és així? (Pausa.) Molt bé.

Bé, evidentment hi ha tota una sèrie d'esmenes que no he donat —com poden veure vostès que les salto— perquè no tinc una resposta especial o concreta. És clar, ara em diu el meu company que potser valdria la pena contestar les esmenes 58, 59 i 60. Aquí tinc una resposta una mica diferenciada del tema general que he explicat en començar amb les esmenes 57 i 58, que és el que diu, és el que preveu..., bé, en certa manera ja ho havia explicat, perquè el que es pretén és suprimir la lletra m),

que és la que fa referència a les relacions amb l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, i això ho he explicat —perdoni'm, senyora Barenys— referint-me bàsicament al senyor Madueño. Però el que fa referència més encara concretament al programa de construcció de residències, el Departament m'informa que es finança directament del pressupost d'inversions de l'ICASS, mentre que els fruits de la loteria van als centres de dia.

Tornant a reprendre el fil, i ja per anar acabant —perquè de fet em queden un parell d'esmenes—, l'esmena 80..., perquè la 71 i la 79 fan referència a altres esmenes del mateix tipus, que ja ho hem comentat, l'esmena 77 és una macroesmena del Grup d'Iniciativa, que gairebé és un pressupost alternatiu, però dintre d'aquesta línia d'alegria, de declaració... (*Remor de veus.*) Tots, no? Bé, gairebé tots. Ah, bé! Però, senyor Fuentes, com sap, ja és irreparable el que vam fer en comissió.

Bé, l'esmena 80, que és sobre el tema de la localització en els teixits deprimits de ciutats del tercer nivell i presència comarcal —d'això, n'hem parlat al matí amb una sèrie de distingits diputats socialistes—, aquí concretament tinc una explicació anotada d'aquesta partida, la que vostès demanen que sigui ampliable; fa referència a la part de fons perdut, i segons uns càlculs —que reconec que no és la meua especialitat—, segons uns càlculs que fa la Conselleria, això significa que la inversió real serà de 600 milions de pessetes, dels quals 119 seran a fons perdut, que són els que es financen en aquesta partida, i la resta recuperats en l'operació de nous solars i urbanitzacions resultant. És una mica el que explicava abans que l'entitat té altres fonts de recursos, fonts d'ingressos que no són estrictament els pressupostaris.

I el que se'm diu també és que aquesta xifra és la que raonablement, la que preveu la partida sense ampliar, és la que raonablement es poden invertir amb els recursos humans disponibles i la velocitat d'actuació en aquests sòls, que és molt baixa —la velocitat d'actuació— per al reallotjament de la gent i l'activitat que comporta; per tant, és clar, necessita una activitat, una tramitació que no fa viable o no fa necessari —entenem nosaltres— que aquestes partides siguin ampliables.

I finalment hi ha aquesta del transport de viatgers, que n'hem parlat molt aquest matí i que, concretament, en aquesta partida fa referència a les línies de transports de viatgers, que bàsicament són les rurals i les de dèbil trànsit, i per tant entenem que per les sèries històriques conegudes, per les peticions que hi ha és suficient i no cal donar-hi el caràcter d'ampliable.

Per tots aquests motius, uns de generals, que afecten totes les esmenes que he comentat, i altres puntualitzacions, pinzellades més concretes i directes a algunes d'aquestes esmenes, el nostre Grup s'oposarà a l'adopció del conjunt d'esmenes que va des de la 24 fins a la 81.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a l'article setè, que no té cap esmena. Per consegüent, podrem passar al debat de l'article vuitè, que té esmenes del Grup Popular i del Grup d'Iniciativa.

En primer lloc, el Grup Popular, per defensar les esmenes a aquest article; són la 82, 84, 86 i 88. Té la paraula el senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Molt breument, tots els anys tenim la mateixa sensació... No, si no sap lo que vaig a dir, senyor Escudé. Que no, home, que no li

parlo d'això. Que tinc la sensació que quan hem passat ja l'article que fa referència als crèdits ampliables sembla com si les coses anessin més de pressa, i ara vostè es pensava que li anava a dir exactament lo mateix. És clar, és una esmena tradicional esta que vaig a defensar, totes estes, perquè l'article també és tradicional.

I en defensar les esmenes conjuntament vull manifestar que, en bona lògica i per la seva naturalesa —me refereixo a l'apartat primer de l'article 8—, est article 8 hauria de desaparèixer, des de la nostra opinió, del Projecte de llei de pressupostos, perquè evidentment, i encara que no hi ha cap motiu com per deixar sense límit un import a transferir per equilibrar pressupostos a 31 de desembre, lo cert és que així ho contempla la Llei de finances públiques de Catalunya i així ho hem de complir. Esta és una discrepància que el Grup Popular tenim amb esta Llei de finances públiques, però que en definitiva l'hem d'assumir.

I és a partir del contingut de l'apartat primer quan nosaltres entenem que l'apartat segon no té cap sentit incorporar-lo al text articulat per l'obvietat que això suposa. Nosaltres diem: «Només faltaria això, que no es tinguessin en compte les obligacions reconegudes en concepte d'operacions corrents i que no es tingués en compte lo disposat comptablement per a operacions de capital a l'apartat quart.»

És com aquella llei que vam aprovar l'any 1987 al Parlament de Catalunya, referida a les lleis d'ordenació territorial, que deia que el secretari aixecarà acta, que el president presidirà, que el director dirigirà i que l'acta farà constar els membres assistents a la reunió. Home, és una obvietat, però també és una obligació.

I en relació amb l'apartat tercer, simplement manifestar lo nostre desacord per la improcedència d'un redactat que parla de «lliurar fons en excés», en tant que l'aplicació d'est terme atempta contra l'eficàcia —des de la nostra opinió—, atempta contra el control i deixa les mans lliures com a excusa per si de cas no s'arriba a un objectiu determinat. És allò del principi d'eficàcia.

I quant a l'apartat quart, simplement assenyalar que no compartim lo criteri del que el text articulat considera «naturalesa de subvenció d'explotació».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup d'Iniciativa per Catalunya també té esmenes a aquest article. Per defensar-les, té la paraula el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Defensaré conjuntament la 83, 85, 87 i 89. Les tres primeres van en la mateixa direcció que el senyor Curto ha explicat; és a dir, creiem que són..., els tres primers apartats ja estan regulats en altres lleis, són temes obvis i que, per tant, no haurien de ser objecte de regulació en aquest Projecte de llei.

Pel que fa referència a l'última esmena a aquest article, l'esmena 89, proposem una esmena d'addició en el sentit que quan el Govern decideixi fer ampliacions de capital a les societats controlades per l'Administració autonòmica, del lliurament d'aquestes quantitats s'informi trimestralment la Comissió del Parlament de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra. Senyor Escudé, té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Bé, senyor Curto, estava equivocat, però vostè també està equivocat, per-

què després de l'article 6 no ve baixada, sinó que encara ve molta pujada en el debat de pressupost. Ara jo calculava, quan vostè m'ha fet aquesta frase, aproximadament les esmenes que ens queden, i ens queden, calculo, unes 470 esmenes, i al ritme que portem, si acabéssim a una hora raonable —a la una o les dues d'aquesta matinada—, calculo que només necessitaríem tres dies més per acabar el debat de pressupostos. (*Remor de veus.*)

Bé, en tot cas, senyor Curto —vostè ja ho ha dit—, les esmenes són tradicionals —que són esmenes de supressió—, com el text és tradicional. Evidentment, és tradicional perquè respon a una realitat. I no sols respon a una coherència, sinó que respon a una situació lògica, perquè, si no es fes aquesta regulació, es donarien unes circumstàncies totalment incongruents. Perquè, anem a pams... I el senyor Saura, en nom d'Iniciativa..., les quatre primeres esmenes són exactament iguals —després comentaré la seva, al final—, però quant a aquestes esmenes de suprimir l'apartat primer, el segon, el tercer i el quart, encara que el quart, només —com diu bé el senyor Saura—, no l'esmena... Anem al primer apartat. Aquest apartat..., em sembla que la seva lectura explica el que vol: vol evitar —com deia— la incongruència en el fet que coexistís un superàvit comptable d'un organisme autònom i, al mateix temps, se li concedissin subvencions d'explotació. I aquesta mecànica, aquest primer apartat, el que preveu és evitar això. Es pretén que vegin reduïdes les transferències que reben a càrrec del pressupost de la Generalitat, i això permet reduir la despesa de la Generalitat, perquè hi ha una situació més favorable de l'explotació d'aquest organisme.

Al segon apartat, el senyor Saura s'ha limitat a dir que estava més o menys d'acord amb el senyor Curto, però el senyor Curto ens ha explicat que era sobrer. Home, el senyor Curto, en això, em sembla que no l'encerta: el segon apartat no diu obvietats com aquesta que ens explicava de «qui mana i qui no mana», sinó que explica la mecànica de com es determinen les despeses, el que s'hi ha d'incloure i el que no s'hi ha d'incloure. Per tant, em sembla que és necessari el manteniment d'aquest apartat.

Quant al tercer apartat, si no existís, podrien lliurar-se fons al gener —és clar, és un cas màxim, si volen, però és una possibilitat, i s'ha de preveure, i per això aquest apartat 3 ve a evitar-ho—, es podria produir el cas, si no hi fos —hi insisteixo—, que el gener de l'any que ve, el gener del 93, com a resultat de la liquidació del pressupost del 92, s'hi poguessin incloure més aportacions sense possibilitat de compensació en la liquidació del pressupost del 92. I el resultat seria el romanent de tresoreria, per part d'aquesta entitat, que repercutiria en el 1994.

Finalment, l'apartat 4, que vostè, senyor Curto, també vol suprimir, doncs, forma part d'aquest intent d'evitar una incongruència en aquest superàvit comptable, quan es tracti d'aquests organismes autònoms concrets a què fa referència.

Per acabar, l'esmena 89, del Grup d'Iniciativa, que també és una esmena que recordo que s'ha presentat en anys anteriors. Em sembla que potser, senyor Saura, parlem llenguatges diferents, perquè, és clar, a nosaltres ens sembla molt elemental que no cal incloure... Perquè vostè, què ens demana? Que el Govern de la Generalitat «en donarà compte trimestralment a la corresponent comissió del Parlament». És clar, vostès han anat resseguint tots els apartats del pressupost i hi han anat posant aquest

afegit. Aleshores... Bé, ja veig que vostè em fa gestos negatius. Bé, la meua impressió és que no sols no és necessari, sinó que és impossible de fer, perquè, és clar, aquesta possible actuació a efectuar es fa —es faria— un cop tancat l'exercici, per compensar aquesta explotació excedent, i, òbviament, ja no es tornaria a repetir fins a l'exercici següent; per tant, hi hauria un trimestre a l'any que, en tot cas, es podria fer, però no cada trimestre.

Aquesta és la nostra impressió, senyor Saura. I basant-nos en aquesta impressió, nosaltres també votarem en contra d'aquesta esmena 89.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a l'article novè: el Grup Popular hi té tres esmenes. Per a defensar-les, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, les esmenes 90, 92 i 93.

El Sr. PRESIDENT: I després hi ha un nou article: la 96.

El Sr. CURTO I CASADÓ: I 96. Est apartat primer de l'article 9 autoritza la contractació directa de les inversions en projectes d'obra de tots els departaments, fins a un límit de 75 milions de pessetes. I la modificació que, un any més, proposem lo Grup Popular és que est límit no superi los 50 milions de pessetes, sens perjudici que els departaments potser podran executar obres per major quantia amb càrrec al seu propi pressupost; és a dir, est límit de 50 milions de pessetes no significaria que no poguessin executar obres superiors a 50 milions de pessetes. És cert, i es pot afirmar per part del Grup de la majoria, és cert que el límit de 75 milions de pessetes és igual al del pressupost del 91 i al del pressupost del 92, amb un creixement zero respecte del límit autoritzat de contractació directa en est any de 1993. És cert. Però també és veritat, i cal recordar a la cambra que l'increment del 90 al 91 va suposar 25 milions de pessetes o, el que és igual, un 50% d'augment. En tot cas, l'objectiu clar d'esta esmena que interessa és obtindre un major control dels projectes d'obra que siguin objecte de contractació directa.

L'esmena a l'apartat segon preveu una millor difusió de les condicions d'obra a executar, independentment del compliment de les normes de contractació que específicament es puguin aplicar.

I, per últim, la tercera esmena, d'un nou apartat —l'esmena 93—, incorpora l'obligatorietat del Consell Executiu d'informar trimestralment el Parlament de Catalunya sobre aquells projectes d'inversió que, en règim de contractació directa, s'hagin autoritzat.

I l'esmena 96 és un nou article, entre el 9 i el 10, que el Grup Popular intentem incorporar. Enguany s'ha eliminat del text articulat la referència als contractes menors d'obres, d'assistència, de subministraments i de treballs específics; est article enguany s'ha eliminat del text articulat. Al Projecte de llei de 1992, tots los grups de la cambra acceptaven l'article en qüestió, perquè és evident que, en obres de reparació o de subministrament que no excedeixin de 500.000 pessetes, la tramitació ha de ser diferent però, a la vegada, ha de ser operativa. Per la naturalesa de l'obra, es tracta de combinar la rapidesa, la responsabilitat i la transparència, i, per això, les úniques esmenes d'addició mai van desnaturalitzar lo sentit de l'article, perquè venien a determinar est principi de transparència —l'article

venia a determinar est principi de transparència— i també lo principi de concurrència i d'igualtat.

És amb estos criteris que el Grup Popular intenta mantindre est article com a norma bàsica del capítol de gestió pressupostària i de despesa pública, encara que la disposició final segona manté en vigor l'article 9 del pressupost de 1992.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Iniciativa per Catalunya té dues esmenes —la 91 i la 95. Per a defensar-les té la paraula el diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Són dues esmenes, també, que intenten limitar la realització de contractacions directes per part del Govern. En aquest sentit, també, el nostre Grup proposa limitar a 50 milions de pessetes la contractació directa d'inversions, i, alhora, proposem en la nostra esmena 95 que, trimestralment, el Govern català informi el Parlament de Catalunya del conjunt d'inversions directes que hagi realitzat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El Grup Socialista té l'esmena 94, en aquest article 9. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president. L'esmena 94 és una esmena d'informació —d'allò que tan mancat està aquest Parlament en relació amb l'activitat del Consell Executiu—, en aquest cas, en relació amb els projectes d'inversió directes autoritzats pel Consell Executiu —autoritzats per contractació directa—, especificant aquelles dades que nosaltres considerem necessàries, que són la destinació, l'import i qui n'és l'adjudicatari.

Tots aquests temes, després se'ns diu que surten publicats en el *Diari Oficial*, es comprova que això no és així, i, per tant, el que cal és que, d'una manera sistemàtica, aquest Parlament estigui informat de les actuacions del Consell Executiu.

Ja que, en virtut dels articles que hem aprovat abans, el Consell Executiu pot fer en el pressupost una mica allò que li doni la gana, com a mínim, aquest Parlament, que ha tingut l'obligació i la voluntat d'estudiar-lo, esmenar-lo i aprovar-lo, sàpiga també què és el que després fa el Consell Executiu.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra. Té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Començant per l'esmena 90 i la 91, que són..., no diré que idèntiques, perquè són idèntiques quant a la xifra, el que passa és que el Grup Popular, a més, vol afegir una especial menció a l'article 37 de la Llei de contractes de l'Estat, jo li voldria dir al senyor Curto, i en la seva representació digníssima, a la senyora Dolors Montserrat —si calgués, que veig que no cal perquè torna el senyor Curto—, que el senyor Curto ens ha fet una explicació que la veritat és que no l'ha acabada de fer, perquè, si jo fos el senyor Curto diria: «ho veu? Ara vostès tenen raó però abans no en tenien» —perquè, en definitiva, és el que vostè diu—, «sí, vostès han mantingut la xifra de l'any passat i de l'altre any, però van fer un 50% d'augment.» Llavors, jo li diria, si fos vostè: «Escolti, ho veu?, vostès m'haurien d'acceptar que fa tres anys es van passar.» Bé, el passat és el passat. La realitat —i vostè ens ho ha explicat— és que està congelada, aquesta xifra, des de fa molt de temps, i tenint en compte la revisió monetària, ens sembla que raó de més que mantinguem, ara com ara, aquesta xifra, ja que, per raons d'austeritat i de

transparència, no l'augmentem. L'Estat també fa igual, com també deia el senyor Curto.

Aleshores, això, aquest detall que es contempla en l'apartat primer de l'article 9, és el que, a nivell d'Estat, preveu l'article 37 de la Llei de contractes. Per tant, creiem que és innecessari tornar-ho a mencionar aquí, ja que ho expliquem detalladament.

En definitiva, perquè les senyores i els senyors diputats ens entenguem tots, el que significa aquest conjunt de disposicions és que, en el cas d'aquest tipus de contractació, fins a 50 milions el responsable n'és el conseller, i de 50 a 75 n'és el Govern. I aquesta és una mecànica que no sols és a Catalunya o a nivell d'Estat, sinó que, per la informació escadussera que en tinc, la major part de comunitats autonòmiques també tenen aquesta mecànica.

Pel que fa a l'esmena 92, que també és una esmena tradicional, a nosaltres ens sembla que és menystenir el *Diari Oficial de la Generalitat* treure-li el caràcter d'oficialitat de comunicació i publicitat plena, i voler que, a més, es reproduïxi, almenys, en un dels diaris de major difusió, que ni tan sols ens diu de quin àmbit —si de Catalunya, si de l'Estat, si d'Europa o de què... I, és clar, nosaltres hi estarem en contra, i més encara per una argumentació que, després, en una esmena que no té res a veure amb aquest tema, argumentava el senyor Martí Carnicer, quan deia: «Oh, sí, es diu que es publica en el DOGC i no es publica.» Bé, l'apartat segon diu que es publiqui; si —que no és el cas, almenys que jo sàpiga— no es publiqués, no crec, amb efectes purament dialèctics, que el fet que ara volguéssim que, a més, es publiqués en un diari de major difusió, donés més imperativitat al text.

Pel que fa a les esmenes 93, 94 i 95, dels tres grups esmenants —que, paraula més o paraula menys, són idèntiques—, a part d'aquest criteri general que hem anat donant, que anirem donant i que potser ja no caldrà que diguem més, d'aquestes comunicacions, de la referència a la Llei de finances públiques, al Reglament de la cambra, etcètera, és que totes aquestes operacions —malgrat, almenys al nostre criteri, malgrat el que ha dit suara el senyor Carnicer—..., totes les condicions es publiquen en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, perquè, per altre cantó, ho imposa també l'article 38 de la Llei de contractes de l'Estat, i s'han de publicar al *Diari Oficial de la Generalitat* totes les adjudicacions superiors a cinc milions de pessetes, siguin quines siguin les seves modalitats. Per tant, ens sembla que aquest conjunt d'esmenes és superflu.

Els senyors diputats suposo que recordaran que, per decisió, gentilesa del *Diari Oficial de la Generalitat*, almenys els antics, no sé si tots, però suposo que tots els diputats, rebem a domicili el *Diari Oficial de la Generalitat*. Per tant, no és cap molèstia per a cap de nosaltres, dintre de les tasques parlamentàries, fer una repassada, una lectura al *Diari Oficial de la Generalitat*, i no cal que, trimestralment, ens ho donin mastegat.

Bé, per acabar, hi ha una esmena —que després en seguiran unes quantes; si convé, les anirem discutint, però, de moment, ja les discutim aquí—, l'esmena 96, del senyor Curto, quan denuncia la desaparició de l'antic article que feia referència al que, en aquest text, preveu tornar a incloure el senyor Curto. Jo voldria dir una cosa que ja vam dir, em sembla, l'any passat o fa dos anys: hi ha una jurisprudència ja molt consolidada, que em sembla que és coneguda de tothom —i potser pot ser una mica estranya, però és acceptada per tots els tractadistes i analistes

del dret pressupostari—, que el caràcter especial de la llei pressupostària fa que, si una disposició que no tingui el caràcter temporal apareix en la Llei de pressupostos, si específicament no es deroga, continua en vigor encara que es vagi esporgant el text en edicions posteriors. Això és així.

Ara bé, precisament amb un afany de cura, per evitar el dubte, per evitar el problema de dir: «Escolti, és que l'article aquest...» —i altres articles que el senyor Curto esmenarà posteriorment—, «...què volen dir exactament? Volen dir que no el suprimeixen?», hi ha una disposició final segona que negre sobre blanc va dient..., els articles em sembla que són l'11, 12, 13, 14, una sèrie d'articles de l'antic text de la Llei de pressupostos vigent en aquests moments encara, corresponent a l'exercici del 92, doncs, continuen en peu. Per tant, no veiem la necessitat de tornar a reproduir aquest i els altres articles.

Per tant, per aquests motius que he explicat ens oposarem a aquest conjunt d'esmenes que afecten l'article 9 i aquesta última esmena que hi vol afegir un nou article, a situar entre l'article 9 i l'article 10.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a l'article 10. El Grup Socialista hi té dues esmenes, la 97 i 98; per defensar-les, té la paraula la senyora Rosa Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Defensaré les esmenes 97 i 98. L'article 10 del text articulat fa referència als expedients simplificats per a la contractació d'obres i serveis. Nosaltres creiem i estem d'acord amb l'existència d'aquests expedients simplificats perquè són necessaris per a l'agilitat i l'eficàcia de l'Administració.

Però nosaltres discrepem en els imports, perquè creiem que el mínim s'ha d'abaixar a 500.000 pessetes i el màxim a 3 milions. És a dir, vostès diuen: fins a 1 milió de pessetes, factura i passin a cobrar; d'1 milió a 6, expedient simplificat. Nosaltres diem: fins a 500.000 pessetes, factura i passin a cobrar; i de 500.000 pessetes a 3 milions, expedient simplificat. Perquè, per exemple, senyors de la majoria, les inversions d'algun departament de la Generalitat es podrien portar a terme amb expedients, amb uns quants expedients simplificats. No ens servirà com a explicació el que alguna vegada ha manifestat el senyor Escudé en aquesta cambra tot dient que aquests expedients, o aquestes xifres o aquestes quantitats que aquí estem dient, hi ha alguna altra comunitat autònoma que també les té o bé que en algun ministeri hi circula un esborrany on es parla també d'aquestes quantitats. Creiem que això no són explicacions suficients ni clares a aquest article i no les considerariem vàlides. Perquè nosaltres estem d'acord amb la filosofia, d'acord amb l'existència d'aquest tipus d'expedient, però en desacord amb les quantitats que vostès inclouen en aquest article, perquè pensem que poden donar lloc a una proliferació excessiva de l'ús d'aquest article i també poden donar lloc a un trossejament d'adjudicacions. És a dir, que de 6 milions en 6 milions es poden fer veritables «virgueries», es poden fer primeres fases de l'adjudicació d'un contracte d'obres, segona fase, tercera fase, i, per tant, pot donar lloc, això —ho repeteixo—, a una proliferació i trossejament que ens sembla absolutament inoportú.

Nosaltres voldríem que el Grup de la majoria fos sensible davant d'aquestes esmenes i les votés a favor. Jo ja sé que el senyor Escudé també em dirà que aquesta és una esmena tradicional, aquestes esmenes, vull dir, són tradicionals, com altres en

aquest Parlament; potser alguns folkloristes d'aquest país estarien encantats de seguir el debat de pressupostos, perquè hi ha tantes coses tradicionals que suposo que els encantaria.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí.

El Grup Popular té les esmenes 99 i 100; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Esta primera esmena 99 a l'apartat segon, lletra g), és una concreció a les actuacions mínimes en un expedient simplificat, és a dir, quan est apartat se refereix només a la resolució d'adjudicació, nosaltres diem a la resolució d'adjudicació que ha de ser acceptada pel mateix contractista.

I estem, a l'igual que ha manifestat la il·lustre diputada senyora Martí, lo Grup Popular també estem d'acord, bàsicament, en lo contingut de l'article 10, que fa referència als contractes de subministraments, d'assistència tècnica, d'obres i treballs concrets no habituals per un import superior a un milió de pessetes. I estem absolutament d'acord també amb lo principi de seguretat i de garantia que s'estableix a l'apartat tercer i en el principi de transferència que proclama l'apartat quart. És per això que, seguint en estos mateixos criteris de limitació, de garantia i de transparència, l'esmena incorpora el criteri o el principi de publicitat en relació amb la contractació per mediació d'expedients simplificats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Torn en contra; té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Estic d'una banda molt satisfet que tots coincidim amb la bonesa de la filosofia i de l'article; el que m'estranya, després de tanta conformitat, és que hi hagin tantes esmenes.

Bé, en definitiva, les esmenes fonamentals que apuntava la senyora Martí són esmenes sobre les xifres. Aleshores, ja recordarà ella que en comissió ja vam comentar amb certa amplitud aquesta esmena; és clar, entrem aquí sí que òbviament en un terreny de la subjectivitat més pura i absoluta. Perquè és clar, avui, l'altre dia no, en comissió no, però avui la senyora Martí ens explica que aquí és una cautela contra possibles corrupteles. Ja m'explicarà vostè les diferències de corrupteles hipotètiques entre que sigui 500.001 pessetes i 1 milió de pessetes, molt poca broma es podria fer jugant entre aquestes dues xifres. I la que vostè especifica de 3 milions en el Projecte de llei ja hi és per a l'assistència tècnica i treballs específics i concrets no habituals i, en canvi, és el que s'amplia, i em sembla lògic i correcte per la seva major importància econòmica: són les obres i subministraments; el Projecte ho augmenta fins a 6 milions. Però bé, en definitiva, doncs, és un estira-i-arrotonsa sobre quines xifres són les correctes.

Aleshores, és clar, senyora Martí, com que ja hem debatut el tema, doncs, ja hem explicat..., no ens digui que hi ha un paper que corre per uns ministeris. Home!, jo diria que no és que corri per uns ministeris: és que és en el Congrés de Diputats; fins i tot no sé si a hores d'ara ja està aprovat, no ho sé. Però bé, en definitiva, el Govern central va presentar en el seu moment al Congrés una llei, que preveu que sigui extensiva a les comunitats autòniques, tot això ja ho veurem, però en definitiva aquesta és la pretensió, i es donen unes xifres que no lliguen amb les nostres, però que estan molt per sobre de les que diu la senyora Martí—encara que amb la testa em vagi indicant negati-

vament. Perquè en aquest Projecte—suposo que hi pot tenir més accés que jo—es preveu que els contractes menors arribin fins a 7 milions i mig i, en canvi, els de subministrament i assistència els rebaixa a 6 milions. Bé, en definitiva, ja veu que a Madrid tenen uns nivells, nosaltres en pretenem uns altres, vostè en suggereix, en algun cas, uns de superiors o bé d'inferiors, però, en definitiva, estem dintre de la subjectivitat i nosaltres, per l'experiència de l'aplicació d'aquest article en exercicis anteriors, entenem que són correctes les xifres que exposa l'article 10, apartat primer, del Projecte de llei i, per tant, votarem en contra de la seva variació.

Pel que fa a l'esmena 99, el senyor Curto no ens ho ha dit, però, si no ho recordo malament, el que pretén afegir ara és una frase que ja deia en els anys anteriors i l'hem suprimida, o sigui, el Govern l'ha retirada per una raó de tipus jurídic, perquè..., aquest text actual entenem que és correcte i no l'anterior, perquè s'ha arribat a la conclusió, en el terreny de la doctrina jurídica, que el contracte administratiu es perfecciona amb l'adjudicació, que això és el que diu l'article 13 de la Llei de contractes de l'Estat, i, per tant, aquesta addició és supèrflua i per això es va retirar o s'ha retirat enguany del text que era vigent l'any anterior.

Quant a l'esmena número 100, addició d'un nou apartat, doncs, nosaltres entenem que—bé, en essència—el que pretén el Grup Popular amb tots aquests afegitons és deixar que sigui simplificat el contracte. Per tant, seria desvirtuar totalment la celeritat i l'agilitat de l'expedient simplificat, i, per tant, doncs, també a aquestes esmenes del Grup Popular el nostre Grup s'hi oposarà en l'article 10.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a l'article 11. El Grup Socialista hi té dues esmenes; per defensar-les, té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. L'esmena 101 i l'esmena 103. Voldria fer notar al senyor president que en l'esmena 103 hi ha un error en la xifra: en lloc de 3 milions ha de dir 6, però en qualsevol cas no és la part que nosaltres proposem de modificació; és un error només mecànic.

L'esmena 101 és una esmena de supressió a l'article 11, que és el que fa referència a poder adjudicar obres menors entre 6 i 10 milions de pessetes amb un expedient ordinari, però amb un projecte esquemàtic. En aquest cas, a diferència de les esmenes anteriors, no estem d'acord ni amb la filosofia ni amb els imports proposats, perquè un contracte entre 6 i 10 milions de pessetes s'ha de tramitar—nosaltres creiem—com a expedient ordinari amb tots els requisits. I per què? Per moltes raons, però n'apuntaré algunes que ja he apuntat altres vegades. Per exemple, 10 milions de pessetes és una quantitat suficientment important i que, per exemple, podria ser un pressupost aproximat al que costa l'obra, per exemple, de fer una casa o un petit habitatge. En tot cas, és una quantitat important.

Vostès saben molt bé—una segona raó—, vostès saben molt bé que la major part dels problemes en els contractes d'obra, en les adjudicacions, sorgeixen, precisament, de la interpretació dels projectes d'obra; és precisament on les empreses constructors després de l'adjudicació demanen i és on s'aferren per demanar modificacions, sobretot, en el projecte. Per tant, un bon projecte amb un bon estat d'amidaments i perfectament definit,

fins i tot on es definissin tots els detalls, fa que l'adjudicació sigui sempre més inflexible i menys vulnerable. Precisament, nosaltres creiem que on més cal insistir, precisament, sempre és en la redacció del projecte, en la redacció de la memòria, en els estats d'amidaments, perquè —ho repeteixo— és on poden sortir els problemes. Si vostès, precisament, eliminen aquest apartat i prescindeixen de la possibilitat que hi hagi un projecte, doncs, fan que el pressupost i la memòria puguin estar redactats, de vegades, només en una única pàgina o en un únic full i, per tant, no hi hagin les garanties suficients. Aquest article, tal com està redactat, obre les portes a adjudicacions d'obra de 10 milions de pessetes, però amb reformats i modificacions que no sabem on poden acabar.

Nosaltres creiem que el Grup de la majoria s'equivoca molt quan planteja aquest article, sobretot perquè els que hi fan gestió directa o gestió diària poden provar moltes de les coses que jo acabo de dir respecte a la qüestió dels reformats. Jo crec que totes les administracions públiques haurien d'utilitzar el màxim de temps possible a discutir i estudiar els projectes, perquè tot el temps que s'utilitza a estudiar i debatre un projecte són diners, amb tota seguretat, que s'estalvien els ciutadans, en aquest cas els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, a l'hora de l'adjudicació.

Nosaltres, per tant, proposem la supressió de tot aquest article 11, perquè creiem que ens pot portar, amb tota seguretat, pel mal camí i, possiblement, per la perversió política. En tot cas, si aquesta esmena no prospera, hem fet una segona esmena, en la qual nosaltres demanem —una esmena d'addició—, si més no, que s'hi inclogui com a mínim la necessitat que en aquestes adjudicacions i en aquestes tramitacions d'expedients ordinaris hi figurei el plec de condicions tècniques, perquè així salvaríem en part aquesta mancança.

Espero haver arribat a tocar la clàusula de consciència de què abans ens parlava el senyor Escudé, dels diputats de la majoria, i aconseguir especialment el vot favorable a la primera esmena; també a la segona, però sobretot a la primera.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí.

El Grup d'Iniciativa té les esmenes 102 i 104. El senyor Saura té la paraula.

El Sr. SAURA: La primera esmena, la 102, és també una esmena de supressió de l'article 11, que regula, com molt bé ha explicat la senyora Rosa Martí, el procediment d'adjudicació de contractació d'obres de reparacions menors. El nostre Grup també entén que de cap de les maneres, ni per la quantitat que l'article 11 fixa de 6 milions fins a 10 milions ni pel procediment, al Parlament, els grups de l'oposició podem acceptar aquest article.

Aquest és un article més de tants d'altres que hem debatut avui, i que demà continuarem debatent, en què el Govern ens proposa tot un seguit d'articles que fan impossible el control parlamentari i que deixa oberta, fins i tot a l'arbitrarietat, la gestió del Govern. És a dir, hem parlat aquest matí de transferències de crèdit, hem parlat de determinades partides de crèdits ampliables, després parlarem de subvencions, hem parlat abans de contractacions directes d'inversions... És a dir, un conjunt d'articles en el text articulat que, en definitiva, deixa les mans lliures —hi insisteixo— al Govern per fer del pressupost gairebé tot allò que vulgui.

I d'altra banda, l'esmena 104 és una esmena d'addició, que el nostre Grup proposa que es recuperi l'article 11 anterior, de l'any anterior, d'«estudis i dictàmens». El senyor Escudé ha dit abans, en resposta a un altre il·lustre diputat, que hi ha una disposició final que diu que hi han quatre articles, si no ho recordo malament, que continuen vigents. Ara, la pregunta és: si hi han, no ho sé, quinze, vint articles, en aquest text articulat, que es repeteixen de l'any passat, per quina raó uns es reproduïen i altres no es reproduïen? I la raó és que, altres anys, el que passa és que primer es posen les disposicions finals i, després, desapareixen, perquè l'argumentació de dir que aquests no cal posar-los, perquè la disposició final diu que continuen vigents, es podria aplicar a deu o dotze articles més. I la pregunta és, per quina raó uns es repeteixen i altres no es repeteixen? I, en tot cas, què passa amb els que no es repeteixen?

Aleshores, nosaltres continuem considerant correcte, necessari, que es torni a reproduir a l'article que figurava en el pressupost de la Llei de pressupostos de 1993, que fa referència a estudis i dictàmens, en aquells dos apartats que un deia que per encarregar, per contractar un estudi o dictamen superior a tres milions de pessetes, calia l'autorització del Govern, i, en segon lloc, un segon apartat, que, si no ho recordo malament, va ser una esmena acceptada l'any passat, del Grup Socialista —si no ho recordo malament—, que deia que, sempre que es pogués, el Govern encarregués a les universitats els estudis i tècnics que fossin oportuns.

En aquest sentit, el nostre Grup considera important que aquest article —hi insisteixo— d'estudis i dictàmens figurei explícitament en el text del text articulat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El Grup Popular té quatre esmenes en aquest article. Per defensar-les té la paraula l'il·lustre diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, esmena 105, 106, 107 i 108.

En est cas ens trobem, exactament, que en aquell article eliminat, que hem discutit fa uns moments, eliminat, relatiu als contractes menors, curiosament, l'article referit a la supervisió de projectes i l'article referit al cofinançament també queden suprimits al Projecte de Llei de 1993. I dic curiosament perquè estos articles sempre se van aprovar sense cap esmena de l'oposició, la qual cosa significa l'acceptació explícita i implícita de la validesa d'estos articles incorporats al Projecte de Llei, al seu text articulat.

Tant la supressió dels projectes com los criteris de cofinançament sempre van ser normes recolzades per la unanimitat de la cambra en tant que eren articles que, d'alguna manera, imposaven control i transparència. Per raons de coherència, i també per raons de respecte a tots los grups de la cambra, sense distinció de govern o oposició, lo Grup Popular expressa la seva intenció d'incorporar les dues addicionals referides a les nostres esmenes, encara que, a l'igual que a l'article 9, de 1992, estos dos articles ja queden reservats en la disposició final segona. No sabem quina tècnica legislativa és la de 1993, i volem manifestar que l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per a 1993 constitueix l'acte final de l'acció de govern o del Consell Executiu de 1992, un any —lo de 1992— carregat de sorpreses de tota naturalesa, que culminen en la tècnica legislativa —com hem dit abans— de mantenir en vigor cinc articles del pressupost

del 92 a través de la disposició final segona, que diu literalment que «es manté per a l'exercici del 93 la vigència dels articles 9, 12, 13, 14 i 15 del pressupost de 1992.»

La pregunta immediata que nos vam formular és per què no han utilitzat esta tècnica en los quaranta-dos articles de 1992 i així nos hauríem estalviat temps i diners, com a exemple de les virtuts que, precisament i des de la nostra opinió, no distingeixen —les virtuts d'estalvi—, no distingeixen lo Govern de Catalunya, de Convergència i Unió, si prenem com a exemple estos pressupostos que d'alguna manera estan sotmetent a la nostra consideració.

Los únics articles que han intentat suprimir, los únics articles que, des de la nostra opinió, han intentat camuflar són los cinc articles que es refereixen a contractacions administratives, és a dir, contractes menors, supervisió de projectes, contractes amb aportacions de procedència privada, activitats de contractes no habituals i, sobretot, la partida d'«estudis i treballs tècnics». En l'article 14, que fa referència a la partida d'«estudis i treballs tècnics», se manté —d'acord amb la disposició final segona—, se manté la lliure disposició de fins a 3 milions de pessetes, sense la més mínima aprovació de ningú, sense cap tipus de control i en un renovat intent d'escapar-se de l'examen dels grups de l'oposició, que denota a quin extrem de deformació i a quin extrem de deteriorament han arribat los fets. L'últim d'ells que s'ha pogut posar al descobert correspon al Departament de Medi Ambient, en un estudi encarregat a una empresa de la qual el senyor Jordi Planasdemunt era membre del Consell d'Administració. Si, com diu l'article 14, per a disposar de fons amb càrrec a la partida d'«estudis i treballs tècnics» cal l'aprovació del Consell Executiu a proposta del conseller si la quantia supera los 3 milions de pessetes, podria, per exemple, l'honorable conseller de Medi Ambient, aquí present, podria el conseller exhibir davant del Parlament la proposta seva com a conseller i l'aprovació posterior del Consell Executiu? O és que la quantia, casualment, no superava els 3 milions de pessetes i, per consegüent, no calia l'aprovació del Consell Executiu?

Fins a la data, i encara que sigui en aparença, fins al 1992, s'han guardat les formes a l'hora de resoldre la partida d'«estudis i treballs tècnics», perquè com a mínim apareixia un article que parlava de la seva disposició. Com que la partida és de dubtosa justificació, ja anunciem que el Grup Popular, emparant-nos en l'article 13.2 del Reglament del Parlament, investigarem en la mateixa Conselleria l'execució dels 3.000 milions —no en la seva Conselleria; en la d'Economia i Finances—, investigarem l'execució dels 3.000 milions de pessetes que corresponen a la partida 227.7 del pressupost de 1992, per a determinar quants estudis han encarregat per 3.000 milions de pessetes...

El Sr. PRESIDENT: Tomi a la qüestió, eh? No estem fent ara una interpellació a un conseller ni estem parlant del pressupost del 92. Parlem del pressupost, del Projecte del pressupost del 93. Segueixi.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Estic parlant del pressupost del 93, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: No, senyor. Està parlant del pressupost del 92, de la liquidació del pressupost del 92. A veure si podia exhibir el conseller determinades factures.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: De manera que li prego... No, no, torni a la qüestió.

(El Sr. Curto i Casadó abandona la tribuna d'oradors.)

Molt bé, queden defensades les esmenes del Grup Popular. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Estava preparat, però davant de la sobtada sortida del senyor Curto de la tribuna...

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. ESCUDÉ: Bé, doncs com deia, davant de la sortida final del senyor Curto, sense acabar la seva intervenció..., per això he quedat una mica sobtat.

Bé, quant a aquestes esmenes, en primer lloc hi ha tres esmenes, Grup Socialista, Iniciativa i també Grup Socialista, que fan referència pròpiament al que és objecte de debat en aquests moments, que és l'article 11, i, a més, hi ha un reguitzell d'una, dues, tres, quatre i cinc esmenes del Grup Popular i el Grup d'Iniciativa que demanen l'afegitó de nous articles. Per tant, fem l'explicació per separat.

Quant a les obres de reparacions menors, que és el que diu l'article 11, aquí, la veritat, no comprenem aquesta frisança de la supressió que fan, tant el Grup Socialista com el Grup d'Iniciativa, perquè les obres de reparacions menors és un tema prou conegut, prou necessari, és una figura inclosa expressament en l'actual legislació de contractes de l'Estat. Val a dir, davant d'aquestes prevencions que hi ha hagut, que els expedients són ordinaris, són expedients com els altres. El que té una reducció és el projecte i, en tot cas —com, si vostès ho veuen repassant l'article, així ho diu—, és una possibilitat; per tant, no és obligatori fer-ho d'aquesta forma simplificada. Jo els remeto a l'article 57 i 70 del Reglament de contractació de l'Estat, que explica exactament això.

És clar, la senyora Martí ens deia fa un moment —amb error—, ens deia: «És que el Grup majoritari ha fet això sense tenir una gestió, coneixement d'una gestió diària.» Miri, en el Grup majoritari hi ha una colla de companys meus que tenen una experiència de gestió diària a nivell d'Administració local, com crec que és al que vostè suposo que es referia. Jo no en tinc cap d'experiència de gestió; malauradament vaig perdre les eleccions municipals, fa anys, i no he tornat a insistir. Però sí que, és clar, li voldria dir, senyora Martí, que aquest text no el fa el Grup Parlamentari, el fa el Govern de la Generalitat de Catalunya, i suposo que m'acceptarà, per tan malament que ho pugui fer —com vostè diu—, però, el Govern de la Generalitat, una certa experiència de gestió diària, la té, des de fa tretze anys, eh? Per tant, reconegui'm i accepti'm que això no és una elucubració teòrica, sinó que és el reflectiment d'una realitat de gestió pressupostària i administrativa, i aquest tipus d'obres són necessàries. Per tant, doncs, nosaltres votarem en contra, evidentment, d'aquesta supressió.

Aleshores jo confesso que tenia preparada —que em sembla que ja ho vaig fer en comissió una mica— una explicació molt complicada per rebatre l'esmena 103 del Grup Socialista. És clar, ara la senyora Martí ens diu que els tres milions que posa aquí, doncs que és un error. És clar, aleshores, ja no cal l'explicació, perquè jo em pensava que el que es pretenia en aquesta esmena era fer com un acoblament entre l'article 10 i l'article 11, i, per tant, jo tenia previst explicar-li que si... Bé, si aquest no és el tema..., i quant als plecs de condicions tècniques ja he explicat que l'expedient és ordinari; l'únic que passa és que és

simplificada, la memòria, amb caràcter voluntari. Per això, per aquestes raons, votarem en contra d'aquests articles.

Aleshores, anant en aquest conjunt d'articles de reintroducció literal dels articles 11..., bé, els articles que la disposició final segona declara vigents, però que no reproduïx, de fet ja n'hem fet el debat abans. Aquí han sortit dos elements nous, al meu entendre, un... Bé, més o menys ha sortit amb paraules similars, però tant el senyor Curto com el senyor Saura han dit el mateix; doncs, per què aquests articles els volen vigents i no els transcriuen i els remeten a la disposició final, i, en canvi, la resta d'articles sí que hi són? I el senyor Curto, fins i tot, ens ha dit: «Per què no passen tots els quaranta-dos articles a la disposició final?» Miri, aquesta és una raó de prudència i és una raó d'oportunitat i és una raó de coneixement de l'activitat i de l'ús dels diversos articles del pressupost.

Aquests articles, que són articles —malgrat el que puguin semblar a algú de vostès—, són temes menors, en el sentit que s'han utilitzat —i això és l'experiència de la gestió diària que deia la senyora Martí—, s'han utilitzat poc al llarg de l'exercici; temes i estudis i dictàmens de quantia molt elevada, el tema de possibles cofinançaments, el tema de supervisió de projectes, que no és de tots els projectes en general, sinó que —si repassen l'article, que el senyor Curto amablement ens reproduïx, l'article de la Llei pressupostària anterior— fa referència a escàs volum o escassa importància. Per tant, són temes, al nostre entendre, molt i molt menors, el tema aquest d'una sèrie de facetes de l'activitat docent. I, per tant, ens sembla —ja li ho he explicat abans— que no era necessari fer feixuc un text que ja és prou dens i complicat, de la Llei de pressupostos, i per evitar —com deia— el dubte, per això s'incloïa al final. A part d'això, evidentment, encara que fonamentalment la resta d'articles són idèntics als exercicis anteriors, sempre un moment o altre, hi ha alguna petita modificació i, per tant, per raó de més que es reproduïxin íntegrament.

Entenent doncs, com ja explicava abans —i acabo de reblar el clau—, en aquests moments, que aquests articles continuen, aquests textos, més ben dit, continuen perfectament i plenament vigents en funció d'allò que es diu a la disposició final segona, també votarem en contra de l'addició d'aquests nou articles que pretenen el Grup d'Iniciativa per Catalunya i el Grup Popular. Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a l'article 12. El Grup Popular té quatre esmenes; per a la seva defensa té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, com que est diputat no està en esta cambra per a discutir amb la presidència sinó per acatar les seves instruccions, preferim donar per defensades estes esmenes i estar «al tanto» de si algun diputat es refereix al pressupost de 1992. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: No he entès l'últim que ha dit, senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, que preferim donar per defensades estes esmenes, i preferim estar «al tanto» de si algun diputat es refereix al pressupost de 1992, tal com es refereix a lo pressupost de 1993.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per defensades.

El Grup Socialista també té diverses esmenes. (Pausa.)

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Defensaré l'esmena..., un conjunt d'esmenes, senyor pre-

sident: la 110, la 112, la 114, la 116, la 118, la 122, la 124, la 125, la 126, la 127, la 128 i la 129.

El Sr. PRESIDENT: Aquestes ja són d'un altre article, eh?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, però...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, molt bé; 128, 129...

La Sra. MARTÍ I CONILL: 129.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, senyor president. Aquestes esmenes...

El Sr. PRESIDENT: O sigui, fa les del 12 i 13.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Perfecte.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Aquestes esmenes pretenen millorar el contingut de l'article 12 i 13, referit al règim de concessió de subvencions i també al seu control. L'any passat, en la defensa d'aquestes esmenes vaig fer referència al concepte de la paraula «subvenció», i deia que el diccionari diu que «subvencionar» vol dir «acció d'auxiliar, emparar o socórrer algú o bé algun col·lectiu». Precisament, aquests conceptes o aquest concepte és el que valia quan no hi havia un estat de dret ni un estat social. En aquest cas, els més poderosos de la societat, ja sigui els que ostentaven poder, tant polític com econòmic, netejaven les seves consciències repartint engrunes entre els anomenats «pobres» —de vegades «pobres de solemnitat», es deia com a expressió—, i ben bé que els anava; és a dir, coexistien dues classes socials que es justificaven mitjançant l'acció de subvenir.

La situació actual, per a sort de tots, és molt millor que aquesta que acabo d'exposar. És a dir, avui tenim un estat de dret i els anomenats «pobres» són pocs i el sentit de «subvenció», per tant, avui dia ha canviat. Com deduïm, nosaltres, què entén per això —el concepte de «subvencionar»— Convergència i Unió o el Grup de la majoria? En primer lloc, hi ha una part del concepte de «subvenció» que fins i tot nosaltres el compartim, perquè és la part que considera que cal atorgar ajudes i subvencions a col·lectius o a persones que ho necessiten. Però, en segon lloc, hi ha una segona part i un segon grup important de diners que pensem que el Grup de la majoria —o en aquest cas el Govern, quan el pressupost estigui aprovat— desvirtua el concepte de «subvenció» any rere any, perquè es destina discriminadament, es destina, perdó, indiscriminadament una part important del pressupost a la «repartidora». Dit d'una altra manera: l'antic concepte de «subvenció», com que el nivell de vida i l'estat de vida és sortosament avui més alt, queda alterat, i es destinen diners indiscriminadament a objectius fora de concepte.

Exemples, tants com en vulguin. La il·lustre diputada senyora Barenys, el senyor diputat Soto i altres diputats de la cambra ho han posat en evidència. Es subvenciona —ho hem pogut veure publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat*— societats d'ocellaires, viatges a parelles que fa 50 anys que estan casats, s'entreguen televisions a casals d'avis, es paguen actuacions de còmics a sopars o a dinars d'avis...

No hi ha cap dubte que aquest tipus de política de la «repartidora» els reporta, al Grup de la majoria, beneficis a curt termini i, sobretot, vots. Però, amb aquest concepte de «subvenció», aquest que acabo de descriure, no apunten, el Govern no apunta cap a Europa. Amb aquest concepte de «subvenció» es fa únicament clientelisme, perquè s'ha passat de l'antic concepte de

«beneficència» que s'englobava dins la paraula «subvenció» a fer clientelisme.

Els socialistes pensem que tenim un concepte diferent i més modern de «subvenció», perquè la situació ideal seria aquella en què ningú personalment necessités cap ajuda i totes les subvencions que poguéssin destinar qualsevol Govern anessin cap a objectius col·lectius. Però estem lluny d'aquesta situació i, situats a la Catalunya d'avui, creiem que hi ha d'haver una part de diners destinats a ajudes, perquè hi ha situacions encara de marginalitat i de pobresa o col·lectius concrets que necessiten aquestes aportacions. Però, sobretot, creiem que les subvencions o el gruix important de les subvencions del Govern de la Generalitat avui hauria d'anar per fer projectes i iniciatives que puguin evolucionar cap a millores col·lectives, cap a millores que tinguin més d'un destinatari, cap a millores a l'habitatge, a la sanitat, a la cultura, al teatre, al treball i també —i també— a altres administracions; per exemple, les administracions municipals o les administracions comarcals, que coneixen més de prop els problemes dels ciutadans i les ciutadanes d'aquest país.

El Govern de la Generalitat hauria de tenir més clar que el seu camp d'acció és el de governar, dirigir polítiques i planificar, i oblidar-se —oblidar-se— de la política de «campanar», perquè aquesta és una política perjudicial per a tothom. El que no pot fer el Govern de la Generalitat és —ho repeteixo—, com he dit abans, de «repartidora». Abans n'he citat uns exemples; en podem afegir molts més dels que surten publicats en el DOGC. Per exemple, un de molt concret: 3.500 pessetes a una família; no consideren vostès, senyors de la majoria, que és absolutament ridícul que el Govern de la Generalitat doni una subvenció, per molt necessitada que estigui una família i estigui en el seu dret de rebre-la, però el Govern de la Generalitat, el Govern d'aquest país, ha d'atorgar directament una subvenció de 3.500 pessetes a una família? Els tràmits burocràtics, la feina del funcionari que hi ha darrera d'això val més de 3.500 pessetes. Fer això, nosaltres creiem que és haver perdut l'escala i la magnitud dels problemes del país i del que vol dir «governar», és divergir d'Europa i és no tenir voluntat d'aplicació del principi de subsidiarietat.

Nosaltres pensem que aquest pressupost hauria, potser, de començar a introduir aquest principi que sembla que a tots els governs d'Europa s'aplicarà i cada dia s'aplicarà més. Per tant, el principi de la subsidiarietat seria molt bo que, en l'apartat i en aquests articles que tracten de subvencions, el Govern i, en aquest cas, el Grup de la majoria el tingués present i cregués que és bo començar-lo a introduir per a aquests articles.

En l'article 12 es pretén donar cabuda a tot, i es fa una espècie de calaix de sastre; s'hi regulen alhora els continguts mínims d'unes bases per concedir subvencions i, al mateix temps, en el seu apartat 4 s'admet l'excepcionalitat. I és de dret comú —també és un principi de dret comú; abans hi feia referència el senyor Escudé— que quan un legislador utilitza en una llei la paraula «excepcionalitat» és que no en sap prou; no és un bon terme, aquest, introduir-lo en una llei. Abans el senyor Escudé deia a la senyora Mayol que les lleis han de ser imperatives; quina imperativitat té aquest article, senyor Escudé, si fa servir la paraula «excepcionalitat», que és el més arbitrari que existeix en el llenguatge jurídic, l'excepcionalitat? Per tant, hi ha una discrepància de criteris i de principis explicats i debatuts en aquesta cambra i aquesta mateixa tarda.

Amb aquest article passa el mateix que amb l'horari d'obertura dels comerços: la llei que va entrar en vigor fa poc, immediatament d'entrar en vigor o quasi no havia entrat en vigor que ja hi havia un decret preparat per dictar excepcionalitats. Per tant, el comerciant que s'ajusti a la llei és el que seria l'excepció, en aquest cas.

Nosaltres també creiem que no és correcte que en el seu apartat segon, d'aquest article 12, digui «i que afecten un col·lectiu de beneficiaris potencials general o indeterminat». Nosaltres creiem que totes, totes les subvencions que no són nominatives han de concedir-se amb criteris de publicitat, concurrència i objectivitat, i sols en casos d'urgències justificades per un esdeveniment imprevisible podrien concedir-se. Es publiquen algunes de les subvencions, és veritat —abans ho ha dit el senyor Escudé—, però nosaltres, el que demanem en una d'aquestes esmenes és que s'han de publicar *totes* les subvencions que s'atorguen. El principi de publicitat és un principi de sanitat política important a introduir, i el Govern l'hauria d'utilitzar amb absoluta normalitat.

Creiem també convenient que, quan el Govern atorga alguna subvenció a alguna entitat, persona o empresa, també creiem que caldria notificar-ho als ajuntaments i als consells comarcals. I en aquest sentit va, doncs, també, una de les esmenes que presentem.

També presentem una esmena en la qual creiem que, quan el Govern atorga subvencions, ha de tenir en compte que a qui les atorgui compleixi el que estableix l'article 38.1 de la Llei d'integració social dels minusvàlids.

I l'esmena número 122, que també és una esmena de les tradicionals, és aquella que el Govern diu que quan..., la llei proposa que quan s'atorga una subvenció de més d'un milió de pessetes caldrà que l'entitat que la rebí o l'administració que la rebí, doncs, no tingui contret cap deute amb, en aquest cas, amb l'Administració, amb la Generalitat. Nosaltres pensem que cal especificar que quan les subvencions siguin a administracions públiques aquesta excepcionalitat o aquesta part de l'article no hauria de contindre's perquè és un tracte discriminatori per a les administracions locals en especial, perquè, si alguna vegada pot haver-hi, en el tracte que existeix entre administracions locals i administracions de la Generalitat, la possibilitat que existeixi algun deute..., i nosaltres no creiem que això sigui motiu per poder no concedir una subvenció.

En qualsevol cas, el Govern, amb aquest article, el que pretén —ho repeteixo— és disposar d'una màniga ampla per facultar especialment les conselleries a fer de «repartidora» pel territori. Ens sembla que l'article podria haver quedat redactat d'una altra manera —ja ho vaig dir l'any passat—, i hagués sigut més curt i més ràpid: «Es faculta...» —hagués pogut dir l'article— «...el conseller de Benestar Social a considerar tot Catalunya col·lectiu indeterminat.» Perquè, és clar, jo sé que el senyor Escudé em dirà: «és que aquest article no està fet pensant exclusivament en el conseller de Benestar Social»; és clar, només faltaria, no? Però, evidentment, aquest conseller és el conseller que més ús fa, en tot cas, d'aquest article.

Les esmenes de l'article 13, que és un article nou aquest any, que pretén regular el seguiment i control de les subvencions, ens sembla bé; les nostres esmenes van en el sentit de millorar el seu contingut. Així, l'esmena número 126 és una esmena d'addició; proposa que les subvencions es puguin reduir o revo-

car quan no es compleixin els terminis, diu el Govern; nosaltres creiem que en una subvenció intervenen altres factors que no són els terminis; altres factors, i algunes vegades aquests poden ser factors més importants. Per tant, nosaltres creiem que seria bo, en el sentit de millorar aquest article, introduir aquesta esmena d'addició que diu «sempre que sigui per causes que li siguin directament imputables»; és a dir, que s'ha de raonar aquesta possibilitat. Perquè, per exemple, pot passar un cas molt concret que potser el Govern de la Generalitat hagi atorgat una subvenció per a la construcció de..., anem a suposar d'un casal de joves, i es produeixi un retard, potser, en l'adjudicació o en la disponibilitat dels terrenys, i, per tant, això no ha de ser objecte —pensem nosaltres— de retirada de la subvenció.

L'esmena número 127 també és una esmena que creiem que, abans que es produeixi una revocació d'una subvenció, és important que es pugui donar audiència al beneficiari de la subvenció perquè pugui justificar quines són les causes per les quals no ha disposat de la subvenció que se li havia assignat.

I l'esmena número 128..., també volem millorar la redacció perquè es parla..., diu: «les quantitats no poden ser...»; nosaltres creiem que les quantitats no poden ser mai improcedents, perquè la procedència o la improcedència d'una subvenció ve marcada en origen, i, per tant, no creiem que la improcedència sigui pel fet de donar-les. El que suposem que es vol dir en aquest article és que han estat destinades..., en el cas que hagin estat destinades subvencions a un objectiu diferent, doncs, llavors seria possible poder retirar la subvenció. Per tant, nosaltres proposem que s'incorpori aquest apartat que diu: «pels beneficiaris són destinats a finalitats diferents a l'objecte de la subvenció».

I l'article 129..., a nosaltres també ens sembla absolutament restrictiu que es pretengui que, si algú es retarda en la concessió d'un control de les subvencions, se li cobrin els interessos de demora que fixi aquesta llei. Ens sembla que no és adequat, perquè sembla una mica que, amb aquest article, el Govern, el que vulgui fer és caçar mosquits i deixar a vegades campar elefants, potser, pel passeig de Gràcia; perquè, per exemple, doncs, en la política d'avalis no ve de mil milions, ni en el capital ni en els interessos; en canvi, per una subvenció, si es produeix un retard, sembla que s'hagi de cobrar l'interès legal de demora. Ens sembla que volen ser massa primmirats en aquest tema, en aquest article, i seria bo que el Grup de la majoria acceptés aquestes esmenes que proposem, perquè millorarien el contingut d'aquest article 13.

Amb tot això, dono per defensades aquest conjunt d'esmenes, i espero que el Grup de la majoria les admeti.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. El Grup d'Iniciativa per Catalunya també manté diverses esmenes..., cinc, si mal no ho recordo. Senyor Saura, vol defensar-les, les de l'article 12? 111...

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. 111...

El Sr. PRESIDENT: 113...

El Sr. SAURA: ...113, 117, 119; la 120 ha estat defensada aquest matí, i, si vostè m'ho permet, també defensaria la 130. O no? Ja ha estat defensada.

El Sr. PRESIDENT: Ha estat defensada ja.

El Sr. SAURA: Molt bé, molt bé; per tant, defensaré només la 111, 113, 117 i 119. Aquestes quatre esmenes, el que pretenen en relació amb l'article 12, que determina el règim de con-

cessió de les subvencions, és que les subvencions segueixin un procés més rigorós i més objectiu a l'hora de la seva concessió, que no caiguin ni en arbitrarietats ni en clientelismes, com creiem que a bastament, en moltes ocasions, en aquest Parlament, els diversos grups de l'oposició hem demostrat, i alhora que la concessió de les subvencions sigui transparent.

En aquest sentit, la primera esmena, la 111, és una esmena de supressió d'un paràgraf de l'apartat 2, que, en definitiva, amb la nostra supressió, quedaria que totes les ajudes i subvencions s'han de concedir d'acord amb criteris de publicitat, concurrència i objectivitat; és a dir, suprimiríem aquella part que facilita que determinades subvencions no es donin en aquestes condicions.

L'esmena 113 fa referència a la supressió de l'apartat 4. L'apartat 4 és aquell també tradicional apartat que diu que, excepcionalment, els consellers podran concedir subvencions sense atènyer-se a aquestes condicions de concurrència, publicitat i objectivitat. Històricament també el Govern català ens ha demostrat com aquesta excepció en algunes conselleries es converteix en una pràctica habitual, i, per tant, creiem que no s'han de poder fer excepcions i, per tant, demanem la supressió d'aquest apartat.

En segon lloc, també demanem una esmena de modificació a l'apartat sisè, quan diu que en el cas de subvencions superiors a 50 milions de pessetes, aquesta subvenció requereix l'acord del Govern català. Nosaltres creiem que parlar de subvencions de 50 milions de pessetes són molts diners; una altra cosa seria parlar de concerts, de contractes, de concessions, però subvencions de 50 milions de pessetes creiem que és una xifra absolutament desorbitada i proposem rebaixar aquesta quantitat a 25 milions de pessetes.

I l'esmena 119, al que fa referència és que els diferents departaments —és una esmena de modificació—, que els diferents departaments del Govern català publiquin trimestralment al DOGC totes les subvencions concedides; és a dir, l'article 12 que el Govern ens presenta també determina, proposa determinades excepcions en aquest tràmit d'informació al DOGC. La nostra esmena, per tant, és una esmena que no permet cap excepció a l'hora que el Govern i els departaments corresponents publiquin les subvencions en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra per a les esmenes d'aquests articles 12 i 13.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Ho faré amb el convenciment que el senyor Curto ha defensat també aquestes esmenes.

Bé, aleshores, aquí hi ha una novetat, que crec que és important —la senyora Martí ho ha comentat de passada—, que és el fet de la creació, de l'aparició per primera vegada, de l'article 13, que és un article de seguiment i control, perquè el que fa aquest article és extreure de l'article 12, sobre el règim de concessió, alguns apartats i ampliar-los i complementar-los. Per tant, trobo bé que s'hagi agrupat el debat dels dos articles, perquè procedeixen d'un únic article anterior.

Aquest és un tema, el de les subvencions, que és molt senzill, és molt clar; el que passa és que en aquesta cambra —per raons que no sé si és del cas comentar— hi ha una fixació, una fixació persistent en una actuació concreta i determinada d'un específic conseller, i aleshores el Grup Popular, el Grup Socia-

lista i el Grup d'Iniciativa veu tota aquesta mecànica lògica, natural, correcta, existent a tot arreu, en funció de l'actuació d'un conseller.

Miri, la més arquetípica situació explicada ara és la que ens ha fet la senyora Rosa Martí —sí, la senyora Rosa Martí—, que ens ha explicat moltíssimes coses. Jo espero que arribarà un dia que el *Diari de Sessions*, gràcies al progrés tècnic, no serà amb suport de paper, sinó amb un suport àudio-visual; aleshores l'espectador, el lector d'aquest *Diari de Sessions* futur i hipotètic, si hi hagués..., si tingués ocasió de veure i presenciar la intervenció de la senyora Rosa Martí, diria: «Caram, quin capteniment més adequat! Quina amabilitat! Ens ha explicat moltes coses, sempre en to serè, a vegades amb el somriure als llavis», i dius: «és un tema de debat fred i cerebral». Ara, si només es llegeix el que ha dit, senyora Rosa Martí —jo la convido que repassi vostè el text de la seva intervenció—, embolcallat amb totes aquestes característiques de suavitat, vostè, senyora Martí, ha dit unes coses tremendes, però tremendes, i que no és el cas tornar-hi a insistir, perquè vostè ho sap perfectament.

Permeti'm —i perdoni'm per endavant—, jo, si hagués d'analitzar i sintetitzar críticament el que vostè ha dit sobre aquest tema..., perquè ha arribat a dir que, de pobres, n'hi ha pocs. Senyora Martí, podem fer tots el que vulguem, però dir que a Catalunya hi ha pocs pobres em sembla que supera uns determinats coneixements de la realitat.

Però, bé, en definitiva —hi insisteixo—, si vostè m'ho permet, si jo hagués de sintetitzar el que vostè ha dit, en definitiva, al meu entendre, i respectuosament, vostè ha dit: «De pobres, només hi ha els nostres». Perquè, en definitiva, tot això ha girat a l'entorn d'una actuació que vostès consideren inadequada d'un conseller —insisteixo en això. Perquè, vostès, repassin l'esmena 109, 110 i 111, que afecten l'apartat primer; i, vostès, què pretenen amb això? Suprimir unes referències que no tenen cap importància, que l'únic que fan és introduir l'apartat quart, i, per tant, el moll de l'os de les seves intervencions són les esmenes 112 i 113, i 115, i en certa manera la 114 de vostès mateixos, que és una variant, perquè vostès no accepten, i no accepten —hi insisteixo— per aquesta fixació, per aquesta indignació, perquè jo he vist declaracions expresses a la premsa de persones d'aquesta cambra, una d'elles molt propera visualment a mi en aquests moments, i d'altres persones del seu Grup, que demostren aquesta exasperació, exacerbació, fixació, com en vulguin dir, en un determinat conseller.

Perquè, vostès, el que pretenen és negar la realitat: que hi ha unes situacions autèntiques, reals, aquí i a tot arreu, que s'han de resoldre, que són les subvencions innominades o genèriques, en què no és possible de promoure la concurrència pública per l'especificitat de les característiques que ha de complir l'entitat, l'empresa, la persona o l'activitat destinatària de la subvenció. I això és una realitat. Vostès diran, podrien dir: «Acceptem-ho dialectalment: hi ha un conseller que abusa.» Discutim si abusa o no abusa, però vostès no eliminin una situació real i necessària aquí i a tot arreu, i a totes les administracions.

Per tant, doncs, m'estalvio de donar tots els arguments que hem donat als exercicis anteriors. Això és una realitat, i, per tant, és bo que hi sigui. Podríem discutir i accepto, en el terreny de la dialèctica, discutir, com fa Iniciativa, si han de ser 25 milions o 50 milions, com diem nosaltres, però el principi és claríssim. Per tant, nosaltres ens oposem a aquestes esmenes.

Aleshores, el Grup Socialista, a través de l'esmena 114, fa solucions, diria, alternatives; ja no demana la supressió de tot l'apartat —cosa que em sembla que ja estem en el bon camí de l'entesa, un dia o altre, un exercici o un altre—, sinó que només volen suprimir la referència a l'activitat. Bé, nosaltres entenem que l'activitat pot ser perfectament una causa d'excepció tant vàlida, si més no, com la personal, la persona física, o de l'empresa; hi pot haver activitats que només les faci una persona o una empresa. Per tant, objectivament —ja que ens parlava vostè de l'objectivitat—, l'activitat és un element força i prou objectiu.

L'esmena 115, del Grup Popular, només diré que suprimeix alguns requisits, i, per tant, la fa menys rigorosa, però per altra banda la fa molt més feixuga, perquè en definitiva, i suposo que és el que deu pretendre el senyor Curto, és que en tot cas, encara que fos de les 3.500 pessetes a un «pobre de solemnitat» —que deia la senyora Martí—, això ho ha d'autoritzar el Govern de la Generalitat. Això és el que diu l'esmena 115, senyora Martí; és del Grup Popular, no de vostès; reconec que vostès això no ho diuen.

En canvi, vostè sí, senyora Martí, ens porta l'esmena 116, que és una altra proposta alternativa i, cregui'm, de la mateixa manera que l'he criticat amb certa ferocitat mental, doncs ara crec que podem arribar algun dia a entendre'ns en aquest tema, perquè vostè ha tingut l'enginy no sols de limitar-se, com els altres, a dir: «res de res; fora», sinó que ens presenta alternatives. Aquesta primera ja l'he rebutjat, la d'ara també la hi rebutjo, però potser algun dia, amb variacions d'una banda i l'altra, podríem arribar a un acord, perquè vostè a l'esmena 116 entra —perquè és de lògica entrar en aquest camí—, almenys amb caràcter genèric, si oblidem un o «ics» consellers, quan parla de situacions d'urgència justificada, etcètera, totes unes condicions... A nosaltres, això no ens satisfà, perquè fa pràcticament —així ho entenem nosaltres—..., vostè limita aquesta possibilitat de subvencions innominades en els casos..., a poc menys que a les calamitats públiques; això ens sembla excessivament restrictiu; però, bé, no perdo l'esperança, tots som raonables, i, per tant, crec que algun dia o altre podríem trobar un camí d'entesa.

Avui dia, aquesta plataforma, aquest text de l'esmena 116 no ens satisfà; podríem buscar més endavant algun terreny d'entesa, però, ara com ara, la votarem negativament.

A l'esmena 117, com apuntava el senyor Saura —i jo també hi he fet una petita referència—, és canviar els 50 pels 25. Aquest és un tema també dèiem subjectiu; és la mateixa xifra, per altra banda, que hi havia enguany; per tant, no veiem objectivament la necessitat de reduir-ho a la meitat, i l'esmena 118 i 119, encara que formalment són esmenes, jo crec que el que fan és tècnicament adequar la redacció a la supressió que fan vostès de l'apartat quart, amb l'excepció —ho reconec— del senyor Saura, que vol la publicitat universal, podríem dir.

Bé, quant a l'esmena 121, del Grup Popular, la veritat és que aquesta especificació, l'addició que pretén el Grup Popular, ens sembla, en principi, necessària, perquè creiem que queda entès el text de l'apartat corresponent, però davant del dubte, perquè potser sí que no queda prou clar el text que ha fet, que ha presentat com a projecte el Govern, nosaltres acceptaríem l'esmena 121.

L'esmena 122, del Grup Socialista, és aquesta que dèiem que, d'una manera o altra, sortia —senyora Martí, ja ha sortit— el tema dels destinataris que no sigui l'Administració pública; nosal-

tres entenem precisament que si hi ha un cas que l'experiència, la gestió diària justifiqui, és el fet que l'Administració pública també hi quedi inclosa, que hi hagi peu d'igualtat, i precisament si algú no s'ha d'exceptuar d'aquesta actuació és l'Administració pública.

Quant als nous apartats, entrem en el terreny..., les esmenes 123, 124, 125, que és tot el tema... Perdó, no! 123 i 124 és el tema que surt una i altra vegada dels trimestres. I hi ha l'esmena 125, que em sembla que enguany la senyora Martí ha fet poca incidència respecte a la incidència que n'ha fet anys anteriors, suposo que deu ser davant un cert desànim o desencís davant l'actitud tancada nostra d'altres anys, actitud que mantindrem, perquè, en definitiva —em sembla que tots hi estarem d'acord—, aquesta integració social dels minusvàlids s'ha de portar a terme amb major celeritat, però en definitiva el que aquí se'ns demana no ens sembla operatiu; això els ho hem dit ja moltes vegades.

El compliment de la Llei 13, la Llei estatal 13/82, del 7 d'abril, no l'incrementarem pel fet que el recollim en el projecte de pressupostos, i més quant —i aquest també és un esquema de defensa tradicional— en molts casos els receptors d'aquestes subvencions no disposen de personal, i aleshores no té encaix aquesta imposició d'obligacions.

Si tant em força, senyora Martí, vostè sap perfectament que les empreses tenen una quantitat enorme de limitacions, d'obligacions, de justificacions, de certificacions; aleshores, seguint aquesta dinàmica, podríem incloure que la Generalitat no donés cap pesseta de subvenció si no fos que portessin un bagul ple de justificacions de totes les obligacions legals de tot ordre, i no sols aquesta.

Anant a l'article 13, com deia, senyores i senyors diputats, és un article nou. És un article nou que intenta donar sortida a la problemàtica que s'ha produït en l'aplicació de subvencions i —creguin-ho— també intenta compartir i donar sortida a crítiques que vostès han fet en els exercicis anteriors; per tant, entenc que és un article fins i tot podríem dir lloable. Aleshores, per aquesta situació, mentre els altres articles —i concretament el 12— tenen un exercici d'aplicació de molt de temps, aquest és un article nou de trinca, i per tant, doncs, ens sentim propicis a acceptar perfeccionaments, perquè realment és un article que és la primera vegada que s'aplica. Podríem dir: «No, escolti, esperin-se a veure què passa; a nosaltres ens sembla que és correcte l'article...» Però bé, en definitiva, nosaltres, tota una sèrie de modificacions que el Grup Socialista vol incloure, no hi estaríem d'acord, però bé, n'hi ha dues que sí que ens sembla que són molt correctes i que milloren el text del seguiment i control de les subvencions, i concretament són l'esmena 126 i la 127, a les quals nosaltres donarem suport amb el nostre vot en la forma que es determini arribat el cas.

Per tant, aquest és el posicionament, o la situació, o l'anàlisi que el nostre Grup fa d'aquestes esmenes, que, en definitiva, senyor president, es contreu a donar un vot favorable a l'esmena 121, a la 126 i a la 127, i desfavorable a la resta de les esmenes presentades a l'article 12 i a l'article 13 del Projecte de llei de pressupostos.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 13. (*La Sra. Martí demana per parlar.*) Sí. Per què demana la paraula la senyora? Per contradiccions?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Per contradiccions, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Li dono dos minuts.

La Sra. MARTÍ I CONILL: No els utilitzaré. Moltes gràcies, senyor president. El senyor Escudé ha dit que jo deia disbarats. M'agradaria dir al senyor Escudé que intento...

El Sr. PRESIDENT: No. Ha dit que havia dit coses grosses...

La Sra. MARTÍ I CONILL: Em sembla que ha utilitzat la paraula «disbarats». Intento no dir disbarats i intento no dir coses grosses. En tot cas, senyor Escudé, jo crec que el que passa és que algunes de les coses que jo pugui dir a vostè potser no li semblen prou bé i hi tenim discrepàncies. Llavors jo crec que vostè el que volia dir és això: que hi han coses en les quals discrepem.

I quan he utilitzat l'expressió «pobres» o «pobres de solemnitat» no m'ha entès gens, perquè jo estava intentant fer una evolució del concepte de subvenció, i quan utilitzava aquest concepte m'estava referint, precisament, a una època històrica anterior. Jo, quan m'he referit a les subvencions del pressupost d'aquest any i al concepte de subvenció actual, he parlat que hi havia col·lectius, en el nostre país, amb problemes, i tinc plenament consciència —almenys, tanta com en pot tenir vostè; ja no diré més— de quina és la realitat del país.

I només una última cosa per precisar: jo no he utilitzat la frase que vostè ha dit, que jo havia dit que s'havia donat una subvenció de 3.500 pessetes a un pobre de solemnitat. Jo no he dit això, senyor Escudé. Jo he dit que s'havia donat una subvenció de 3.500 pessetes a una família. No he utilitzat aquesta expressió, i vull que consti així en el *Diari de Sessions*, perquè les seves paraules a mi sí que m'han ofès en aquest cas.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Senyora Martí, ja he explicat repetides vegades que és una apreciació personal meua i de resum sintètic de la seva intervenció. Ja sap vostè que, per definició, tota síntesi, tot resum sense clarsos i foscors és una caricatura. Jo ja he demanat perdó per endavant i, si cal, li torno a demanar perdó. I si a vostè l'ha ofesa aquesta darrera frase dels «pobres de solemnitat», doncs, jo la retiro. Jo li pregaria també que, en els seus moments, quan vostès, amb paraules ja no dic «grosses», perquè tornaria a donar peu a una altra intervenció de la senyora Martí, quan es referissin als honorables consellers de la Generalitat, tinguessin el mateix tarannà sempre.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a l'article 14. El Grup Popular hi té dues esmenes: la 131 i la 133. Per a la seva defensa, té la paraula...

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, gràcies. Com que hi ha una referència al 1984, tampoc la podem defensar. Les donem per defensades.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Curto, li prego que es calmi, i llavors tingui intervencions adients amb el que s'està tractant.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, estic absolutament calmat, però no estic d'acord amb la interpretació de la presidència, i, en tot cas, com que els meus discursos me'ls solc escriure lletra a lletra i punt per coma, li facilitaré el present perquè tingui a bé repassar-lo, per veure si jo he incorregut en esta apreciació que ha dit la presidència.

El Sr. PRESIDENT: En la transcripció es veurà claríssimament, senyor Curto, no en tingui cap dubte.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya presenta les esmenes 132 i 134. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. L'article 14, que és el que tractem en aquests moments, fa referència a la construcció i adquisició d'immobles. Aquest article té tres apartats i el primer apartat diu que «el Govern, a proposta del conseller d'Economia i Finances, pot autoritzar els departaments que adquireixin immobles per substituir els que actualment ocupen en règim de lloguer o per construir nous edificis.» Aleshores, diu a continuació: «Amb aquesta finalitat, pot acordar les modificacions pressupostàries que calgui.» Nosaltres fem una esmena de supressió d'aquesta última frase, que diu: «amb aquesta finalitat, pot acordar les modificacions pressupostàries que calgui», atès que creiem que s'han de programar i s'han de preveure en el pressupost del 93 les possibilitats d'adquirir immobles o de llogar-los. És cert que en algun moment pot sorgir una urgència que determini una certa acció especial, però, en cap cas —en cap cas—, a parer nostre, això pot justificar aquesta frase.

I en l'apartat segon d'aquest article es fa referència a determinades adquisicions, i un altre cop amb la nostra esmena, igual que en les subvencions, que en altres articles d'aquest text articulat, insistim —insistim— que, d'aquestes propostes o d'aquestes adquisicions d'immobles sempre se'n doni compte al Parlament.

L'apartat tercer diu: «D'aquestes adquisicions» —d'unes determinades— «s'ha de donar compte al Parlament.» La nostra esmena de modificació de l'apartat tercer diu —hi insisteixo— que en aquests casos que el Govern autoritzi, a proposta del conseller d'Economia i Finances, a adquirir immobles als departaments, no previstos en el pressupost, que sempre se'n doni compte al Parlament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra; té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Aquest és un article que, com es diu en els cenacles literaris, barreja el nou i el vell. Aquest article té una tradició, però aquest article té dos afegitons; el primer afegitó, que és molt important, és l'apartat segon, que no ha estat objecte d'esmena i, per tant, no en parlem, però realment entenem que és una millora important de la possibilitat d'accés a la propietat immobiliària per part de la Generalitat, i substituir el lloguer que nosaltres, i molts de vostès o tots vostès ho han manifestat a través d'esmenes, en som contraris per motius d'eficàcia i rendibilitat econòmica.

En definitiva, avui dia les esmenes de vostès es concentren en dos apartats. I dic això perquè jo he parlat de dos afegitons, i el segon afegitó, pròpiament, més que un afegitó és una modificació. Jo recordaré que, en els exercicis anteriors, es deia que es donarà compte al Parlament quan superi el pagament un any, i a les esmenes —i entenc que tenien una base— vostès deien: «No,

no, que es doni compte de tot.» I és clar, això és precisament el que diu ara. L'apartat 3 diu: «D'aquestes adquisicions...» L'apartat 3, no de l'apartat segon. En tècnica jurídica em sembla que queda clar: hi ha un apartat primer, un apartat segon i un apartat tercer. Si l'expressió «d'aquestes adquisicions, se n'ha de donar compte al Parlament» fos a continuació, com materialment és, de l'apartat segon, sense la identificació com a apartat tercer, que el posa en peu d'igualtat, voldria dir que aquestes adquisicions que són afectades per l'obligació de donar-ne compte al Parlament són aquestes del *leasing*, dels censos —de la Llei de censos que vam aprovar—, les de l'apartat segon. Però no: està en peu d'igualtat. Afecta a tot.

Per tant, sincerament, senyor Saura, no comprenc per què vostès presenten l'esmena 134, que diuen: «3. En tot cas, s'ha de donar compte al Parlament», quan el text diu: «3. D'aquestes adquisicions s'ha de donar compte al Parlament.» Diem el mateix, estem d'acord, els donem satisfacció: no només d'aquelles que es moguin més d'un any, sinó de totes, se n'ha de donar compte al Parlament. La diferència amb el Grup Popular, doncs, és que vol precisar que aquest «donar compte al Parlament» es faci de forma trimestral. Bé, ens sembla que en alguns casos es farà trimestral i en altres casos es farà operació per operació, perquè, per sort o per desgràcia, no crec que hi hagin tantes operacions de construcció i adquisició d'immobles per part de la Generalitat que valgui la pena acumular-ne una gran quantitat per comunicar-ho en uns períodes determinats. Jo crec que és més útil deixar-ho com l'esmena del Grup d'Iniciativa pretenia recollir, i que ja diu el text i que, per això, doncs, entenem que ja no cal modificar-ho, i votarem el text, òbviament, i per tant, doncs, tampoc acceptarem l'esmena 133.

I quant a la 131 i la 132, el que fan, acceptant el principi, com deia, és suprimir que «es podran acordar les modificacions pressupostàries que calgui». A nosaltres ens sembla que això és un imperatiu lògic, que si es fan unes operacions de compra que no estaven previstes, perquè és per substituir els que actualment ocupen en règim de lloguer, és obvi, és evident que caldrà fer una modificació pressupostària, perquè si ja hi hagués la modificació pressupostària és que no era una oportunitat que surt en el transcurs de l'exercici. Per tant, és de tot punt necessari per completar la fórmula d'autoritzar el Govern a fer aquestes adquisicions que pugui acordar les modificacions pressupostàries. Si no diem això, podríem dir: «Bé, quina fórmula és? Crèdit ampliable?» No. Una modificació per evitar que hi hagi un increment de la despesa, finalitat que, precisament, és la que preten evitar la transformació d'un lloguer en una propietat.

Per aquests motius, senyor president, ens oposarem a l'adopció de les esmenes 131, 132, 133 i 134, i mantindrem el text de l'article 14 amb el redactat que ha fet arribar a la cambra el Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de nou del vespre i onze minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

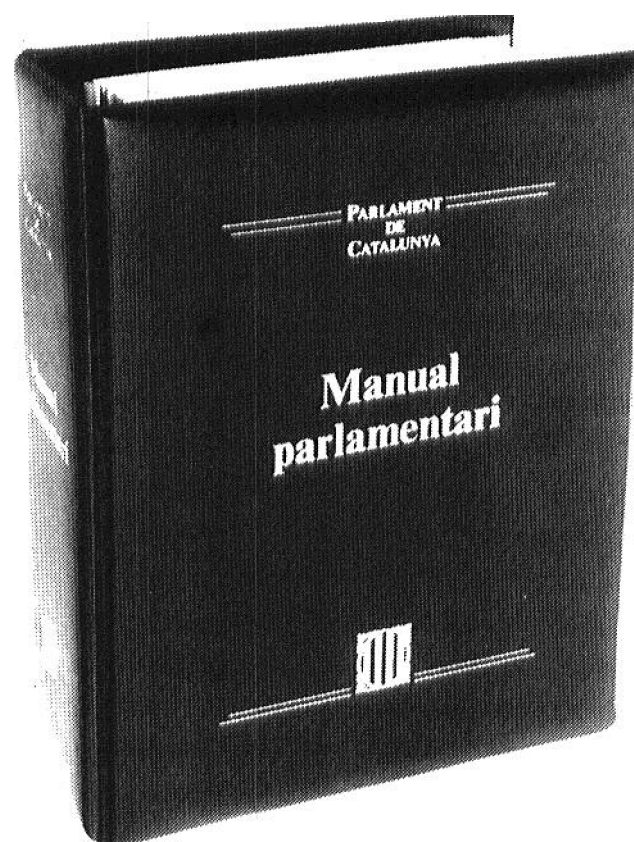
Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- Normes bàsiques
 - Constitució Espanyola
 - Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - Lleis Orgàniques de l'Estat
- Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - Resultats Electorals
 - Diputats de la Legislatura Actual
 - Grups Parlamentaris
- Els òrgans de la Cambra
 - El Ple del Parlament
 - El President i la Mesa del Parlament
 - Junta de Portaveus
 - Diputació Permanent
 - Comissions Parlamentàries
 - Comissions permanents legislatives
 - Comissions permanents no legislatives
 - Comissions de legislatura
 - Comissions creades per llei
 - Comissions d'investigació
- Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - Estatuts de Règim i Govern Interior
 - Normes Complementàries de Règim Interior
 - Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - Organigrama dels Serveis del Parlament
 - Gabinet de Presidència
 - Oficialia Major del Parlament
 - Serveis Generals
 - Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa
- El treball parlamentari
 - Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - Índex de Tramitacions
 - Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- Directori institucional
 - Generalitat de Catalunya
 - Administració de l'Estat a Catalunya
 - Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - Altres Institucions de Catalunya
 - Institucions i Administració Central de l'Estat
 - Parlaments i Govern Autònoms
 - Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat al segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

**BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

**DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció finalitza, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebra l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)
☐ i ☐ m

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19.....

Signatura

**BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA**

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament
de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

